

Genç Birikim'den...

Kıymetli Okuyucularımız,

Bir aylık aranın ardından tekrar sizlerle beraber olmanın mutluluğunu bizlere yaşatan Rabbimize hamdu senalar olsun.

Rabbimizin hikmetli yaratışlarına verilecek en güzel örneklerden biri de herhalde mevsimlerdir. Her mevsim Rabbimizin hikmetleriyle gerçekten dopdoludur. Artık sıcak yaz aylarını yavaş yavaş geride bırakıyoruz. Rabbimizin emriyle canlanmış ve bize türlü türlü nimetler vermiş olan tabiat, bir sonraki dönemde bize aynı nimetleri belki de daha fazlasını verebilmek için istirahat başlıyor. Allah'ın emriyle bu sünnetullah, kâinatın yaratılmasından bu yana devam edip gidiyor ve kıyame- te kadar da devam edecek.

Tabiat istirahat çekilirken elbette insanoğlunun hayat mücadelesi devam ediyor. Ve Rabbimizin emri de bunu gerektiriyor: "Kalk ve Yorul" Özellikle Müslümanların istirahat edebilmeleri zalim İslam düşmanlarının sürekli sinsi plan ve saldırıları karşısında pek mümkün gözüküyor. Ancak İslam coğrafyasına baktığımızda maalesef son yıllarda "Arap Baharı" olarak tabir edilen olayların dışında Müslümanların üzerine bir ölü toprağı serpilmiş gibi. Elbette bazı gruplar, cemaatler İslam adına birşeyler yapmaya çalışıyor. Ama bu çabalar sistematik ve güçlü bir şekilde karşıımızdaki düşmanlar için yeterli olmuyor. Her gün gözümüzün önünde Müslümanlar katlediliyor, namusları kirletiliyor. Ama bizler sadece dua etmenin, bazen de küçük maddi yardımlar yapmanın dışında bir şeyler yapamıyoruz.

Müslümanların duruşu elbette önceki yıllara göre değişmiştir ve artık zalimin karşısına daha dik ve onurlu bir şekilde çıkmaya başlamıştır. Bunu da görmemiz ve bu tesbiti yapmamız gerekir. Çünkü Müslümanlara karamsarlık da yakışmaz. Bir yan-

dan üzerimize düşeni yaparken bir yandan da geleceğe ümitle bakmamız gerekir. Çünkü Rabbimizin vaadi haklır: "İman ediyorsanız üstün gelecek olan sizlersiniz."

Hükümet bir demokrasi paketi açıkladı. Bu sistemin kuruluş felsefesinde yeralan ırkçı, baskıcı, tektipçi bazı uygulamaların kaldırılacağı ifade edildi. Bu uygulamaların bazıları doğrudan Müslümanları ilgilendirmekte. Örneğin başörtüsü yasasının kaldırılması. Bu, özellikle 28 Şubat sürecinde yaşanan sıkıntılı günleri düşündüğümüzde olumlu bir gelişme. Ancak bu düzenlemede dahi yine kısıtlama yapılıyor ve açıklama yapılırken de bunun istismar edilmemesi isteniyor. İslam fitrat dinidir ve fitrata uygun hükümleri vardır. Bir insanın doğuştan alması gereken hakları dinimiz ona vermektedir. Bugün verilen haklar bir lütuf gibi verilmekte ve birçok eksikliği ve aksaklığı içinde barındıran demokrasi adına bunlar yapılmaktadır. Müslümanlar elbette içinde yaşadıkları konjonktürden etkilenmektedir. Ama demokrasi adına yapılan düzenlemeler Müslümanları gevşetmemeli ve "Fitne yeryüzünden kalkıp din sadece Allah'ın oluncaya kadar onlarla cihad edin" emri ilahisini hatırlarından çıkarmamaları gerekmektedir. Bugün içinde yaşadığımız toplumda fitne azalmamış bilakis artış göstermiştir. Fuhuş, içki, kumar, faiz gibi İslam'ın kesinlikle reddettiği ve İslam ceza hukukunda en büyük cezaların verildiği bu ve benzer haramlar toplumda kol gezmektedir. Velhasıl Müslümanlar gevşememeli ve çok çalışmaları gerekmektedir.

Toplumu ve Müslümanları bilinçlendirmek amacıyla çıkarmış olduğumuz dergimiz yine sizlere inşallah yeni bilgiler verecek ve yeni ufuklar açacaktır.

Sizleri dergimizle başbaşa bırakırken Allah'a emanet ediyoruz.

Yıl: 16 Sayı: 173

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
22.10.2013

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sıhhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Çözüm Süreci ve Geline Aşama
Ali KAÇAR

10

Siyasal İslam mı, Kavramsal İslam mı?
Süleyman ARSLANTAŞ

14

Cibril Hadisinden Öğrendiklerimiz - IV
Muhammed İMAMOĞLU

20

Küresel Yegâne Güç; Emperyalistler Değil, İslam'dır
Necdet YÜKSEL

22

İslam'da Şura ve İstişare -II
Mehmet Ali FURKAN

26

Coğrafyamız ve Bayram Meltemi
Hayriye BİCAN

30

İslahiye (Gaziantep) Suriyeli Mülteci Kampında İki Gün
Mehmet Yavuz AY

32

Kaybolan Değerler Yalnızlaşan İnsanlar
Vedat DEMİR

34

Dava Bilincini Kuşanmak
Ömer KÖŞÜ

40

Gönül Risaleleri
Zeynep BÜŞRA

44

Kurban ve Bayram Anlayışımız
Tahsin ABDULGAFFAR

48

O'nu Sevmeye Dair
Bekir TOK

50

**Mescid-i Aksa'yı Yıkarak Onun Yerine Süleyman Mabedini Yapmak
İsteyen İsrail, Ankara'da Protesto Edildi**
Genç Birikim

56

Küresel Kuşatmayı Anlamak
Erdal BAYRAKTAR

60

Hüseyin Kartal Gider, Romanları Kalır
Fatih PALA

62

Müslüman Kardeşliği
İdris KERİMOĞLU

Çözüm Süreci ve Geline Aşama

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Türkiye’de Kürt sorunu, Mustafa Kemal ve ekibinin ülke yönetimini bir darbeye ele geçirdiği cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren ortaya çıkmış, halifeliğin kaldırılması ve 1924 anayasasının kabulü ile de zirveye tırmanmıştır. Nitekim “Türkiye ahalisine din ve ırk farkı olmaksızın vatandaşlık itibarıyla ‘Türk’ itlak olunur (denir)” (Mad. 88) maddesi bu dönemde anayasaya girmiştir. Kürtçe konuşanların cezalandırılması ve Kürtçe konuşma yasağı bu dönemde getirilmiştir. Takrir-i Sükûn, Tevhid-i Tedrisat Kanunları yine bu dönemde yürürlüğe konmuştur. Bu çerçevede 1925’de ‘Şark Islahat Planı’ yürürlüğe konmuş, 1927’de ‘Bazı Kişilerin Doğu İllerinden Batıya Nakline Dair Kanun’ kabul edilerek sürgünlere bu tarihler itibarıyla hız verilmiştir. Kısacası bu yıllar itibarıyla, ülkede yaşayan herkes Türk kabul edilmiş, yeni kurulmakta olan ulus devlet Türk kavmiyetçiliği üzerine inşa edilmiş, ırkçılık, şovenizm resmi devlet politikası haline bu dönemde getirilmiştir. Uygulanan bu ırkçı ve şovenist politikalar nedeniyle Kürt bölgelerinde arka kaya halk ayaklanmaları başlamış ve her ayaklanmada Kemalist rejim tarafından insanlık dışı yöntemlerle acımasızca ve çok kanlı bir şekilde bastırılmıştır. Şeyh Said kıyımı, Ağrı isyanları, Dersim isyanı gibi benzeri diğer isyanlarda insanlar sadece vahşi yöntemlerle katledilmemiş, aynı zamanda bugüne kadar devam eden Kürt probleminin de temelini oluşturmuştur.

Bunca baskı ve estirilen devlet terörüne rağmen 1980’lerde yeni bir isyan başlamıştır. Birçok isyana şahitlik eden bu topraklar,

1980’li yılların başından itibaren bu sefer de PKK (Kürdistan İşçi Partisi) isyanına şahitlik etmeye başlamıştır. 1980 darbesinden kısa bir süre önce Suriye’ye geçen Abdullah Öcalan ve bir grup arkadaşı, önceleri Suriye istihbarat örgütü Muhaberat ve sonraları bu örgüte ilave olarak bölgesel ve uluslararası diğer istihbarat örgütlerinin yardım ve desteğiyle Türkiye’de, 15 Ağustos 1984’de Şemdinli ve Eruh’a yönelik gerçekleştirdiği kanlı eylemlerle kanlı ve dışarıdan güdümlü isyanını başlatmıştır. Turgut Özal’ın ‘üç-beş çapulcu’, Demirel’in ise ‘28’ini bastırdık bunu da bastırırız’ dediği PKK ayaklanması/serhildanı, 20 Kasım 1991’de kurulan DYP-SHP koalisyonun Başbakanı Demirel’i ilk kez ‘Kürt realitesini tanıyorum’; Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü’yü ise ‘Devletin şefkati ni bulacaksınız’ noktasına getirmiştir. Bu tarihe kadar Türkiye’nin bir (Güneydoğu) bölgesinde bütün askeri ve diğer legal ve illegal güvenlik güçlerinin –rutin dışı- tedbirlerine rağmen tam anlamıyla bir iç savaş yaşanmakta idi. Olağanüstü hal ilan edilmiş olmasına ve derin devletin illegal yapılanmalarına rağmen iç savaş bütün kirliliği ile devam et(tiril)miştir. Derin devlet/Özel Harp Dairesi/Jitem/Ergenekon/PKK vb. illegal yapılanmalar, bölge halklarına dışkı yedirme dâhil zulmün her türlüşünü tattırmışlardır.

Ancak, bir taraftan bu kirli savaş devam ederken, diğer taraftan da terörü durdurmak için PKK ile görüşmeler de uzun zamandan beri çeşitli kesimlerce yapılmakta idi. PKK ile yapılan bu görüşmeler kamuoyundan gizli ola-

rak iki farklı kesim tarafından yürütülmekte idi. Birinci kesim bu görüşmeleri, terör olaylarının bitirilmesine ve silahların bırakılmasına, diğer kesim ise bu kirli iç savaşın kendi kontrolünde devam ettirilmesine yönelik olarak yapmakta idi. Birinci kesim, terör sona erdirilerek iç savaşın durmasını, bunun ise sadece güvenlik tedbirleri ile olmayacağını, siyasi çözümün de devreye girmesi gerektiğini söyleyen kimi askerler ve siyasilerden; ikinci kesim ise, iç savaşın kendi kontrollerinde devam etmesini, güvenlik tedbirlerinin dışında atılacak hiçbir adımı kabul etmek istemeyen ağırlıklı olarak askerler, bürokratlar ve sivillerden oluşmakta idi. İkinci kesim, devam eden iç savaştan nemalanan, halkın kanı ve gözyaşı üzerinde rant devşiren kesimdi. Bu nedenle iç savaşın dolayısıyla da terörün dur(durul)ması bu kesimin işine gelmemekte idi. Bu kesim, bu yönde ciddi adımlar atmaya başlayan birinci kesime yönelik tasfiye işine başlamış ve kısa bir süre içerisinde barış isteyenleri çeşitli şekillerde ortadan kaldırmıştır. PKK'nın iki numaralı adamı olan Şemdin Sakık, 1993'te Uğur Mumcu'nun öldürülmesiyle başlayıp Eşref Bitlis, Cem Ersever, Bahtiyar Aydın'ın öldürülmeleriyle süren ve Özal'ın ölümüyle bir iktidar değişikliğine yol açan sürecin aslında "barışçı çözüm isteyenlerin tasfiye edildiği, şiddetle çözümü savunanların başa geldiği kanlı bir darbe" olduğunu savunmuştur.¹

PKK'NIN ATEŞKES İLANLARINI, DERİN DEVLET/PKK ENGELLEMİŞTİR

Bu tasfiye işleminin devam ettiği yıllarda PKK, ilk kez ateşkesi gündeme getirmiş ve 20 Mart-25 Nisan 1993 tarihleri arasında 35 gün sürecek bir ateşkes ilan etmiştir. Celal Talabani'nin Öcalan'la Lübnan'da görüşerek ikna etmesi ile başlayan bu ateşkes, beklenilen aksine çok kısa sürmüştür. Bingöl'de silahlı 33 askerin pusuya düşürülerek öldürülmesi ateşkesi sona erdirmiş ve bu olay, tekrar kanlı iç savaşın bütün hızıyla devam etmesine neden olmuştur. Bu askerlerin öldürülmesi ile ilgili çok şey söylenmiştir. Öcalan önce bu olayı, PKK olarak üstlenmiş, ancak dünya kamuoyunda yükselen tepki üzerine bu olayın sorumlusu olarak Şemdin Sakık'ı göstermiştir. Şemdin Sakık ise PKK ve TC içerisindeki derin güçleri işaret ederek, "eylem olacağını telsizden söyledikleri halde korumasız asker gönderdiler. Or-

dunun tarihinde böyle bir şey yoktur. Bir yerde bozuk bir tank olsa başına 50 yıl nöbetçi dikilir. O bölgede bırakın askeri, korumasız sivil bile gezmiyordu. Bütün bunları yan yana getirdiğimde diyorum ki; 33 er savunmasız olarak örgütün önüne atıldı. Eylemi yapan Celal Barak, Diyarbakır cezaevinde 10 yıl aralıksız işkence görmüş biridir. Daha sonra bir çatışmada yaralı ele geçirildi. Alıp konuşturulması mümkün iken öldürüldü. Ayrıca Yeşil'in oğlu da babasının o gün Bingöl'de olduğunu yazdı. Öcalan, önce BBC'ye çıkıp eylemi üstlendi. "Bu bir misillemedir" dedi. Tepkiler oluşunca bana yükledi" demiştir. Devlet içerisindeki Ergenekoncu/Özel Harpçi yapılanmalarla PKK içerisindeki derin güçler, bu olayla, elbirliğiyle başlayan ateşkes sürecini durdurarak yeniden iç savaş başlatmışlardır.

Bu olay, PKK'nın ilan ettiği ateşkesin bozulmasına ve yeniden kanlı iç savaşın başlamasına neden olmuştur. Ancak bu ateşkes son olmamış, daha sonraki yıllarda da yeni ateşkesler ilan edilmiş (15 Aralık - 16 Aralık 1995; 1 Eylül - 2 Eylül 1998) ancak bunlar da çok uzun sürmemiştir. En uzun süreni ise, Öcalan'ın tutuklanarak İmralı cezaevine konulmasından sonra gerçekleşmiştir. Bu ise, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Atilla Ateş'in Hatay'da Suriye sınırında 'artık sabrımız taşıyor' tehdidinden sonra Öcalan'ın Suriye'den sınır dışı edilmesi ve 15 Şubat 1999'da Kenya'dan bir paket halinde -bazı şartlarla- Türkiye'ye teslim edilmesi ile başlamıştır. Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit, 'ABD'nin Apo'yu niçin verdiğini anlayabilmiş değilim' itirafı, Öcalan'ın yakalanışında Türkiye'nin etkisinin olmadığını da bir itirafı idi. Öcalan'ın teslim ediliş nedenini o dönemde MİT'te üst düzey yönetici konumunda bulunan Cevat Öneş, "O dönem ABD, bağımsız bir Kürt devleti kurma isteğindeydi. Öcalan konumu itibarıyla buna engeldi. ABD bölgede yeni bir Kürt devleti kurabilmek için Öcalan'ı Türkiye'ye teslim etti" demişti.²

İmralı'da tutuklu Öcalan ile yapılan görüşmelerin neticesinde 1 Eylül 1999'da başlayan çatışmazsızlık hali 1 Haziran 2004 tarihine kadar 1830 gün devam etmiştir. Bu dönemde Öcalan ve Kandil, Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanlarına sayısız mektup göndererek uzlaşma istemiştir. Bu süreçte

1 <http://www.hport.com.tr/gundem/33-er-i-silahlis-pkk-nin-onune-attilar-semidin-sakik-hulya-avsar-gelseydi-ya>

2 <http://habermerkezi.wordpress.com/2008/10/19/bulent-ecevit-abdnin-apoyu-nicin-verdigini-anlayabilmis-degilim/>

Özel Harpçi/Ergenekoncu komutanlar, İmrâlı'da defalarca Öcalan ile görüşmüş, Kandil'deki ve dağdaki PKK'lıları Öcalan kanalıyla yönlendirmeye çalışmışlardır. Ergenekoncu anlayışın devlete ve MGK'na hâkim olduğu o dönemlerde yapılan görüşmelerle Öcalan örgütüne bir dizi adımlar attırmıştır. Bu adımlardan en önemlisi PKK'lıların sınır dışına çekilmesi olmuştur. Bu çekilme esnasında Ergenekoncu komutanlar, 'ne olur ne olmaz, 500 kişi içeride kalabilir' demek suretiyle PKK'lıların bütünüyle sınır dışına çekilmesini engellemişlerdir. Amaç, gerektiği zaman içeride kalan PKK'lılara ülke içerisinde eylem yaptırmak suretiyle kendi kanlı rantlarının devamını sağlamaktır. Nitekim 2004'te PKK'nın yeniden silahlı mücadeleyi başlatması kararının, Ergenekoncu komutanların ve destekçisi Siyonist güçlerin etkili olduğu bugün herkes tarafından bilinmektedir. Bunun nedeni ise, terörü azdırmak suretiyle AKP iktidarını halk nezdinde zor durumda bırakarak darbe ortamına meşruiyet sağlamaktır. 2004'e kadar ısrarla silahlı mücadeleyi reddeden, bir sivil çözümden yana gözüken Öcalan'ın birden aldığı silahlı mücadele kararının arkasında, İmrâlı'da Öcalan ile görüşen Ergenekoncu komutanlar ile İsrail ve ABD'nin bulunduğu, bugün daha iyi anlaşılmaktadır. Çünkü o dönemlerde, Ergenekoncu komutanların darbe hazırlığı ile Siyonist İsrail'in AKP hükümetinin kendisine karşı takındığı sert tavırdan ve ABD'nin ise 1 Mart tezkeresinden dolayı AKP hükümetini cezalandırmak istemesi örtüşmüştü. Bu nedenle de Öcalan'a yapılan baskı neticesinde ateşkesin bozulması

sağlanarak tekrar silahlı çatışma başlatılmak suretiyle AKP hükümeti terörist faaliyetlerle sıkıştırılmak ve zorda bırakılmak istenmiştir. Böylece Siyonist İsrail, ABD ve darbeci komutanlar, AKP hükümetini PKK terörü üzerinden yola getirme, boyun eğdirme hesapları yapmışlardı. Belirli bir süreden beri Balyoz ve Ergenekon davalarından dolayı yargılanan dönemin üst düzey komutanları, AKP iktidarına karşı Sarıkız, Ayışığı, Yakamoz ve Eldiven gibi darbe planları yapmışlar, ancak iç ve dış konjonktür uygun olmadığı için bu darbe girişimleri gerçekleştirilememiştir.

Öcalan ile İmrâlı'da yapılan ilk dönem görüşmelerini, Kalaşnikoflu olarak da bilinen avukatı İrfan Dünder şöyle açıklamıştır³; Öcalan'ın yakalanmasından sonra İmrâlı'yla ilk görüşmeyi Kıvrıkoğlu'nun askeri yetkililerden oluşturduğu komisyon yapmıştır. Bu komisyon Abdullah Öcalan ile 2001 yılının Eylül ayına kadar görüşmüştür. Bu komisyon ile Öcalan arasında yapılan görüşmelerde PKK örgütünün silahlı militanlarının sınır dışına çıkarılması ve 500 PKK'lının ise sınırlar içerisinde bırakılması kararlaştırılmıştır. Öcalan'ın itirafına göre, bu 500 PKK'lı, komutanların ısrarları üzerine içeride bırakılmıştır. Askerlerin görüşmesinin dışında bir de dönemin Başbakanı Ecevit adına dönemin MİT Müsteşarı Emre Taner görüşmeleri yürütmüştür. 2005 yılından sonra Ahmet Türk ve Sırrı Sakık aracılığı ile MİT'te Müsteşar yardımcısı

3 <http://www.medyafaresi.com/haber/78759/guncel-ecevitile-basladi-silvanda-bitti-iste-mit-pkk-gorushmeleri.html>

olarak görevli Afet Güneş isimli bayan şahıs ile bu görüşmeler devam ettirilmiştir.⁴

PKK ile 1993'ten beri dönem dönem yürütülen görüşmelerin en kapsamlısı Norveç'in başkenti Oslo'da 2006 yılı itibarıyla dolaylı, Eylül 2008 itibarıyla ise heyetler halinde gerçekleşmiştir. PKK liderlerinden Mustafa Karasu'ya göre, bu görüşmelerin ilki Eylül 2008'de ikincisi ya da üçüncüsü Mart 2009'da yapılmıştır. Seçimlerden sonra Mayıs'ta, daha sonra da Temmuz'da görüşmeler devam etmiştir. Bu görüşmelere MİT Müsteşar Yardımcısı ekibiyle geliyordu. Daha sonra 2009 Ağustos'unda, Yol Haritası'nın devlete verildiği süreçten sonra Hakan Fidan⁵ da görüşmelere katılmıştır. O zamanlar Başbakanlık Müsteşar Yardımcısı/Başbakan Temsilcisi olarak görüşmelere katılmaktaydı. PKK tarafından ise, değişik zamanlarda Mustafa Karasu, Sabri Ok, Remzi Kartal, Zübeyir Aydar, Adem Uzun vb isimler katılmışlardır. Toplam 12 adet değişik yer ve tarihlerde yapılan bu görüşmeler 2011 yazına kadar devam etmiştir. Bütün görüşmelerin sonucunda üç protokol hazırlanmıştır. PKK tarafından kabul edilen bu protokoller, Hükümet tarafından kabul görmemiştir.⁶

Ancak 14 Temmuz 2011 tarihinde PKK'lılar tarafından Silvan'da gerçekleştirilen saldırı sonucunda 13 askerin öldürülmüş olması sürecin devamını zorlamıştır. Aynı gün, Ahmet Türk'ün eşbaşkanı olduğu Demokratik Toplum Kongresi (DTK)'nin de özerkliği ilan etmesi yaraya tuz biber olmuştur. Buna bir de Oslo görüşme tutanaklarının basına sızdırılması hükümeti daha da zor durumda bırakmıştır.

Başbakan Erdoğan'ın talimatıyla Ekim 2011'in sonundan itibaren PKK'ya karşı kapsamlı bir mücadele başlatılmıştır. KCK operasyonlarıyla örgüt şehirlerde sokak gösterileri, sokak çatışmaları yaptırılmaz, hatta miting bile düzenletemez hale gelmiştir. TSK'nın operasyonlarıyla ise örgüt tarihinin en ağır darbesini almıştır.

4 <http://www.aksiyon.com.tr/aksiyon/haber-32391-kckya-avukat-darbesi.html>

5 Hakan Fidan, 14 Kasım 2007'de Başbakanlık Müsteşar yardımcılığına, 17 Nisan 2009'da ise Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşar Yardımcılığına, Müsteşar Emre Taner'in görev süresinin dolması üzerine de 25 Mayıs 2010'da MİT Müsteşarlığına getirilmiştir.

6 <http://www.gazete2023.com/haber/239/oslodaki-pkkli-acikladi-osloda-neler-oldu.html>

ÇÖZÜM SÜRECİ VE ZORLUKLARI

PKK'nın dağ kadrosunda toplam 4.500 ile 5.100⁷ arasında militanının var olduğu bunun 2000 civarında Türkiye topraklarında bulunduğu tahmin ediliyor. 1980'lerin başından bu yana PKK ile Türkiye devleti arasında adı konulmamış bir iç savaş yaşanmaktadır. Bu kirli savaşta, ne PKK, ne de Türkiye Devleti galip gelebilmiştir. Birbirlerini mağlup edemeyince ve her iki taraftan da binlerce insan ölünce, barış yapmaktan başka çareleri kalmamıştır. PKK'nın barışa istekli olmasının en önemli bir nedeni de Şemdinli'de giriştiği kurtarılmış bölge konusunda hezimet yaşamasıydı. Arap Baharı'ndan etkilenen PKK, Şemdinli'yi kurtarılmış bölge olarak ele geçirerek Doğu ve Güney Doğu'da halk ayaklanmasını başlatmak için bir girişimde bulunmuştu. Suriye diktatörü Esad'dan alınan silahlarla günlerce Şemdinli'ye -eşek ve katır sırtında taşıdıkları Doğa silahlarıyla- yığınak yapılarak 500 civarında PKK'lı ile Şemdinli'yi kurtarılmış bölge haline getirmek istemiştir. Ancak PKK, bunu başaramamış, aksine çok zayıt vererek Kuzey Irak'a ve Kuzey Suriye'ye çekilmek zorunda kalmıştır. Bu olay da PKK'nın Türkiye ile uzlaşma yolları araması üzerinde etkili olmuştur. Buna ilave olarak iç ve dış konjonktürün de uygun olması, bu konuda adım atılmasını kolaylaştırmıştır. Oslo görüşmelerinin başarısız olması, bu yeni görüşmelerin daha sağlıklı yürümesi için, tarafları daha da titiz ve dikkatli davranmaya yöneltmiştir. AKP hükümeti Oslo'daki yanlışlığa tekrar düşmemek için İmralı ile doğrudan görüşmelerin, riski daha da azaltacağını düşünmüş ve görüşmelerin doğrudan Öcalan ile yapılmasını uygun görmüştür. Nitekim Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın 28 Aralık 2012 günü TRT'de katıldığı bir programda "İmralı ile görüşüyoruz" açıklamasında bulunması, görüşmelerin aracısız ve doğrudan yapılmakta olduğunu göstermiştir.

Erdoğan'ın kamuoyuna yaptığı bu açıklama çok tartışılmışsa da kamuoyunda menfi yönden çok fazla tepki almamıştır. Bu konuşmadan sonra İmralı'ya gidip gelmeler de sıklaşmaya başlamıştır. Çünkü artık talimatlar İmralı'dan, BDP'ye, Kandil'e ve Avrupa'ya gidecekti. Bu çerçevede BDP heyetlerinin 3 Ocak 2013 tarihinde ilki gerçekleşen İmralı ziyaretleriyle

7 Murat Karayılan'la röportaj yapan Avni Özgürel'e göre ise bu sayı Kandil'de 5000, Türkiye içerisinde ise 3000'dür. Bkz. Neşe Düzal-Taraf- <http://www.nasname.com/?a/avni-ozgu-rel-turkiye-barisa-hizla-yaklasiyor>

gelişen çözüm süreci ülke kamuoyunda genel olarak olumlu bir beklenti meydana getirmiş, terör örgütünün silah bırakabileceği yönündeki kanaat güçlenmeye başlamıştır. Ancak, BDP'nin İmralı ile yaptığı görüşme tutanakları 28 Şubat 2013'de Milliyet Gazetesi tarafından kamuoyuna duyurulunca kamuoyunda infial kopmuştur. Ancak buna rağmen hükümet tarafından başlatılan sürecin devam edeceği açıklanmıştır.

Özellikle 21 Mart'ta Öcalan'ın 'silahlı güçlerimiz sınır dışına çekilsin. Artık silahlar sussun. Türk halkı ve Kürt halkının akan kanı duracak. Silah değil siyaset işleyecek' şeklindeki mesajının Diyarbakır'da okunması, ülkede yeniden olumlu bir havanın oluşmasına neden olmuştur. Bu mesajın okunmasının akabinde 23 Mart'ta ise PKK/KCK ateşkes ilan etmiştir. Erdoğan 30 Mart'ta yaptığı açıklamada PKK'lının silahlı olarak sınır dışına çıkmalarına izin verilmeyeceği açıklamasına PKK/KCK sert karşılık vermesine rağmen süreci akamete uğratacak bir olumsuzluğa neden olmamıştır. Nitekim Murat Karayılan, Kandil'de düzenlediği basın toplantısında Türkiye sınırları içindeki 1.500 örgüt mensubunun geri çekilmesinin kademeli gruplar halinde 8 Mayıs'ta başlayacağını duyurmuştur. Bu sürecin devamı noktasında jest olacak tarzda da hükümet de yeni adımlar atmaya başlamıştır. Örneğin 30 Nisan'da Adalet Bakan-

lığı yaptığı açıklamada son iki ay içerisinde KCK davasında tutuklu 200 sanığın tahliye edildiğini söylemiştir. Başbakan Erdoğan'ın yurt sınırları içindeki teröristlerin silahlarını bırakarak çekilmesi talebine rağmen, örgüt mensuplarının silahlarıyla birlikte çekilmeye başlamasına müsaade edilmiştir. Kırsalda ve şehirde örgüte yönelik bütün operasyonlar durdurulmuş, KCK tutukluları büyük ölçüde tahliye edilmiş veya tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmış ve geri çekilmeye başlayan örgüt mensuplarına müdahale edilmemiştir.

PKK/KCK, ÇÖZÜM SÜRECİNDE GÜÇ KAZANMIŞTIR

PKK/KCK, 8 Mayıs'ta başlayan geri çekilmenin üç ayda tamamlanabileceğini söylemesine rağmen, bilinçli olarak çok yavaş davranmış, sınır dışına çıkarılan PKK mensupları ise genelde hasta ve yaşlı olanlar olmuştur. Geçen bunca süreye ve verilen sözlere rağmen Başbakan dâhil diğer hükümet yetkilileri, sınır dışına çıkan örgüt mensuplarının iddia edilenlerin aksine ancak %15-20 civarında olduğunu açıklamışlardır. Bu da PKK/KCK'nın verdiği sözde durmadığını göstermektedir. Ancak PKK/KCK, halkta taban bulmak ve kadrosuna yeni elemanlar kazandırmak için bu süreci çok iyi değerlendirmiştir. Nitekim AKP Diyarbakır Mil-

letvekili Galip Ensarioğlu 2 Temmuz 2013 tarihinde yaptığı açıklamada terör örgütü PKK'nın çözüm sürecinin başından bu yana 2200 genci dağa çıkardığını söylerken⁸, Siirt Valisi Ahmet Aydın ise 23 Temmuz'da yaptığı açıklamada terör örgütüne sadece Siirt'ten 100 kişinin, genel de ise 2500 kişinin katılımının gerçekleştiğini söylemesi, PKK'nın çözüm sürecini nasıl kendi lehine kullandığını açıkça göstermektedir. Üstelik hem PKK/KCK, hem de BDP milletvekilleri, geri çekilme işlemi tamamlanmadığı halde, sınır dışına çekime sürecinin 1 Haziran 2013'de tamamlandığını öne sürerek iç ve dış kamuoyunu da aldatmaya çalışmışlardır. PKK/KCK, dünya kamuoyunda çözüm sürecini sona erdiren taraf olarak anılmamak için ölümlere yol açabilecek terörist saldırılara henüz yönelmemişse de diğer bütün eylemlere ve faaliyetlere devam etmiştir. Nitekim terör örgütünün bölgedeki uyuşturucu operasyonlarını engellemeye çalıştığı, baraj ve karakol inşaatlarının durdurulması için provokatif eylemler düzenlediği, şantiyeleri basarak adam kaçırdığı, işyerlerini ve iş makinelerini kundaklamaya devam ettiği birçok olay yaşanmıştır. Örgütün süreç kapsamında bölge kırsalında çözüm çadırı, barış nöbeti çadırı, protesto yürüyüşleri, cenaze törenleri, dağ şenlikleri ve çeşitli kültürel etkinlikler adı altında propaganda amaçlı faaliyetler düzenlendiği, teröristlerin silahlarıyla birlikte bu faaliyetlere iştirak ettiği ve halkı yönlendirdiği görülmüştür. Terör örgütünün halkı bu faaliyetlere katılmaya zorladığı, esnaflara kepenk kapattırdığı ve faaliyetlere katılmak istemeyen vatandaşları ise tehdit ettiği bilinmektedir. PKK/KCK terör örgütünün çözüm süreciyle birlikte Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da elde ettiği serbestliği sınır dışına çekilmek için değil bu bölgelerdeki devlet otoritesini ortadan kaldırmaya yönelik kullandığı, dağdaki silahlı güce dayalı "devrimci halk savaşı" stratejisi doğrultusunda teşkilatlandığı ve hazırlık yaptığı gözlenmektedir. Bölgede yol keserek kimlik kontrolü yapan, sözde savunma ve asayiş birlikleri tesis eden, bölgedeki esnaf ve işadamlarından haraç toplamaya devam eden, vergi adı altında ihalelerden pay almaya çalışan ve bölgedeki vatandaşlar arasındaki ihtilafları KCK mahkemelerinde yargıya taşıyan terör örgütü, çözüm süreciyle birlikte Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki varlığını giderek kamu otoritesine dönüştürmeye çalışmaktadır. Örgütün çözüm sürecinin sonunda bu

bölgelerin PKK/KCK'ya devredileceği yönünde halka telkinde bulunduğu, halkı örgütle işbirliğine teşvik ettiği, kendisini destekleyen kesimleri silahlandırmaya başladığı, kurulacağını öne sürdüğü özerk bölgede istihdam vaadiyle gençleri ve çocukları dağa çıkardığı, korucuları tehdit ettiği ve güvenlik güçlerinin bölgeyi terk etmesi gerektiği yönünde söylemler geliştirdiği müşahade edilmektedir. Bütün bu emareler, terör örgütünün dağ kadrosunu güçlendirmeye çalıştığına, dağdaki silahlı güce dayalı "devrimci halk savaşı" hazırlığı yaptığına ve bu süreci sivil itaatsizlik temalı kitlesel halk hareketleriyle başlatabileceğine işaret etmektedir.⁹

PKK/KCK son zamanlarda, bir taraftan kendilerinin çözüm süreci için gerekli her adımı attıklarını, ancak hükümetin ise çok yavaş davrandığını, üzerine düşeni yapmadığını yaygın bir şekilde gündeme getirmeye başlamıştır. Oysa PKK/KCK verdiği sözleri tutmadığı gibi bu süreci alabildiğine kendi lehine kullanmak için her yola başvurmuştur. Bu çerçevede, 1 Eylül'de BDP, tahrik edici tarzda Dünya Barış Günü dolayısıyla Diyarbakır'da miting düzenlemiş, mitingde PKK/KCK'nın marşı okunmuş ve örgüte ait bayrak, flamalar yer almıştır. PKK/KCK terör örgütünün Suriye'deki uzantısı PYD'nin Eşbaşkanı Asya Abdullah da, Diyarbakır'daki bu mitinge davet edilmiştir.

Ayrıca 3 Eylül'de, Bingöl'de bir araçta PKK/KCK'ya ait 200 kilo patlayıcı ele geçirilmiş, 6 Eylül'de, Güneydoğu'da süreç boyunca 4 mezarlık açan PKK/KCK'nın, cenazelerle birlikte patlayıcı ve silahları da gömdüğü basına yansımış, 7 Eylül'de, Hakkâri'de terör örgütünün düzenlediği eylemlerde iki polis memuru yaralanmış, 8 Eylül'de, PKK/KCK, Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesinde geniş çaplı bir gösteri düzenlemiş, 9 Eylül'de ise PKK/KCK, hükümetin demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü konusunda adım atmamasını ileri sürerek çekilmeyi durdurduğunu açıklamıştır.

Sadece Eylül ayında yapılanlar, PKK/KCK'nın, çözüm sürecinde nasıl fırsatçı davrandığını, bir taraftan çekiliyor derken, diğer taraftan ise 'devrimci halk savaşı'nı başlatmak için toplumsal taban oluşturmaya nasıl hazırlanıldığını göstermektedir. Bir taraftan da, dediklerim yapılmazsa 'süreci' bitiririm türünde hü-

kümeti tehdit edecek açıklamalar yapılmasına neden olmuştur. Bu tarz ilk açıklama, 'hükümetin Ekim ayına kadar adım atmaması halinde ateşkesin bozulacağını' söyleyen Öcalan'dan gelmiştir. Bu açıklamayı, KCK Eş Başkanı Cemil Bayık'ın daha sert açıklaması izlemiştir. Bayık hükümete emir verircesine, "Öcalan'ın önerdiği sekiz komisyonun 1 Eylül'e kadar kurulacağına dair açıklama yapılmasını, 15 Ekim'e kadar da bu komisyonların kurulmasını, bu yapılmazsa, sürecin askıya alınacağını, bunun için de gerillanın geri çekilmesinin yavaşlatılmasından tutun da çekilmenin durdurulmasına, bütün Türkiye'ye yayılan serhıldanlardan, görüşmelerin durdurulmasına, Kürdistan'ın diğer parçalarında AKP politikalarına karşı siyaset geliştirilmesine kadar daha akla gelmeyen birçok yol ve yöntemin geliştirilebileceğini, ancak silahlı mücadelenin ise şu an düşünülmediği" şeklinde bir açıklama yapmıştır.

Öcalan dâhil PKK/KCK yöneticilerini bu kadar pervasızca açıklama yapmaya yönelten şey nedir? PKK/KCK yöneticilerini cesaretlendiren olayların başında çözüm sürecini kendi lehlerine çok iyi değerlendirerek bir fırsata dönüştürmüş olmalarıdır. Zaten PKK/KCK, fırsatçı, pragmatist, ilkesiz bir örgüttür. Çözüm sürecinde böyle davranmasının nedeni de fırsatçı ve pragmatist olmasından kaynaklanmaktadır. Öcalan'ın paketlenip Türkiye'ye getirildiğinde yaptığı konuşma da¹⁰ bunu açıkça göstermektedir. Öcalan'ı ve PKK/KCK'nın diğer yöneticilerini pervasızca konuşmaya iten sebepleri şöyle sıralamak mümkündür;

1- Çözüm sürecinde AKP'nin Güneydoğu bölgesinde oyları bir hayli artış göstermiştir. Erdoğan'ın da, oylarının yüzde 35'ten yüzde 55'e yükseldiğini açıklaması da bunu teyid etmektedir. İşte bu durum, PKK/KCK ile BDP'nin işine gelmemiş, hatta bu sonuç BDP'yi çok endişelendirmiştir. Bunu engellemenin tek yolu ise, çözüm sürecini ya durdurmak ya da bütünüyle sona erdirerek, bölge halkını terörlere etmektir. İşte PKK/KCK ve BDP yöneticilerinin açıklamalarıyla yapmaya çalıştıkları da budur.

10 "Ülkemi severim; annem de Türk... Türkiye'ye dönünce hizmet edeceğim. Fırsat vererseniz hizmet ederim. Bir hizmet imkanı varsa daha üst düzeylere de bildirirsek, ben seve seve hizmet ederim. Ben hizmet edeceğim, çok iyi edeceğim. Türkiye'yi seviyorum ve Türk halkını da seviyorum. Onlara iyi hizmet edeceğime inanıyorum. Fırsat vererseniz yaparım. Pek sevindiğim bir nokta var. Eğer dikkat edilirse aslında konuşulacak bir konu bu. Ama içime öyle doğuyor ki, gerçekten iyi hizmet yapacağıma inanıyorum."

2- Bir diğer neden de, PKK/KCK'nın Suriye'deki uzantısı PYD'nin Suriye diktatörü Esad sayesinde güçlenerek Kuzey Suriye'de kurtarılmış bölge oluşturmaya başlamasıdır. Bu, PKK/KCK'yı cesaretlendirmiş ve Türkiye sınırında benzeri alanları oluşturacağına dair umutlandırmıştır.

3- Çözüm süreci boyunca operasyonların durdurulmuş olması nedeniyle PKK/KCK, süreç boyunca rahat bir nefes almıştır. PKK/KCK bu rahatlığı, 'sürecin sağlıklı yürümesi için kullanılması gerekirken tam tersine 'süreci' sıkıntıya sokacak faaliyetlerini daha da artırmıştır. Bölgede yol keserek kimlik kontrolü yapmak, savunma ve asayiş birlikleri oluşturmak, bölgedeki esnaf ve işadamlarından haraç toplamak, vergi adı altında ihalelerden pay almak ve bölgedeki vatandaşlar arasındaki ihtilafları KCK mahkemelerinde yargıya taşımak, sadece 'çözüm süreci'ni çıkmaza sokmamış, aynı zamanda PKK/KCK'yı paralel devlet yapılanmasına yöneltmiştir. Bu ise, bölge halkı nezdinde terör örgütü PKK/KCK'yı tek egemen güç haline getirmiştir.

4- Dördüncü neden ise yaklaşan yerel seçimlerdir. PKK/KCK, R. Tayyip Erdoğan'ın Mart 2014 seçimlerine giden süreçte yeniden terör eylemlerinin başlamasından kaygılandığının farkında. Bu kaygıyı silah olarak kullanmak istemesi, böyle bir konuşmaya yöneltmiştir.

PKK/KCK'nın yaptıklarına ve isteklerine bakılmaksızın Kürtler dahil her kavme, Türk kavminin sahip olduğu bütün haklar geciktirilmeksizin verilmelidir. Bu haklar, PKK/KCK'nın bastırması ve estirdiği terör nedeniyle değil, her kavmin tabii ve vazgeçilmez hakkı olduğu için verilmelidir. Bu hakkın inkârı, yok sayılması ya da değişik kimlik dayatmaları asla kabullenilemez. Bu tür inkârcı ve yok sayıcı dayatmalar İslami olmadığı gibi insani de değildir. Dolayısıyla her kavim kendi diliyle özgürce konuşma, eğitim yapma, iletişim kurma, radyo ve televizyonlarda yayın yapma hakkına tabii olarak sahip olmalıdır. Bu hak kutsaldır ve vazgeçilmezdir. Çünkü 'diller ve renkler' Allah'ın ayetlerindendir (Rum, 30/22). Kürt kavminin ya da başka bir kavmin kimliğini yok saymak, Allah'ın bir ayetini yok saymak anlamına gelir. Bu ise hem büyük bir insanlık suçu ve hem de büyük bir günahıdır (Bakara, 2/85). Çünkü bir kimliği, bir dili yasaklamakla namazı ve başörtüsünü yasaklamak arasında çok fazla bir fark yoktur.

Siyasal İslam mı, Kavramsal İslam mı?

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Hani argoda bir deyim var; 'bu iş bizi bozar' diye. Galiba Siyasal İslam olgusu bizi bozdu. Kabahat İslam'ın siyasi anlayışı ve bu anlayışın Hz. Peygamber (a.s) tarafından uygulanmasında değil elbette. İslam'ı bir bütün olarak kabullenemeyiş, kabul edilse de bir kısım umdelerini ihya, bir kısmını ihmal ve imhal ile bazılarını da yok saymamız sonucu geldiğimiz nokta işte gözler önünde.

Kur'an: 'Kalpler ancak Allah'ın zikri ile tatmine ulaşır' (13/28) buyuruyor. Kur'an'ı, zikri, şükrü, sabrı, tevekkülü, abd olmayı bilmeden Siyasal İslam adına başkalarının değil, kendi insanının bulunduğu ve karşı cephe olarak adlandırdıkları insanlarla savaşmak için koşan, koşuşturan insanlar, gençler ne yaptıklarının farkındalar mı acaba?

Ruslar Afganistan'ı Aralık 1979'da işgal ettiler. On yıllık bir işgal süresince bütün dünya Müslümanları bu işgale karşı direndi, malı ile canı ile karşı koydu. Afgan cihadı, dünya Müslümanlarında sömürge ve ulus devlet uygulamaları ardından yeni bir ruh, yeni bir mücadele azmi oluşturdu. Bunun en somut örneklerini Bosna'da, Çeçenistan'da gördük, yaşadık. Afgan cihadının devamı olarak Bosna'da ve Çeçenistan'da destansı mücadeleler verildi. Şehitler kervanı oluştu. Sadece Bosna'daki Travnik Merkez Camii'nin avlusundaki mezarlığa bakmak bunu ifade için yeter sanıyorum, gidenleriniz görmüştür, Türkiye'den Selami Yurdan kardeşimizin de yattığı cami avlusunda dünyanın her yerinden her ırktan şehitlerimiz

yan yana yatıyorlar. Onların o samimi mücadeleleri ve seve seve canlarını feda edişleridir ki, Osmanlı sonrası Balkanlara, Bosna'ya yeni bir ufuk kazandırdı. –amma da ufuk kazandırdı– diyenleriniz olabilir. Ama unutmayınız ki o toplum daha önce sadece ismen Müslüman idi. Şimdi tefekkür, kavramlarla tanışma ve barışma sürecini yakalamaya çalışıyor. İslam'ın kavramlarını tanımayan insanların İslam adına verecekleri ne olabilir ki?

Aliya İzzetbegović gibi bir önder, toplumu na nefes aldirmek, toplumunun İslam'ı, İslami kavramları yeniden algılamalarını temin etmek için ciddi ölçüde acziyet ifade eden, Amerika'nın dayattığı DAYTON Antlaşmasını imzalamak zorunda kaldı, imzalamasa ne olacaktı? Belki de Suudi menşeli, selefi-vehhabi anlayışına sahip ve kendilerini 'Cihadçı' olarak tanımlayan grupların savaş alanı olmaya devam edecekti Bosna ve Balkanlar. Burada Selefililiği dışlamak, aşağılamak gibi bir niyetim yok ama kendilerini selefi olarak tanımlayanlar da bunun İmamı ko-numundaki İbn-i Teymiyye'yi dikkate almaları gerekmektedir. O imam ki, Allah ona rahmet etsin, bir elinde kalem; İslami yönetimi saltanat boyutuna indirgeyenlere karşı ilmen mücadele veriyor, diğer elinde kılıç, İslam beldelerini kuşatan Moğollara karşı mücadele veriyor. Moğollar Gazan Han komutasında bir ordu ile Şam'ı kuşattıklarında, İbn-i Teymiyye kılıcı kuşanıyor ve Şam'ın yönetimini bizzat üstlenerek Moğollara karşı savaşıyor. O günde, ŞAM'da Halep'te, Hama'da, Lazkiye'de, Tartus'ta Nusayriler, Hıristiyanlar var. Ama imam, kılıcını ülkesini istila

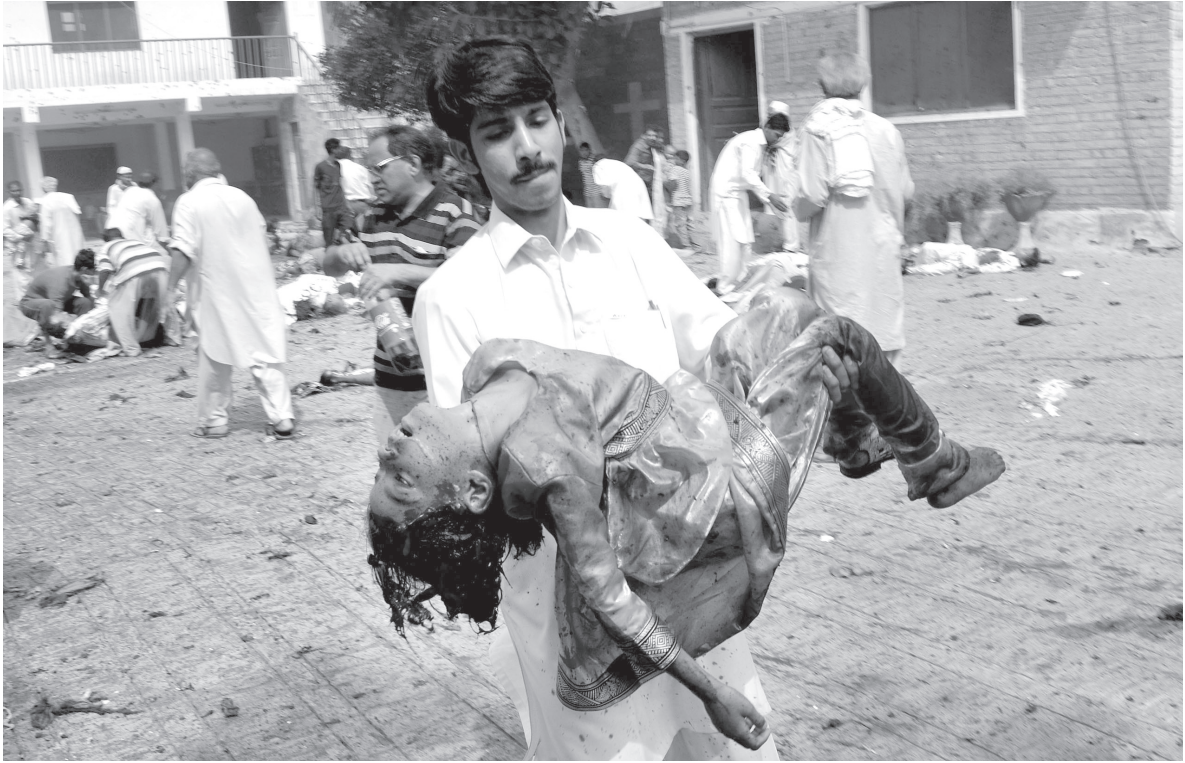

etmek isteyen Moğollara karşı kullanıyor. Kalemini ise İslam'ı ifsad etmek isteyen, İslami kavramları aidiyetinden uzaklaştırmak isteyenlere karşı kullanıyor. Allah aşkına birisi bana şunu izah etsin; Suudi'ler; Kilise ve Ezher önderlerinin de aralarında bulunduğu, Sisi'nin Mursi'ye ultimatom verdiği toplantıya ve Sisi darbesine niçin destek verdi? Sakın Allah rızası için demeyin. Zira Allah neden razı olacağını bildirmiş, Hz. Peygamber de onu yaşayarak göstermiştir. Suudilerin desteklediği Selefî Nur Partisi ve mensupları, hangi Selefî anlayışla Sisi ve darbesine destek verdi? Şunu demek istiyorum; kimse bana Afganistan'da, Suriye'de, Irak'ta, Mısır'da olup-bitenleri ya da devam edenleri Amerika'nın, Batı'nın, Siyonizm'in oyunu olarak göstermesin. Elbette bu saydıklarımın önemli ölçüde rolü var. Ama bu konuda Kur'an'ın da bir ikazı var: 'Siz doğru yol üzerinde iseniz sapitanlar size zarar veremezler.'(5/105) Müslümanlar, başkalarından zarar görüyor iseler, öncelikle Kur'an aynasında kendilerini kontrolden geçirmelidirler.

Selefilere, İbn-i Teymiyye'yi örnek aldıklarını söylerler. Alâkası yok. Zira İbn-i Teymiyye hiçbir zaman için Müslüman kanı dökmedi ve Müslüman kanının da dökülmesine fetva vermedi. Rusların Afganistan'ı terkenden sonra on binlerce Müslüman Afgan kanı aktı-akıtıldı. Bu akan kanların hepsini Amerikan askerleri ya da onların müttefikleri akıtmadı. Ben de Müslümanlardanım diyen ama İslam'ın kavramlarından, ku-

rallarından haberdar olmayan ya da haberdar olsa da o haberler işine gelmeyenler tarafından akıtıldı ve akıtılmaya da devam ediyor. O güzelim çeğen direnişçileri; sivil, çocuk, kadın vs. insanları ve en önemlisi de tiyatro baskını ile onlarca insanın ölümüne sevk edenler kimlerdi? Irak'ta 20 Mart 2003'den bu yana bir milyondan fazla insan öldürüldü. Her gün bombalı saldırı ve katliam haberleri almaya devam ediyoruz. Keza Suriye aynı şekilde, Pakistan öyle. Neden? Bunların nedenini sormayalım mı, tahlilini yapmayalım mı, o güzelim İslami kavramları, cihad gibi, insanın aklı ile vahyin arasına giren engelleri kaldırma esası olan 'cihad' kavramını katilikle eş anlamlı kullanan kimselere karşı 'elinize sağlık' mı diyelim?!

Osmanlı sonrası Türkiye başta olmak üzere neredeyse tüm İslam coğrafyasında İslam ile taban tabana zıt anlayış, kavram ve uygulamalar öne çıktı. Türkiye, İran, Mısır, Tunus bunların önde gelenleridir. Demokrasi o gün de vardı. Ama Batı, tıpkı bugün olduğu gibi İslam dünyası için demokrasiyi uygun görmedi. Mısır'a ya da İran'a gelecek bir demokrasi ne Batı'nın ne de despot anlayışları uygulamaları önceleyen doğunun işine gelir. Mısır'da Mursi 2012 Temmuz'unda Cumhurbaşkanı seçildiğinde Dubai polis şefi Dahi Halfan Mursi'nin seçilmesinin 'kötü bir işaret' olduğu ve yeni Cumhurbaşkanı'nın BAE'de hoş karşılanmayacağı şeklindeki tweet'i Mısır'da fırtına koparmıştı. Ama beyhude bir fırtına. Zira Perşembe'nin

gelişi Çarşamba'dan belli idi. Tunus'ta, Mısır'da ve diğer İslam coğrafyalarında hangi itikadi, ibadi, siyasi kültürel ve kavramsal altyapı oluştu ki, Siyasi İslam ya da İslami iktidar oluşsun ve korunsun...

Sosyal hayatı biçimlendirmesi ve yönetmesi düşünülen İslam için vazgeçilmez iki önemli gereklilik vardır. Bunlardan ilki toplum önderlerinin âlimlerin haydi kerhen de olsa din adamlarının diyelim, İslam'a ve İslami kavramlara vakıf olmaları gerekir. Vakıf oldukları bu kavramları ibadi ve ahlaki hayatlarına tam olarak uygulamaları siyasi ve sosyal kavramları da tıpkı Hz Peygamberin (as) hayatında olduğu gibi kronolojik olarak uygulamalıdır. Yani kısaca siyasi sünnete uyum sağlamalıdır. İslam'ın egemen olmadığı fakat Müslümanların iktidarda olduğu yerlerde de olsa Allah hiçbir Müslüman'a bir diğerini cezalandırma, öldürme yetkisi vermemiştir. Böyle bir yetkinin kendilerinde var olduğuna inananlar ve gereğini yerine getirenler; bir taraftan arzı ifsad ederken, diğer yandan ebedi âlemlerini de tehlikeye atmaktadırlar. Dini bu şekilde anlayan ve yorumlayanlar, bu yönde fetva verenler, toplumu, gençliği bu türden eyleme sevk eden, onları birer intihar bombacısı haline getirenler dini farklı yorumlamayı suç kabul ederek karşı tarafın katlini gerekli

görenler müthiş bir yanılgı ve bilinçsizlik içerisindeyler. Bu konuda bir örnek vermek istiyorum. Hz. Peygamber (as.) Mekke'de aleni tebliğ dönemi ile birlikte gerek kendisi ve gerekse kendisine yakın olan Yasir ve Führeyre ailesi gibi aileler Mekke müşriklerinin dayanılmaz işkence ve eziyetlerine maruz kalıyorlardı. İslam ve onun uygulayıcısı Hz. Peygamber bu durum karşısında bile misilleme izni vermedi. Aynı Peygamber (as.) Medine'de, kendisini şiir yoluyla hicvettiği gerekçesi ile Kab b. Eşref'in öldürülmesine hükmetti. Ne adına? İslam'ın kendisine verdiği otoritenin başı olma yetkisiyle ve ifsadı önlemek için...

Evet, İslam adına söz söyleyen âlimler, toplum önderleri önce İslami kavramlarla Allah'ın ve Resulünün istediği biçimde tanışın onları hayatınıza hâkim kılın ve ondan sonra siyasal İslam ya da İslami yönetimden bahsedelim. Adları sık sık haberlere konu olan Afganistan, Pakistan, Irak, Suriye, Lübnan vs. yerlerde İslami gençliği siyasal İslam adına cepheye süren ve kardeş kanının ya da Müslüman olmasa dahi sair insanların kanlarının akıtılmasına fetva verenler, sizler bu fetvalarınızla sorunlu ve sorumlusunuz. Bunu bilin olmaz mı!

Diğer yandan İslam coğrafyasında meydana gelen habbe düzeyindeki olayları kubbe dü-

zeyine çıkararak gençliği gaza getirenler, sizler de lütfen sorumlu davranın. Despot yönetimlere haklı bir başkaldırı olduğuna inandığım/inandığımız 'Arap Baharı'nı İslami bir inkilab olarak gören, göstermek isteyen kardeşlerimiz; her iki dünyamız açısından sorumlu davranalım, sorunlu davranmayalım. Ortaya koyacağımız yanlış anlayışları belki belirli bir birikim ve deneyimi olanlar zamanla tolere edebilirler ama o gazla cephelere koşan ya da yaşadığı toplumda dosttan çok düşman arayan gençler ne yap-sın? Unutmayın/unutmayalım bizler, İslam coğrafyası sakinleri yani Müslümanlar, İslam'ın egemen olmadığı toplumlarda, yönetimlerde yetişenler bizlerin İslami kavram olarak kabul ettiklerimiz birçok kavram;

Milliyetçilik, Kavmiyetçilik, Bölgecilik kirleri ile kirlenmiştir. Aynı zamanda aydınlanma çağının ve onun devamının getirdiği kültürel kirlilikte cabası. Demokrasi, Laiklik, Cumhuriyetçilik, Sekülerizm ve daha birçok sosyal ve siyasal kavramlar neredeyse İslami kavramlarla iç içe geçmiştir. İslam âlimlerinin, düşünürlerinin, toplum önderlerinin yapacakları en önemli iş, yeniden İslami kavramları kirlilikten temizlemek ve Kur'an'ın ve Sünnet'in çizgisinde yeniden yorumlamak olmalıdır. Bir başka ifadeyle bizler Müslümanlar başkalarının dayattığı bir dil ile dinimizi tanıdık, geliniz hep birlikte 'Din Dili'ni yeniden 'ihya' edelim.

Sosyal hayatı biçimlendirmesi ve yönetmesi düşünülen İslam için iki önemli gereklilikten bahsetmiştik. Bunlardan birincisi olarak toplum önderleri ve âlimlerin yapmaları gerekenlerin altını çizdik. İkincisi ve en az birincisi kadar önemli olanı ise gençler ve gençlik. Özellikle sömürge sonrası ulus devlet aşamasında gençler birer canlı varlık olarak değil, adeta düşmana atılan bir bomba, mayın, işaret fişeği gibi kul-

Elbette gençlik önemli. Ama bilinçli gençlik, siyasal İslam için değil, onu önceleyerek değil, İslam'ı anlamak, iman etmek ve amel etmek için İslami kavramlara, din diline öncelik veren ve siyasal bir İslam'ın bunun bir devamı olduğunu/olacağına önem veren bir gençliğe ihtiyacımız var. Gassal'ın önündeki meyyit gibi her söylenene itaat eden değil, söylenenleri Kur'an aynasına, Hz. Peygamberin pratiğinde sorgulayan bir gençliğe ihtiyacımız var. Ve gençlere hükmedenler, Allah'tan korkun, gençlere acıyın, onları Kur'an diliyle, din diliyle tanıştırın. Önceliğiniz siyasal İslam değil, Kavramsal İslam olsun.

lanıldı ve halen de kullanılmaya devam ediliyor. Oysa gençlerin görevi bu değil. İtaat güzeldir, gençlere itaat tavsiyesi de güzeldir. Ancak itaati tavsiye edenlerle itaate sevk edilenlere sormak lazım; itaat kavramından ne anlıyorlar ya da İslam'ın itaat kavramına yüklediği anlamın farkındalar mı? Günümüz gençliği ve onları yönlendirmeye çalışan bireysel ve örgütsel yapılanmaları dikkate aldığımızda hemen hemen birçok kavramda olduğu gibi itaat kavramı da bilinmiyor. Oysa çok basit bir şekilde ifade edersek hepimizin zaman zaman duyduğu, bildiği; masiyette itaatın olmayacağıdır. Yani Allah'ın onayını almayan bir anlayış, inanış ve davranış emri kimden gelirse gelsin itaati hak etmez ya

da Kur'an deyimiyle Allah'ın koyduğu sınırları aşanlara itaat gerekmez.(26/151, 33/64-68) Şimdi elimizi vicdanımıza koyalım ve düşünelim, Afganistan, Pakistan, Irak, Suriye vb. de gençleri intihar etmeye ve katliama sevk eden ya da siyasal İslam uğruna gençliği meydanlara sürenler ve bu emre itaat eden gençler, bu hareketlerinizle Allah'ı razı edeceğinizi mi sanıyorsunuz?

Elbette gençlik önemli. Ama bilinçli gençlik, siyasal İslam için değil, onu önceleyerek değil, İslam'ı anlamak, iman etmek ve amel etmek için İslami kavramlara, din diline öncelik veren ve siyasal bir İslam'ın bunun bir devamı olduğunu/olacağına önem veren bir gençliğe ihtiyacımız var. Gassal'ın önündeki meyyit gibi her söylenene itaat eden değil, söylenenleri Kur'an aynasına, Hz. Peygamberin pratiğinde sorgulayan bir gençliğe ihtiyacımız var. Ve gençlere hükmedenler, Allah'tan korkun, gençlere acıyın, onları Kur'an diliyle, din diliyle tanıştırın. Önceliğiniz siyasal İslam değil, Kavramsal İslam olsun. (01.10.2013)

Cibrîl Hadîsinden Öğrendiklerimiz - IV

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin son bölümüne geldik. Bu bölümde; Cibril hadisindeki *İhsân* kavramı ve kıyamet alametleri üzerinde duracak ve genel bir değerlendirme ile hâtime yapacağız. Tevfik Allah(c.c.)'tandır.

F) HADİSTEKİ İHSÂN KAVRAMI

“(Adam) sordu: “Bana ihsan hakkında bilgi ver?” Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) açıkladı: “İhsan Allah’ı sanki gözlerinle görüyormuşsun gibi Allah’a ibadet etmendir. Sen O’nu görmeden de O seni görüyor.”

İhsân, Cebrâil (a.s.)’in insanlara dinlerini öğretmek için geldiği bildirilen hadiste, Peygamberimiz’e peş peşe sorduğu üç kelime-den sonuncusudur.

İhsân kelimesi, “husn” kökünden türemiş “ahsene” fiilinin mastarıdır. Muhsin kelimesi de bu fiilin ism-i fâilidir. ‘Husn’ ve bu kökten türeyen; hasene, hasen, husnâ, ihsan, ahsen, muhsin gibi kelimeler Kur’an’da sıkça geçmektedir. ‘Husn’; değerli, seçkin ve kendisine rağbet edilen, ilgi gösterilen her şeye denmektedir. Aynı kökten gelen ‘hasene’; kişinin ulaştığı her türlü sevindirici nimettir. İyi ve güzel olan şeylere de ‘hasene’ denilmektedir.¹

İhsân’ın sözlükte genel olarak “başkasına iyilik etmek” ve “yaptığı işi güzel yapmak” şeklinde kısmen farklı iki anlamda kullanılmaktadır.

İhsanda bulunan kişiye muhsin denir.²

“Yaptığını güzel yapmak” şeklinde özetlenen anlamına uygun olarak kulun Allah’a karşı hissettiği derin saygı, bağlılık ve itaat ruhunu ve bu ruh halinin ürünü olan iyi davranışları kapsar. Hz. Muhammed (s.a.v.)’in “Cibril hadisinde geçen, **“İhsan Allah’ı görür gibi ibadet etmendir; çünkü sen O’nu görmeden de O seni görmektedir”** şeklindeki açıklaması ihlâs terimiyle de ifade edilen bu bağlamdaki ihsanın en güzel tanımı kabul edilmiş ve üzerinde önemle durulmuştur.

İmam Nevevî, Hz. Muhammed (s.a.v.)’in ihsânın tarifinde yer alan ifadelerin “cevâmiu’l-kelim” yani Hz. Peygamber’e ait kısa ve özlü sözlerden olduğunu ifade ettikten sonra der ki: “Hadisin bu kadarlık kısmı (ihsân tarifi), dinin asıllarından büyük bir asıl, Müslümanların temellerinden mühim bir temeldir; siddıkların umdesi, sâliklerin arzusu, âriflerin hazinesi ve sâlihlerin şevkidir.”³

İbn Receb el-Hanbelî de, ihsân mertebesinin müminlerin umumunun değil, siddıkların mertebesi olduğunu söyler. Onun ifadeleriyle ihsan, Allah’ın yakınlığını tahayyül etmek ve sanki O’nu görüyor gibi O’nun karşısında bulunmak demek olup, bu aynı zamanda haşyet, havf, heybet ve tazimi de gerekli kılar.⁴

2 Diyanet İslam Ansiklopedisi, c.21,s.545, İstanbul, 2000

3 İbn Hacer, Feth, I, 89.

4 İbn Receb, Câmiu’l-ulûm, I, 126

*İbn Hacer'e göre ibâdetde ihsân, onu yaparken ihlâs ve huşû ile yapmak, zihni boşaltmak ve Ma'bûd'u murâkabe etmek demektir. Ayrıca "sanki Allah'ı görüyormuş gibi" ve "O seni görmektedir" ifadeleri ikisi birlikte ma'rîfetullah ve Allah korkusunu netice verir.*⁵

Bilhassa mutasavvıflar Cibril hadisinde geçen, "*İhsan Allah'ı görür gibi ibadet etmen-dir...*" ifadesine özel bir ilgi göstermişlerdir. Din ilimlerini Kur'an ilmi, sünnet ilmi, iman hakikatleri ilmi şeklinde üç kısma ayıran Ebû Nasr es-Serrâc, *bütün bu bilgilerin aslının söz konusu hadis olduğunu söyleyerek hadisteki İslâm'ı "zahir", imanı "bâtın", ihsanı da "zahir ve bâtının hakikati"* diye nitelerken, Herevî aynı hadisi tasavvuf ehlinin izlediği seyrü sülûkün bir özeti sayar. Tasavvufta önemli bir yeri olan murakabe de bu hadise dayandırılır. Çünkü murakabe kulun her an Allah tarafından denetlenmekte olduğu bilincini gösterir.⁶

*İhsân, Cebrâil (a.s.)'in insanlara dinlerini öğretmek için geldiği bildirilen hadiste, Peygamberimiz'e peş peşe sorduğu üç kelimeden sonuncusudur. Önceki iki kelime, Yüce İslâm dininin iki esaslı kavramı olan "iman" ve "İslâm"dır. İlki inanmayı ve ikincisi de tam bir teslimiyeti ifade eden bu iki kelimenin hemen arkasından "ihsân'ın gelmesi, inanmanın ve teslim olmanın, ancak bunların güzel bir şekilde yapılmasıyla makbul olacağını göstermektedir. Yani iman ve İslâm'ın bütün ilkeleri, ihsan sahibi (muhsin) olarak yerine getirildiği takdirde bir anlam kazanacaktır. Nitekim kelime bu anlamıyla "takvâ" ile birleşmektedir. Mâide suresinin 93. âyeti iman-takvâ-ihsân üçlüsünü şöylece meczetmektedir: "İman eden ve sâlih ameller yapanlara; hakkıyla sakınıp iman ettikleri ve iyi işler yaptıkları, sonra yine hakkıyla sakınıp yaptıklarını, ellerinden geldiğince güzel yaptıkları takdirde (haram kılınmadan önce) tattıklarından dolayı günah yoktur (Önemli olan inandıktan sonra iman ve iyi amelde sebatır). Allah muhsinleri (iyi ve güzel iş yapanları) sever." (Mâide, 93) Görüldüğü üzere, buradaki "muhsin" yani ihsan sahibi olmak vasfı, iman eden, sâlih ameller işleyen ve müttakî (sakınan) kimseleri nitelemekte ve bütün bu özellikleriyle onun Allah'ın sevgisine mazhar olacağı gösterilmektedir.*⁷

5 İbn Hacer, Feth, I, 89.

6 Diyanet İslam Ansiklopedisi, c.21,s.545

7 Yüksel Kanar, Sosyal Bilgiler Ans., c.1,s. 213-214.

Sonuçta; İnsanın temel niteliği Allah'a kul olmaktır. Müslümanın önüne konulmuş hedef ise, her işinde ihsan kalitesini yakalamaktır. Tabiatıyla bu hedef, kulluğun bütün tezahürleri ve uygulamaları ile ilgilidir. Dinimizde her alanda ulaşılması istenen kalite, ihsan kelimesiyle ifade edilmektedir. Bunun için İslâm standardının adı ve ortak terimi İhsan'dır.

G) CİBRİL HADİSİNDE KIYAMET VE KIYAMET ALAMETLERİ

"Adam tekrar sordu: "Bana kıyamet(in ne zaman kopacağı) hakkında bilgi ver?" Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) bu sefer: "Kıyamet hakkında kendisinden sorulan, sorandan daha fazla bir şey bilmiyor!" karşılığını verdi. Yabancı: "Öyleyse kıyametin alâmetinden haber ver!" dedi. Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) şu açıklamayı yaptı: "Köle kadınların efendilerini doğurmaları, yalın ayak, üstü çıplak, davar çobanlarının yüksek binalar yapmada yarıştıklarını görmendir."

İslâm inancında Amentü'nün esaslarından olan âhiret ve âhiret âlemlerinin başlaması için dünyanın sonu anlamındaki kıyâmet, önemli bir yer teşkil etmektedir. Bundandır ki sahabeler çokça kıyâmetin ne zaman kopacağından sormuşlar. Cevabında "(Ey Habîbim!) Sana, "Onun gelip dayanması ne zaman?" diye kıyâmetten soruyorlar. De ki: "Onun ilmi ancak Rabbimin katındadır. Onu vakti (geldiği)nde ortaya çıkacak ancak Odur!" (O kıyâmet) göklerde ve yerde (olan bütün mahlukata) ağır gelmiştir! Size ancak ansızın gelecektir! Sanki sen ondan haberdarmışsın gibi, sana soruyorlar. De ki: "Onun ilmi ancak Allah katındadır; fakat insanların çoğu bilmezler!"⁸ ve benzer âyetler⁹ nâzil olmuştur."

Kıyametin ne zaman kopacağını ancak Allah bilir. Bu konuda ne Hz. Peygamber (s.a.v.), ne O'na vahiy getiren Cebrail (a.s), ne de zamanı gelince kıyamet olayını fiilen gerçekleştirmekle görevlendirilecek olan İsrail (a.s.) bu bilgiye sahiptir. Cibrîl'in kıyâmetin zamanına dair sormuş olduğu soruya Hz. Peygamber'in de (s.a.): **"Bu konuda kendisine soru sorulan, sorandan daha bilgili değildir"** şeklinde cevap vermesi buna delildir.

8 A'râf, 7/187

9 Çeşitli üsluplarla fakat hepsi de aynı anlamda olmak üzere şu âyetler bunun delilidir: Lokman, 31/34; Ahzâb, 33/63; Fussilet, 41/47; Zuhuruf, 43/85; Nâziât, 79/41-44.

Cibrîl Hadîsi dışındaki bazı rivâyetlerde de Hz. Peygamber'e kıyâmetin ne zaman olduğunun sorulduğuna dair bilgiler vardır. Bunlardan birinde kendisine bu yönde bir soru soran kişiye Resulullah'ın (s.a.), kıyâmet için ne hazırladığını sorduğu ve onu bu şekilde uyardığı¹⁰ anlatılmaktadır. Hz. Âişe'nin anlattığına göre bedevîler Resulullah'a geldiklerinde kıyâmetin ne zaman kopacağını sorarlardı. Yine böyle bir soru karşısında Peygamber, **"onlar öldüğünde kendi kıyâmetlerin kopacağını"** söyleyerek¹¹ bu şekilde gereksiz meselelerle uğraşmamaları ve asıl vazifelerini düşünmeleri hususunda onları uyarmıştır. Bu da göstermektedir ki, Hz. Peygamber (s.a.) insanların dikkatini, kıyâmetin ne zaman kopacağı konusundan ziyade, ondan daha önemli olan ömürlerini iyi değerlendirme ve kendi ölümlerini düşünerek ona hazırlanma konusuna çekmiştir.¹²

Demek ki, Müslüman için önemli olan, kıyâmetin ne zaman kopacağını bilmek değil, onun kopmasıyla başlayacak olan ebedî hayata gerektiği şekilde hazırlanabilmektir.

Kıyametin ne zaman kopacağını bilmek mümkün değilse de, Hz. Peygamber bazı hadisleriyle, onun yaklaştığını gösteren alâmetlerden bizi haberdar etmiştir.

Alâmet kelimesi sözlükte; nişane, işaret ve iki yer arasındaki sınır anlamlarına gelmekte olup, *çoğulu* alâmât'tır. Sözlükte 'alâmet' manasındaki *şerat'ın* çoğulu olan 'eşrat' ile 'zaman dilimi, belirlenmiş vakit' anlamına gelen saat kelimelerinden oluşan eşratü's-saa; kıyamet alâmetleri demektir. "Alâmetü'l-kıyame" ise; alâmet kelimesinin "kıyame" ismine izafe edilmesiyle oluşturulan bir terkiptir ve kıyametin yaklaştığına delalet eden işaret ve belirtiler manasına gelmektedir.¹³

Bir âyet-i kerimde kıyamet alâmetleri ile ilgili olarak şöyle buyrulur: **"Hâlâ onlar o saatten (kıyametten) ve onun kendilerine ansızın geleceğinden başkasını mı bekliyorlar? İşte onun alâmetleri (eşrâtuhâ) gelmiştir. Öyleyse bu onlara geldiği vakit**

düşünüp ibret almaları kendilerine ne fayda verecek? " (Muhammed, 18)

Kur'an'da kıyamet alâmetlerinin nelerden ibaret olduğuna dair bilgi verilmemiş, sadece Ye'cüc ve Me'cüc'ün gelişinden¹⁴, dabbetü'l-arzın çıkışından¹⁵, göğün insanları saracak bir duman (duhan) yayacağından¹⁶ haber verilmektedir. Bu sayılanlar dışındaki alametler, Efendimizden (sav) nakledilmektedir.

Tabi ki hadisler devreye girince Kur'an İslamcıları hemen şu itirazda bulunmaktadır: "Kur'an'da kıyametin ansızın kopacağı haber verilmektedir. En'am Suresi'nin 31, A'raf Suresi'nin 187, Yusuf Suresi'nin 107. ayetlerinde ve aynı muhtevadaki daha pek çok ayette bu husus açıkça görülebilir. O halde kıyametin bir takım "alametlerinin" bulunduğunu söylemek ve buna inanmak Kur'an'a aykırıdır. Zira kıyamet kopmadan önce bir takım alametler ortaya çıkacaksa, kıyametin "ansızın" kopması söz konusu değil demektir ki, bu durum Kur'an'la açık bir çelişki oluşturur."¹⁷

Böyle itirazlara karşı şunları söyleyelim: "Kıyametin ansızın kopacağının Kur'an'da birçok ayette ifade buyrulduğu doğrudur. Ancak dikkat edilecek olursa, bu ayetlerin istisnasız hepsi inkârcılardan bahsetmekte, kıyametin onların üzerine ansızın kopacağı bildirilmektedir. Dolayısıyla Kur'an'ı da, Efendimiz (s.a.v.)'i de inkâr edenler için kıyametin alametlerinin herhangi bir anlamı yoktur. Kıyamet alametlerinin anlamı biz müminler içindir.

Bu söyledüğimizin en büyük delili, yine bizzat Kur'an ayetleridir. Yukarıdaki iddiada bulunanlar, Kur'an'ı iyi tetkik ettiklerinde göreceklendir ki, Kur'an'da kıyametin bir takım alametlerinin bulunduğu açık bir şekilde zikredilmektedir. Mesela Muhammed Suresi'nin 18. ayetinde şöyle buyrulur: "Onlar kıyametin kendilerine ansızın gelmesinden başka bir şey beklemiyorlar. İşte muhakkak onun alametleri gelmiştir. (Kıyamet) kendilerine gelip çatinca ibret almaları neye yarar?" Dikkat edilecek olursa bu ayet de inkârcıları bahse konu etmekte, üstelik de kıyametin alametlerinin geldiğini açıkça bildirmektedir.

10 Ahmed, Müsned, III, 104, 165; Buhârî, Fezâilu's-sahâbe, 6 (no: 3488).

11 İbn Ebî Şeybe, age., VII, 502; Müslim, Fiten 136

12 Bekir Tatlı, Hadis Tekniği Açısından Cibril Hadisi ve İslâm Düşüncesi'ne Yansımaları (Doktora Tezi), s.233, Ankara Üni. SBE., Ankara, 2005

13 Diyanet İslam Ansiklopedisi, c.25,s.522, Ankara, 2002

14 Enbiya 21/96.

15 Neml 27/82.

16 Duhan 44/11-12.

17 <http://www.kurandakidin.com/2012/03/kiyamet-gunukuranda-ne-sekilde-anlatilmaktadir-kiyamet-gununun-alametleri-var-midir/>

Aralarında Elmalılı'nın da bulunduğu müfessirler burada ifade buyurulan alametlerin, Resul-u Ekrem (s.a.v.) Efendimizin risaleti, ayın ikiye ayrılması... gibi hususlar olduğunu belirtmişlerdir ki, bunların kıyametin "uzak alametleri" olduğunu söylemek -Allahu a'lem- yanlış olmaz. Zira aşağıda zikredeceğimiz ayette de kıyametin alametlerinden bahsedilmekte, ancak o alametler geldiğinde iman edenin imanının kendisine bir fayda sağlamayacağı bildirilmektedir:

"Rabbinin bazı alametleri geldiği gün, önceden inanmamış ya da imanında bir hayır kazanmamış olan kimseye artık imanı bir fayda sağlamaz." (En'âm, 158). Bu ayette ifade buyurulan alametlerin de "yakın alametler" olduğunu söylemek mümkündür. Daha önce iman etmemiş yahut imanında gerekli samimiyeti göstermemiş, salih ve faydalı amel işlememiş olanlar için bu "yakın alametler" zuhur ettiğinde iman etmek artık bir fayda sağlamayacaktır. Kurtubî ve sair müfessirler, burada güneşin batıdan doğmasının kastedilmiş olabileceğini belirtmişlerdir.

*Su halde Kur'an'da kıyametin ansızın geleceğinin belirtildiği, dolayısıyla onun bir takım alametlerinin bulunduğu söylenmesinin Kur'an'a aykırı olduğu tezi hiçbir şekilde geçerli değildir.*¹⁸

Konumuz olan Cibril Hadisinde *kıyamet alâmetlerinden sadece ikisi* (Cariyenin kendi efendisini doğurması; Yalın ayak, çıplak, yoksul koyun çobanlarının bina yapmakta birbirleriyle yarış etmeleri) bildirilmektedir. Elbette söz konusu alâmetler bunlardan ibaret değildir. Peygamber Efendimiz çeşitli hadislerinde bunlardan başka birçok alâmetlerini haber vermiştir. Âlimler söz konusu alâmetleri "Büyük Alâmetler" ve "Küçük Alâmetler" olarak iki gruba ayırmışlardır.

Kıyametin kopmasına yakın zamanda meydana çıkacak olan ve insanın irade ve müdahalesinin asla söz konusu olmadığı alâmetlerdir. Deccâlin ortaya çıkışı, mehdinin zuhuru, Hz. İsa'nın gökten inmesi, Ye'cüc ve Me'cüc'ün görünmesi, Hicaz bölgesinde büyük bir ateşin çıkışı, gökten insanları bürüyen bir dumanın inmesi ve dâbbetü'l-arzın yerden çıkması kıyametin kopmasına yakın büyük alametlerdir.

a) Büyük Alâmetler:

Kıyametin kopmasına yakın zamanda meydana çıkacak olan ve insanın irade ve müdahalesinin asla söz konusu olmadığı alâmetlerdir. Deccâlin ortaya çıkışı, mehdinin zuhuru, Hz. İsa'nın gökten inmesi¹⁹, Ye'cüc ve Me'cüc'ün görünmesi, Hicaz bölgesinde büyük bir ateşin çıkışı, gökten insanları bürüyen bir dumanın inmesi ve dâbbetü'l-arzın yerden çıkması *kıyametin kopmasına yakın büyük alametlerdir.*²⁰

İmâm Ebû Hanîfe'nin el-Fıkhu'l-Ekber adlı muhalled eserinde; Deccâl, Ye'cüc ve Me'cüc, Güne-

şin batıdan doğması, Hz. İsa'nın gökten inmesi ve *sahih haberlerde bildirilen* şekliyle diğer kıyamet alâmetlerinin hepsinin gerçekliği ifade edilir.²¹

b) Küçük Alâmetler: Kıyametin kopmasından çok uzun zaman önce meydana gelecek olan ve insanın irade ve müdahalesinin söz konusu olabildiği alâmetler ise, küçük alâmetler kategorisinde yer alır.

Âhir zaman peygamberi ve son nebi olması sebebiyle kıyamete yakın bir zaman diliminde

19 Hz. İsa'nın (a.s.) bedeniyle semaya kaldırıldığı, Kıyametin arafesinde ise tekrar yer yüzüne ineceği mezkur alametler içerisinde -deliller itibarıyla- en muhkem olanıdır. Çünkü nüzul-ü İsa ile alakalı hüküm, hem Kur'ani sarîh şahitlere hem de mütevatir hadislerle dayanmaktadır. Aralarında İbn Cerîr et-Taberî, İbn Atiyye el-Endelûsî, Ebu'l-Velîd İbn Rüşd, İbn Kesîr, İbn Hacer el-Askalânî, Şemsüddîn es-Seffârî, eş-Şevkânî, el-Âlûsî, Muhammed Enversâh el-Keşmîrî, Muhammed b. Ca'fer el-Kettânî, Muhammed Zâhid el-Kevserî, Abdullah b. Muhammed b. es-Siddîk el-Gümârî, Abdülfettâh Ebû Gûdde gibi isimlerin bulunduğu ulema, nüzul-i İsa (aleyhi's-selâm) konusundaki rivayetlerin mütevatir olduğunu açıkça belirtmişlerdir. Geniş bilgi için bak: Dr.İhsan Şenocak, Batının Akıl Ocağında Buharlaştırılan Hakikat: Nüzul-ü İsa (A.S.), <http://ihsansenocak.com/Content.aspx?ID=62>

20 Kıyametin büyük alâmetleri hakkında geniş bilgi için bakınız: Hasan Karakaya, İslam Akaidi, s. 823-882, Beka Yayıncılık, İstanbul, 2011. Ayrıca Ayhan Tekineş, Ahirzaman ve Kıyamet Alametleri, Işık Yayınları, İstanbul, 2009; Ayrıca Yusuf el-Vâbil, Kur'an ve Sahih Hadisler Işığında Kıyamet Alametleri, Hadis Yayınları.

18 Dr. Ebubekir Sifil, Kıyamet Alametleri: Mesih, Mehdi; Semerkand Dergisi, Aralık 2006

21 Ebû Hanîfe, el-Fıkhu'l-ekber (çev. Mustafa Öz), İstanbul 1992, s. 59

gönderildiğini *açıklayan Hz. Peygamberin kıyame-
tin küçük alâmeti* olarak zikrettiği olayların belli başlıları şunlardır: İlmin ortadan kalkıp cehaletin yerleşmesi, sarhoşluk veren içkilerin yaygınlaşması, zinanın aleni hale gelmesi, zekât verilecek kimse bulunamayacak kadar servetin *çoğalması*. Aynı davayı güden iki büyük topluluğun birbiriyle savaşması, adam öldürme olaylarının ve fitnelerin fazlalaşması, kadın nüfusunun artması, insanların hayatlarından bıkarak ölümlere gıpta etmesi, yeryüzünde Allah veya la ilahe illallah diyen bir kimsenin kalmaması, depremlerin sıklaşması gibi alâmetler..²²

İşte Cibril Hadisinde kıyamet alâmetlerinde bahsedilen; Cariyenin kendi efendisini doğurması ve yalın ayak, çıplak, yoksul koyun çobanlarının bina yapmakta birbirleriyle yarış etmeleri bu gruptaki alâmetlerdendir.

Konumuz gereği bu iki alameti biraz daha genişçe açıklayalım:

1- Cariyenin Kendi Efendisini Doğurması: Çeşitli biçimlerde anlaşılmış ise de bu yorumlar içerisinde en isabetlisinin, “anneye karşı hürmet ve saygı duygusunun gönüllerden kaybolması” olduğu söylenmiştir.²³ Bu hürmet duygusunun gönüllerden silinmesiyle, cennet, ayaklarının altına serilmiş olan anneler evlatlarının yanındaki itibarlarını kaybetmişlerdir. Çocuklarının yanında sığıntı bir cariye/hizmetçi gibi olmuşlardır. Duygusuz, merhametsiz hanımefendinin, cariyesine kaba davranmasına benzer şekilde anneler de evlatları tarafından kaba ve saygısız davranışlar görecekle, hakaretlere maruz kalacaklar, horlanacaklardır. Hâlbuki bir annenin, ciğerparesi evladından işiteceği bir tek kötü söz, dünyada uğrayabileceği, tahammül edilemez en ağır hakarettir. Bu, baba için de böyledir.

Hadisin konuyu ele alış biçiminde dikkat çeken bir durum var: Hadis-i şerifte, “cariye” ve “efendi” kelimeleri kullanılarak, dolayısıyla erkek evlat yerine kız evladın anneye bu muameleyi reva göreceği belirtilmektedir. Hâlbuki kız çocuğu, evlatlar içerisinde anneye en fazla düşkün, en çok bağlı ve yine erkeğe nazaran

daha zayıf durumda bulunan kimsedir. Kıyame-
tin kopmasından önce, kızın bile annesine karşı bu tutumu sergileyeceği anlatılırken gerçekte edepsizlik ve saygısızlığın son haddine ulaşacağı anlatılmış olmaktadır. Peygamber Efendimiz, bu acı gerçeği, özgün ifade tarzıyla sadece dört kelimelik bir anlatımla gözler önüne sermektedir. “Cariyenin kendi efendisini doğurması” sözünden anlaşılabilir en güzel anlam bu olsa gerektir. Nitekim büyük hadis âlimi *İbn Hacer el-Askalânî* de bu yorumu tercih etmiştir.²⁴

Burada anne babalara yönelik gözden kaçırılmaması gereken bir ders de vardır: Hak ettikleri hürmet ve şefkati kendilerinden esirgeyen bu evlatlar yerden mantar biter gibi ortaya çıkmamışlardır. Nihayetinde onlar, anne babalarının ürünüdürler. Duygu, düşünce ve davranışlarının şekillenmesinde ebeveynlerinin katkısı çok büyüktür. Evlatlarının yeme, içme, barınma vs. maddî ve fizyolojik tüm ihtiyaçlarını karşılayan; fakat onların ruh ve gönüllerini aç bırakan... Yine fen, sosyal, matematik vs. insanî bilimlerde eğitimleri için bütün imkânlarını seferber eden; fakat zorunlu manevî eğitim ve gelişimi asgari düzeyde dahi olsa onlara kazandırmak için hiçbir gayret göstermeyen anne babaların veballeri büyüktür. Onlar bu yanlışlarının cezasını hem dünyada hem de *âhirette* çekeceklerdir. Çocukları, her iki hayatta da onları üzüntü içine sokacaklardır. Bir keder bitecek ardından daha büyük ve sonsuz bir keder başlayacak; ilâhî gerçekler karşısında sorumsuz bir tutum sergileyen anne babaların üzüntüleri hiç bitmeyecektir.

Çocuklarının Allah’a karşı sorumluluk bilinciyle donanıp, bu şuurla yaşamaları için ellerinden geleni yapan anne babalara müjdeler olsun! Onlar tüm gayretlerine rağmen dünya hayatında gözlerini aydın edecek, gönüllerini sevinç ve mutlulukla dolduracak evlatlara sahip olamamışlarsa ve hatta bu evlatlarından hak etmedikleri saygısızlık ve horlanmayı görmüş de olsalar onlara ne gam! Sabrettikleri takdirde evlatlarından görecekle her tatsız muamele, onların günahlarının dökülmesini ve âhiretteki derecelerinin yükselmesini sağlayacaktır.

Anne babasına saygısız davranan, horlayıp eziyet eden evladın bilmesi gerekir: Anne babasına karşı sergilediği bu zorbaca davranışı büyük günahlardandır. Tevbe edip ebeveyninin gönüllerini almadığı takdirde Allah’ın her varlı-

22 Buhari, Fiten 4-5, 22, 24, Cihat 95, Nikâh 110; Müslim, İlim 8-10; İbn Mace, Fiten 25-36; Tirmizî, Fiten 35, 42-43. Kıyametin küçük alâmetleri hakkında geniş bilgi için bakınız: Hasan Karakaya, İslam Akaidi, s. 882-935

23 İmam Nevevî, Nübüvvet Pınarından Kırk Hadis, Terc. ve Açıklama: A. Lütfi Kazancı, s. 37-38, İstanbul, Marifet Yayınları

24 İbn Hacer el-Askalânî, Fethu’l-Bârî Şerhu Sahih’i’l-Buhârî, 1/130.

ğa ulaşan engin rahmetinden mahrum olması- na ve O'nun gazabına uğramasına sebep olacaktı.²⁵

2- Yalın Ayak, Çıplak, Yoksul Koyun Çobanlarının Bina Yapmakta Birbirleriyle Yarış Etmeleri: *İmam Nevevî'ye göre burada anlatılmak istenen, bâdiyede yaşayan ihtiyaç sahibi bazı insanların çok miktarda dünyalık elde etmeleri sonucu sahip oldukları binalarla övünmesidir.*²⁶

Kastalanî de belirtilen zamanda, bâdiyede yaşayanların uzun bina yapmakla övüneceklerini, zorla yönetimi ele geçirip beldelere çokça hâkim olacaklarını, bunun sonucunda da dünyalık namına çok şey elde edeceklerini söyler ki yine onun ifadesine göre bu durum, köle ve ayak takımı diyebileceğimiz düşük(statüdeki) insanların yükselişinden ibarettir.²⁷

Genel bir değerlendirme yapan *İbn Receb* ise, netice itibarıyla Cibril Hadîsi'nde haber verilen alâmetlerin, "işlerin ehil olmayan kişilere verileceği" anlamına geldiğini dile getirmiştir. Ona göre, "yalınayak, çıplak sürü çobanları" - ki onlar cehl ve cefa ehlidir- insanlara lider konumuna gelip servet ve mal sahibi olduğunda bina yapmakta yarışacaklar/uzun binalar yapacaklar; bu ise din ve dünya nizamının bozulmasını netice verecek, böylece *âhir* zamanda her şey tersine dönecektir.²⁸

"Yalın ayak, çıplak, yoksul koyun çobanlarının bina yapmakta birbirleriyle yarış etmeleri" sözü sonuçta, şahsiyeti para ve servetinden ibaret olan, hiçbir ahlâkî erdem ve yüceliğin sahibi olmayan kimselerin toplumda saygın ve itibarlı olacaklarını anlatmaktadır. İnsanlığın hizmetinde kullanılması gereken servetin ahlâksız, itibarsız, soysuz kişilerin oyuncağı hâline geleceği, kişisel ihtiras ve menfaatlerin uğrunda kullanılacağı böylece açıklanmış olmaktadır.

H) GENEL DEĞERLENDİRME:

Cebraîl'in Hz. Muhammed (s.a.v.)'e bir insan suretinde gelerek **İslâm, iman**, ihsân, kıyâmetin zamanı gibi konularda sorular sorması olayından bahseden rivâyet; Cibril Hadîsi olarak adlandırılmıştır.

25 Osman Arpaçukuru, Dinleyin, Cebraîl Ne Söylüyor?, Vuslat Dergisi, Sayı: 59, Mayıs- 2006

26 İbn Hacer, Feth, I, 91.

27 Kastalanî, İrşâdu's-sârî, I, 141

28 İbn Receb, Câmiul-Ulûm, I, 139-140

Cibril Hadîsi, erken dönemlerden beri son derece yaygın bir şekilde nakledilmiştir. Sahih-i Buhârî, Sahih-i Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesaî, *İbn-i Mace*, Müsned-i Ahmed b. Hanbel, Müsned-i Ebî Avâne, Müsned-i Ebî Ya'lâ, Müsned-i Tayâlisî, Sahih-i *İbn-i Hibbân*, Müsnedü's-Şâmiyyîn, Müsnedü'r-Rebî' ve *Şerhu Müşkili'l-Âsâr* ²⁹vb. pek çok hadis kaynağında yer alan Cibril hadisi, *sıhhati konusunda en ufak bir şüphe duyulmadan kabulle karşılanmıştır.*

Cibril Hadîsi'nin belki de ihtiva ettiği konulardan en önemlisi kadere iman meselesidir. Bu konu, hadisin bütün tarikleri göz önünde bulundurulduğunda çok büyük bir kısmında yer almaktadır.

*İmam Ebû Hanîfe'ye göre iman, tasdik, marifet, yakîn, ikrar ve İslâm, birbirinden farklı kavramlar olmalarına rağmen hepsi iman manasına gelmektedir. Hepsisi de Allah'ın rabb olduğunun ikrarı, tasdiki, kesin inancı ve kesin bilgisidir. Bütün bunlar, farklı lafızlar olmalarına rağmen anlamları birdir. Mesela; bir kişiye seslenirken "Ey insan!", "Ey adam!" veya "Ey filanca kimse!" diye hitap edildiğinde hitap eden kimse farklı hitap lafızları kullanmakla beraber aynı manayı kast etmektedir.*³⁰ Kuşkusuz İmam Ebû Hanîfe'nin bu yorumu, Cibril hadisinin sonunda **"dininizi öğretmek için geldi..."** ifadeleriyle de uyum arz etmektedir.

Cibril hadisinden hareketle iman esaslarının/rükünlerinin sayısının altı olarak belirtilmesinin yahut da iman kavramından söz ederken sadece belirli sayıda şeylerin sıralanması öğretimde kolaylık sağlaması amacıyla. Yoksa inanılması gereken şeylerin sadece Cibril Hadîsi veya başka bir hadisteki şeylerle sınırlanması mümkün değildir.

Müslüman için önemli olan, kıyametin ne zaman kopacağını bilmek değil, onun kopmasıyla başlayacak olan ebedî hayata gerektiği şekilde hazırlanabilmektir.

Âlemlerin rabbi olan Allah(cc) <a hamd olsun. Allah'ım! Bu çalışmamı, sırf senin rızan için yapılmış bir amel kıl! Okuyanları bundan istifade ettir! Onlardan gelen salih dualarla beni mükâfatlandır, affet ve rızana ulaştır! (Âmin)

29 <http://talhahakanalp.net/meshur-cibril-hadisi-ve-kadere-iman/>

30 El-Alim ve'l-Müteallim, s. 18-19

Küresel Yegâne Güç; Emperyalistler Değil, İslam'dır

Necdet YÜKSEL

ABD yeni dünya düzeni projesini öngördüğü minvalde sürdürebilecek mi? Büyük Ortadoğu Planının geride kalan yıllarda hararetle tartışıldığı, bölgesel denklemlere yeni yeni aktörlerin dahil edilip dışlandığı ve tüm bunların da süper gücü uluslararası düzlemde kabul edilmiş müstekbir ABD'nin hükümrancılığının sınırlarını genişletmesi adına yaptığı da beyinlere adeta kazınmıştı. Öyle ki medya kanallarının hemen hemen tamamı -ister lehte isterse de aleyhte- bu zalimane evrensel operasyonu irdelemekteydiler. Acaba dönüştürülmesi düşünülen coğrafyalar şimdi ne haldeler. ABD ve materyalist işbirlikçi yandaşları umduklarına hangi ölçülerde ulaşabildiler?

Uluslararası ilişkilerde isimleri, çalışmalarıyla öne çıkmış batılı analistlere göre küresel yeniden yapılanmanın temelleri ikinci dünya savaşında gücün el değiştirmesiyle

Öncelikle ABD, akabinde de müşterek tarihi/dini/ gelecek vizyonuna haiz Avrupa Birliği ve bunları vaadedilmiş topraklarda büyük İsrail'i kurmak amaçlı kullanan siyonist rejim dünyanın her tarafında terör üretmektedirler. Yıllardır kirli emellerine adım adım yaklaşıyor melun yol haritalarını yürürlüğe koyarken kendi kurulu çarklarının bekasından başka bir kaygıları da olmamıştır. İşlerine gelmediğinde kendi vatandaşlarına karşı biyolojik ve kimyasal silahlarla saldıran piyonlarının iğrenç eylemlerini görmezden gelirken yine işlerine geldiğindeyse kontrol edemedikleri ya da iradelerini kökten teslim alamadıkları yönetimleri tarihi eserleri/ormanları/ağaçları/halkların özgürlüklerini tahrip ettikleri gerekçesiyle köşeye sıkıştırmışlardır.

atılmıştı. ABD ikinci dünya savaşından her bakımdan kuvvetli, varlığını benimsetmiş ve tarumar olmuş Avrupa coğrafyasındaki keşmekeşi normalleştirebilecek başat bir siyaset donanımına sahip olduğunu gösterecek şekilde çıkmıştı. Sosyal, ekonomik ve değerlerine özgüvenini kaybetmiş bir Avrupa içine sürüklendiği kaostan uzun süre kurtulamadı. Sonrasındaysa ABD ve AB birbirlerini kollayan birer stratejik ortak oldular.

ABD üstünlüğü tekeline aldığından bu yana ise sömürgeleştirici zihniyetine endeksli ablukalarını da ambargolarını da işgal ve kapitalist menfaatleri için masum kitleleri hunharca katletmelerini de aralıksız olarak hem artırdı ve yaydı hem de sıradanlaştırdı. ABD önüne dikilen muhalif kitlelerle mücadelesinde asla insan haklarını da gözetmemekte. Dünya genelinde pazarladığı demokrasinin uygulanma standartlarına ters davranan rejimlerle

ilişkilerinde önceliğini yönetim kadrolarının demokrasi kültürüne bağlılıkları üzerinden değil uşaklaştırılabilirlik derecelerine bakarak belirlemektedir.

Öncelikle ABD, akabinde de müşterek tarihi/dini/ gelecek vizyonuna haiz Avrupa Birliği ve bunları vadedilmiş topraklarda büyük İsrail'i kurmak amaçlı kullanan siyonist rejim dünyanın her tarafında terör üretmektedirler. Yıllardır kirli emellerine adım adım yaklaşıyor melun yol haritalarını yürürlüğe koyarken kendi kurulu çarklarının bekasından başka bir kaygıları da olmamıştır. İşlerine gelmediğinde kendi vatandaşlarına karşı biyolojik ve kimyasal silahlarla saldıran piyonlarının iğrenç eylemlerini görmezden gelirken yine işlerine geldiğindeyse kontrol edemedikleri ya da iradelerini kökten teslim alamadıkları yönetimleri tarihi eserleri/ormanları/ağaçları/halkların özgürlüklerini tahrip ettikleri gerekçesiyle köşeye sıkıştırmışlardır. Toplumların onur kırıcı dayatmalara, küçümseyici tavırlara modernize edilmiş köleleştirici oyunlara ilelebet tepkisiz kalması muhaldir.

Yaşanılan hayatın barındırdıkları da sürekli yenilenmektedir. Ortaya çıkan gelişmeler devletleri de kitleleri de fertleri de değişik çaplarda etkilemektedir. Büyük etkilenmeler büyük sorunların yanında büyük patlamaların doğumuna da neden olabilmektedirler. Hele bu olgu özellikle de iletişim teknolojisinin hızla ilerlediği ve ülke sınırlarını işlevsizleştirdiği bu çağda şaşırtıcı sonuçları da zuhur ettirebilmektedir. Uzay teknolojisi dünyayı gerçekten küçük bir bölge mesabesine indirirken insanlar arası bilgi/ilgi/sevgi/nefret/savaş çığırtkanlığının yanı sıra bir maksada matuf organize olabilme kabiliyetini de yükseltmiştir. ABD, AB, siyonist rejim hegemonik konumlarını ileri teknolojiye dayandırırken aslında bu argüman bir yerde de onların süratlerini kesmektedir. Bilinçlenen/çabucak kenetlenen halklar düşmanlarının zayıf ve kuvvetli cihetlerini ivedi tespitin ardından tarihsel direniş örneklerinden de yararlanarak özgürlük yolculuğuna çıkıyorlar. Yolculuğun içerebileceği tehlikeleri göze alabilenlere zafer yakındır...

"Arap baharı" esintisinin tesirine giren Arap ülkelerine nazar edildiğinde ABD ve militarist suç ortaklarının küreselleşme adına ciddi zemin/güvenilirlik kaybettikleri de görülecektir. İlgili çok netameli coğrafyaları nice-dır yandaş diktatörler marifetiyle kâh içerden kâh uzaktan kumandayla yönetmişlerse de tarihi fay hatlarındaki hürriyete kavuşma gerilimi saltanatlarını sarsmıştır. Salt tek ba-

şına toplulukların gaddar iktidarlardan hesap sor-mak için yekvücut olarak günlerce meydanları/sokakları doldurması bile küresel hesaplarla yatıp kalkan kan emici odakları yüreklerinden vurmuştur. Vurdukları da kesindir. Böyle bir hal olmasaydı ABD, AB, siyonist rejim Mısır'da demokratik seçimlerle iktidara gelen İhvan-ul Muslimin'in adayı Muhammed Mursi'yi askeri darbeyle indirmezlerdi. Yine böyle olmasaydı Tunus'ta halk ayaklanması sonunda iktidara getirilen en-Nahda Partisi'ne gözdağı vermez ve kazanımlarını koruma doğrultusunda bir sistemleşmeyi dikte etmezlerdi. Sübut bulan bir gerçek var; ABD artık dünyanın tek süper gücü değildir...

ABD ülkeler üzerindeki ağırlığını askeri işgallere dayandırmak yerine yeni biçimlendirdiği konsepte göre devasa gücünü ardına alıp korkutarak, antlaşmaya zorlayarak devam ettirmek istiyor. Çünkü fiili savaşlar hem süper güç olma vasfına hem ekonomik kalkınma hamlelerine ve hem de öldürülen askerlerin oluşturduğu hassasiyetler içe/dışa dönük makro politikalarına darbe vurmaktadır. Çin'in 2025 yılında ABD'nin önüne geçerek liderliği kapacağını dillendirmesi ABD'ye resmen fren yaptırmıştır. Dünya tek değil çok kutupluluğa doğru evrilmektedir. ABD, küreselleşme hayallerini daraltmakla karşı karşıya kalmıştır. Bundan böyle yönünü elindeki en ideal seçeneklerden Ortadoğu'ya ve Afrika'ya çevirmesi kuvvetle muhtemeldir. ABD küreselleşme hatırına mevcut nüfuz alanları da kaptırmak istemeyecektir! Çin, Rusya merkezli yeni siyasi blok ABD'yi ürkütmez mi. Peki, Çini de, Rusya'yı da, ABD ve tüm laik mihrakları birleştirebilecek en büyük müşterek düşmanları kimdir. Küresel yegâne güç emperyalistler değil, İslam'dır. (selamun aleyküm)

İslam'da Şura ve İstişare -II

Mehmet Ali FURKAN

Rasulullah'ın yaptığı istişarelerde misal olarak şu konuları zikretmek mümkündür.

1- Savaş

Rasulullah'ın savaş ve onunla ilgili olan hususlardaki istişarelerine misaller pek çoktur. Bunlardan bir kısmını şu şekilde sıralamak mümkündür.

a- Bedir'de

Bedir Savaşı yapılmadan önce, Ebu Süfyan'ın kervanının yol değiştirip kaçtığı haberi üzerine, Rasulullah sahabeleriyle istişare etmiş ve onlara savaşmayacaklarını sormuştu. Bu konuda Enes b. Malik diyor ki: Ebu Süfyan'ın yolda olduğu haberi Rasulullah'a ulaşınca o, ashabı ile istişare etti. Ebu Bekir konuştu. Rasulullah ona aldırış etmedi. Sonra Ömer konuştu. Rasulullah ona aldırış etmedi. Bunun üzerine Sad b. Ubade ayağa kalktı ve şunları söyledi: Ey Allah'ın Resulü! Galiba bizim konuşmamızı istiyorsun. Hayatım kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki, bu atlarla denize dalmamızı emretsen, şüphesiz oraya dalarız."

Enes diyor ki: "İşte bundan sonra Rasulullah hareket edilmesini emretti. İnsanlar da hareket ettiler ve Bedir mevkiine vardılar."

Rasulullah II. Akabe bey'atında sadece kendisini koruyacaklarına dair Ensar'dan bey'at aldığından, Kureyşlilere karşı hücumla geçmek için yeniden Ensar'ın desteğini alma ihtiyacını hissetmiş ve bu maksatla onlarla istişare etmiştir.

b- Bedir Savaşında Ordunun Karargah Kuracağı Yer Hakkında Hubab B. Münzir İle İstişare Etmesi,

Kureyşliler Bedir savaşında vadinin Medine'ye en uzak kenarında ve büyük bir kum yığınının arkasında karargâh kurmuşlardı. Bu vadinin Medine tarafında kuyular bulunuyordu. Bu kuyuların bulunduğu yer vadinin Medine'ye en yakın kenarıydı. Yağmur, yağınca Rasulullah ve Müslümanların kolayca yürümelerini sağladı. Kureyş'in ise yürümesine engel oldu. Rasulullah suyun başına varmak için Kureyşlilerle yarıştı. Bedir'in kendi taraflarındaki en yakın suyuna ulaşınca orayı orduya karargâh yaptı. İşte o sırada Hubab b. Munzir ile Rasulullah (as) arasında şöyle bir konuşma geçti:

Hubab: "Ey Allah'ın Resulü! Bu konaklanan yeri karargâh kılmanı Allah mı sana bildirdi? Eğer öyle

ise, artık bizim ileri veya geri gitme hakkımız yoktur, yoksa bu bir görüş, bir savaş taktiği midir?"

Rasulullah: "Bu bir görüş, bir savaş taktiğidir" buyurdu.

Hubab: "Ey Allah'ın Resulü! Burası senin konaklayacağın uygun bir yer değildir. Sen, insanları kaldır. Düşman kavme en yakın olan suyun başına gidelim. Oraya karargâh kuralım. O suyun dışındaki kuyuları doldurup kapatalım. Bizim suyun yanında bir de havuz yapalım. Onu suyla dolduralım. Sonra düşman kavimle savaşalım. Biz sudan içeriz onlar ise içemezler" dedi.

Rasulullah: "Sen doğru bir görüş beyan ettin" buyurdu. Rasulullah ve sahabeleri kalkıp düşman kavme en yakın olan suyun yanına vardılar. Rasulullah, orada karargâh kurdu. Diğer kuyuların doldurulmasını emretti. Kuyular kapatıldı. Yanında bulundukları kuyunun kenarında bir havuz yapıp onu suyla doldurdular. Kaplarını onun içine attılar. Burada Rasulullah tek kişinin görüşünü kabul etmiştir.

c- Bedir Esirlerinin Öldürülmeleri Veya Sağ Kalınmaları Hakkında İstişare Etmesi

Bu meseleyi Hz. Ömer, Enes b. Malik ve Abdullah b. Mes'ud rivayet etmişlerdir.

Abdullah b. Abbas, Ömer bin Hattab'ın şunları söylediğini rivayet ediyor: "Müslümanlar, Bedir'de esirler alınca Rasulullah, Ebu Bekir ve Ömer'e: "Bu esirler hakkında görüşünüz nedir? (Bunları ne yapalım?)" diye sordu.

Ebu Bekir: "Ey Allah'ın Resulü! Onlar bizim amcaoğullarımız ve akrabalarımızdır. Benim görüşüm şudur: Sen onlardan fidye al ve onları salıver. Bu fidye kâfirlere karşı bizim için bir kuvvet olur. Umulur ki, Allah bu esirleri İslam'a erİştirir" dedi.

Rasulullah: "Ey Hattab'ın oğlu senin görüşün nedir?" buyurdu.

Ben de dedim ki: Vallahi ya Rasulullah! Ben Ebu Bekir'in görüşünde değilim. Benim görüşüm şu ki: Bize izin ver, onların boynunu vuralım. Ali'ye izin ver (kardeşi) Akil'in boynunu vursun. Bana izin ver, şu akrabamın boynunu vurayım. Zira bu adamlar, kâfirlerin önderleri ve ileri gelenleridir." Hz. Ömer diyor ki: Rasulullah Ebu Bekir'in konuştuklarına meyletti. Benim konuştuklarıma meyletmedi. (Esirleri fidye olarak salıverdi.)

Ertesi gün geldim, bir de ne göreyim, Rasulullah ve Ebu Bekir oturmuş ağlıyorlar. Dedim ki:

Ey Allah'ın Resulü! Senin ve arkadaşının neden ağladığını bana söyler misiniz? Eğer ağlanacak bir şey varsa ben de ağlayayım! Eğer böyle bir şey yoksa sizin ağlamanıza ortak olmak için ağlayayım!" Rasulullah: "Arkadaşlarının esirlerden fidye almamı teklif etmelerinden dolayı ağlıyorum. Onların azapları bana şu ağaçtan daha yakın bir mesafeden gösterildi." buyurdu. Bunun üzerine şu ayetler nazil oldu. "Hiç bir peygambere, yeryüzünde kesin bir zafer kazanıncaya kadar esir alması yakışmaz. Siz dünyanın geçici yararını istiyorsunuz. Oysa Allah (size) ahireti istemektedir. Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.

Eğer Allah'ın geçmişte bir yazması (söz vermesi) olmasaydı, aldıklarınıza karşılık size gerçekten büyük bir azab dokunurdu. Artık ganimet olarak elde ettiklerinizden helal ve temiz olarak yiyecek ve Allah'tan korkup-sakinin. Hiç şüphesiz Allah bağışlayandır, esirgeyendir." (Enfal, 8/67-69)

Burada Rasulullah, istişare sonucunda ihtilaf eden sahabelerden birinin görüşünü tercih etmiştir. Ancak Allah Teâlâ tercih edilen bu görüşün doğru olmadığını beyan etmiştir. Bu da istişare sonucunda tercih edilen görüşün mutlaka doğru olacağı kanaatine kapılmamayı göstermektedir. Tercih yapılır. Sonuç Allah'a bırakılır. Yanlış olduğu anlaşılırsa ondan vazgeçilir.

d- Rasulullah'ın Uhud Savaşındaki İstişaresi

Hz. Muhammed, Bedir'de yenilmeyi sindiremeyen ve üç bin kişilik bir ordu ile Medine üzerine yürüyen Kureyş müşriklerine karşı Medine'yi içten mi savunalım, yoksa Medine'nin dışına çıkarak onu dıştan mı savunalım diye sahabeleriyle istişare etmiştir.

Rasulullah gördüğü bir rüyasından dolayı Medine'yi içten savunmayı istiyordu. Ancak, Bedir savaşında bulunmayan sahabeler, savaşmak isteyen gençler ve Hz. Hamza gibi cengâverler meydan savaşı yapmayı tercih ediyorlardı. Rasulullah burada çoğunluğun görüşüne katıldı ve Uhud'da meydan muharebesi yapmaya karar verdi ve savaştı.

İmam Buhari bu olayı şöyle anlatmaktadır:

Rasulullah, Medine'nin içinde kalıp savunmada bulunmak veya şehrin dışına çıkıp düşmanla meydan savaşı yapmak hususunda sahabeleriyle istişare etmiştir.

Sahabeleri Medine'nin dışına çıkarak düşmanla savaşmak istediklerini bildirdiler. Bunun üzerine Rasulullah evine gidip zırhını giydi. Düşmanla meydan savaşı yapmaya karar verdi. Sahabeler, Rasulullah'ı bu vaziyette görünce görüşlerinden caydılar. "Medine'nin içinde durarak onu savunalım" dediler. Fakat Rasulullah karar verdikten sonra artık kimsenin kanaatine eğilmedi ve şöyle buyurdu: "Zırhını giyen bir peygambere Allah hükmünü verinceye kadar onu çıkarması yakışmaz."

Cabir b. Abdullah bu hadiseyi şöyle nakletmektedir:

Rasulullah sahabeleriyle istişarede bulunarak onlara şöyle buyurmuştur:

Medine'nin içinde beklessek ve düşman buraya girmeye çalışınca burada onlarla savaşsak nasıl olur?

Sahabeler: Vallahi onlar cahiliyet devrinde burada içimize girmediler. İslam döneminde mi buraya girecekler?" diye cevap verdiler.

Rasulullah: "O halde sizi serbest bırakıyorum" dedi.

Ensar'dan olan sahabeler: "Birbirlerine Rasulullah'ın görüşünü kabullenmedik" dediler ve Rasulullah'a gelerek: "Sen nasıl istersen öyle yap" dediler.

Rasulullah da: "Şimdi mi? Bir peygamber teçhizatını kuşandı mı artık savaşmadan onu yerine bırakmaz" buyurdu.

Görüldüğü gibi burada Rasulullah, çoğunluğun görüşünü almıştır.

e- Rasulullah'ın Hendek Savaşında Medine'nin Nasıl Savunulacağı Hususunda İstişare Etmesi

Rasulullah'ın Selman-ı Farisi'nin teklifini kabul ederek Medine'nin çevresine Hendek kazdırması da savaş hakkında yaptığı istişarelerinden biridir.

Hz. Selman-ı Farisi: "Ey Allah'ın Resulü! Biz Fars'ta kuşatıldığımız zaman çevremizde hendek kazardık" dedi. Bu söz üzerine Rasulullah da onun görüşünü kabul etmiştir. Müşrikler Medine'nin çevresinde hendekleri görünce: "Vallahi bu, Arapların bilmedikleri bir tuzak" demeye başladılar.

f- Rasulullah'ın Sahabelerinin Hudeybiye'de İhramdan Çıkmak İstemeyişleri üzerine Ümmü Seleme ile İstişare Etmesi

Rasulullah Hudeybiye sulhunu yazma işini bitirince, sahabelerine: "Kalkın kurbanlarınızı kesin. Sonra da tıraş olun (ihramdan çıkın)" buyurdu. Allah'a yemin olsun ki, sahabelerden bir tek adam dahi kalkmadı. Öyle ki, Rasulullah bu sözünü üç defa tekrar etti. Yine de onlardan kimse kalkmadı. Bunun üzerine Rasulullah hanımı Ümmü Seleme'nin çadırına girdi. İnsanlardan gördüğü tavrı anlattı. Ümmü Seleme ona: "Ey Allah'ın Resulü! Sen bunun yapılmasını istiyor musun? Eğer istiyorsan çadırından çık. Kurbanını kestikten sonra berberini çağırıp tıraş oluncaya kadar onların herhangi biriyle tek kelime dahi konuşma" dedi.

Rasulullah dışarı çıktı. Bu işleri yapmadan önce onlardan herhangi biriyle konuşmadı. Kurbanını kesti. Berberini çağırıp tıraş oldu.

Sahabeler Rasulullah'ın böyle yaptığını görünce, kurbanlarını kestiler. Birbirlerini tıraş ettiler. Üzüntülerinden dolayı nerede ise birbirlerini öldüreceklerdi.

Bu hadis-i şerif de tecrübeli salih kadınlarla da istişare edilebileceğini ve bunların görüşlerinin alınabileceğini göstermektedir.

2- Rasulullah'ın İbadetler Hususunda İstişaresi

İnsanların Namaza Nasıl Çağrılacakları Hususundaki İstişaresi

Abdullah b. Ömer, namaza nasıl çağırılacağı ile ilgili şöyle bir rivayette bulunmuştur; Rasulullah sahabeleriyle, namaza çağırmanın zorluğu hakkında işaret ettiğinde, sahabeler ona: Borazan çalınmasını hatırlattılar. Rasulullah, Yahudiler kullandıklarından dolayı borazan çalınmasını hoş karşılamadı. Sahabeler, sonra Rasulullah'a çan çalmayı zikrettiler. Rasulullah, bunu da Hristiyanlar kullandıklarından dolayı hoş görmedi.

İşte o gecede Ensar'dan olan Abdullah b. Zeyd isimli bir sahabeye rüyasında ezan okunması gösterildi. Ömer b. Hattab da aynı rüyayı görmüştü. Ensar'dan olan bu zat, geceleyin Rasulullah'a geldi. Rasulullah da Bilal'e emretti. Bilal de ezanı okudu.

3- Cezaları Uygulama Şartlarının Mevcut Olup Olmadığı Hususunda İstişare Etmesi

a) Abdullah b. Abbas diyor ki: "Halifeliği döneminde Ömer b. Hattab'a, zina etmiş olan deli bir kadın getirildi. Hz. Ömer ona ceza verilip verilmeyeceği hususunda insanlarla istişare etti, sonra taşlanarak öldürülmesini, recm edilmesini emretti. O kadının yanından Ali b. Ebu Talib geçiyordu. "Bunun neyi var?" diye sordu. "Orada bulunanlar: "Bu falan kabilenin deli kadını, zina etti. Ömer de bunun recm edilmesini emretti" dediler.

Hz. Ali: "Alın bunu geri götürün" dedi. Sonra Ömer'in yanına vardı ve ona: "Ey mü'minlerin emiri! Sen bilmiyorsun musun ki, üç kimseden kalem kaldırılmıştır. (onların yaptıkları suç sayılmaz.) İyileşinceye kadar deliden, uyanıncaya kadar uyuyandan ve erginlik çağına ulaşıncaya kadar çocuktan." Ömer: "Evet biliyorum" dedi. Ali: "O halde bu kadının suçu nedir ki, recm ediliyor?" Ömer: "Hiçbir şey" dedi. Ali: "O halde bunu serbest bırak" dedi. Ömer de onu serbest bıraktı ve "Allah'ü Ekber" diyerek tekbir getirmeye başladı.

b) Hz. Ömer, içki içene ne kadar sopa vurulacağı hakkında da istişare etmiştir. Enes b. Malik Rasulullah'a içki içen bir adamın getirildiğini Rasulullah'ın on iki hurma dalıyla kırk kez vurduğunu ve Ebubekir'in de aynı davrandığını bildirmiştir. Fakat Hz. Ömer halife olunca bu ceza hakkında diğer sahabelerle istişare etmiş, Abdurrahman b. Avf da sopa cezalarının en hafifinin seksen sopa vurmak olduğunu söylemiştir. Bunun üzerine Ömer de içki içenlere seksen sopa vurulmasını emretmiştir.

Hulefa-i Raşidin Döneminde de Aynen Bu Yol Takip Edilmiştir.

Meymun b. Mihran diyor ki: "Ebu Bekir'e bir davacı veya davalı geldiği zaman, Allah'ın kitabına

bakardı. Eğer onda hüküm verecek bir şey bulursa aralarında onunla hüküm verirdi. Eğer Allah'ın kitabında böyle bir hüküm bulunmaz ve Ebu Bekir de Rasulullah'ın sünnetinde konu ile ilgili bir hüküm biliyorsa, onunla hüküm verirdi. Eğer bundan da aciz kalırsa çıkıp Müslümanlara sorardı: "Bana şöyle şöyle bir mesele geldi. Sizler Rasulullah'ın bu mesele hakkında herhangi bir hüküm verdiğini biliyor musunuz?" diye sorardı. Çoğu zaman Ebu Bekir'in yanına insanlar toplanır ve hepsi o konu hakkında Rasulullah tarafından verilen bir hüküm zikrederlerdi. Ebu Bekir de: "Aramızda peygamberimizin sünnetini muhafaza eden kişileri var eden Allah'a hamdolsun" derdi.

Şayet Ebu Bekir, mesele hakkında Rasulullah'dan bir sünnet bulmaktan da aciz kalırsa, işte o zaman insanların ileri gelenlerini ve seçkinlerini bir araya toplar ve onlarla istişare ederdi. Konu hakkında bir görüşte ittifak ederlerse onunla hüküm verirdi.

4- Halifenin Seçiminde İstişare

Peygamber Efendimiz, halifenin seçiminde istişare etmenin önemli bir mesele olduğuna işarete ederek şöyle buyurmuşlardır: "Eğer ben insanlarla istişare etmeden birini onlara emir tayin edecek olsaydım, Abdullah b. Mes'ud'u onlara emir tayin ederdim.

Görüldüğü gibi Rasulullah Müslümanlarla istişare ettikten sonra emir tayin ettiğini ifade buyurmaktadır.

Hz. Ömer, Müslümanlarla istişare etmeden herhangi bir kimseye biat edip onu lider kabul edenin ve kendisine bu şekilde biat edilenin halife olma haklarını ebediyen kaybedeceklerini ve kendilerini tehlikeye sürükleyeceklerini beyan ederek buyuruyor ki: "Kim Müslümanlarla istişare etmeksizin bir kimseye biat edecek olursa ne biat edene uyulur ne de kendisine biat edile. Zira ikisinin de kendilerini ölüme sürüklemelerinden korkulur."

Halifenin seçiminde istişareye başvurmak, İslam nizamının ruhuna uygun bir davranıştır. Zira İslam, hakkında nass bulunmayan hususlarda tamamen istişareye dayanmaktadır. Halifenin kim olacağına dair açık bir nass olmadığına göre "şura"dan başka bir yol yoktur.

Burada hatırmıza şu soru gelmiş olabilir: "Niçin Kur'an-ı Kerim hilafetin ana prensiplerini zikretmemiş ve Sünnet-i Seniyye hilafetin şartlarını ve halifenin sıfatlarını açık bir şekilde beyan etmemiştir?"

Buna verilecek cevap şudur: İslam'ın ana kaynakları olan Kur'an ve Sünnet, İslami yönetimin şu üç temel prensibi esas aldığını açıklamışlar ve bunlara uyulduğu takdirde halifeyi seçmenin zor bir şey olmayacağını beyan etmişlerdir. Böylece Müslümanları demirden kalıplar içine koyma yerine, zaman ve zemine göre serbest davranabilmelerine imkân sağlamışlar ve onların yerine ve zamanına en uygun olan zatı kendilerine yönetici yapmalarına

imkân sağlamışlardır. İslam'ın esas aldığı üç prensip ise şunlardır:

1- Adalet: "Şüphesiz ki Allah adaletli davranmayı emreder." (Nahl, 16/90) "Allah size emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmederken adaletle hükmetmenizi emreder." (Nisa, 4/58)

2- İstişare: "Müslümanlar işlerini aralarında istişare ile yürütürler." (Şura, 42/38)

3- Kendilerinden olan ulu'l-Emr'e İtaat: "Ey İman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan idarecilere de itaat edin." (Nisa, 4/59) Ancak idareci bir günah işlemeyi emredecek olursa artık onu dinlemek ve ona itaat etmek caiz değildir.

Abdullah b. Ömer, Rasulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Kendisine günah bir şey emredilmedikçe (Müslüman'ın idarecisine söyleyeceği) sözü dinlemek, (vereceği) emre itaat etmek onun üzerinde bir haktır. Fakat kendisine günah bir şey emredilecek olursa, artık dinlemek ve ona itaat etmek caiz değildir.

Gerçekten de İslam nizamı, üzerine kurulduğu bu üç direği beyan etmiştir. Şüphesiz ki idareciyi seçme onun icraatlarını denetleme ve onun yetkilerini tayin etmede prensip sayılan istişare, toplumlara, milletlere ve farklı durumlara göre değişiklik olabilir.

İşte bu sebeple istişare için belli bir usul tayin etmek uygun görülmemiştir. Bunun içindir ki, Peygamber Efendimiz halifenin seçimi için belli bir yol ve değişmez bir usul koymamıştır. Sadece onun istişare ile seçileceğine işaret etmişlerdir. Bu bakımdan Müslümanlar bu konuda farklı tekliflerde bulunmuşlardır.

Rasulullah'ın Vefatından Sonra Halifenin Seçimi

Müslümanlar, Rasulullah'ın vefatından sonra onun yerine kimin halife olması gerektiğini görüşmek üzere Beni Saide Sakifesinde bir araya gelmişler ve şu üç alternatif üzerinde istişare etmişlerdir:

- Ensar, Peygamber Efendimizi ve Müslümanları barındırmak ve onlara yardım etmek meziyetlerinden dolayı halifenin kendilerinden olması gerektiği görüşünü ileri sürmüşlerdir.

- Muhacirler, kendilerinin daha önce Müslüman olmaları ve Arapların ancak Kureyşlilere itaat edebilecekleri gerekçesiyle halifenin Kureyşlilerden olması görüşünü savunmuşlardır.

- Üçüncü bir grup Müslümanlar ise, halifenin Peygamber Efendimizin ailesi olan Haşimoğullarından olmasını ileri sürmüşler ve ilk Müslümanlardan olması, zor durumlarda İslam'ı savunması, ilimde ve dini anlamada ileri bir seviyede bulunması hasebiyle Hz. Ali'nin halife seçilmesini teklif etmişlerdir.

Ancak tartışmalar fazla sürmedi. Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer'in katıldığı grup Beni Saide Sakifesinde ağır bastı ve halifelığe Hz. Ebubekir seçildi.

Ensar'dan olan Said b. Ubade hariç, "şura"ya katılanlar Hz. Ebubekir'e biat ettiler. Hz. Ali de altı ay sonra biat etti. Böylece birinci halife seçilmiş oldu.

Rasulullah'ın vefatından sona seçilen dört halifenin hepsi aynı şekilde seçilmişlerdir. Bunların seçimlerinde şu üç usul takip edilmiştir.

a-İstişare Sonunda Seçme usulü

Hz. Ebubekir, Beni Saide Sakifesinde bu yolla halifelığe getirilmiştir. Hz. Ali de bu yolla seçilmiştir. Bu iki halifenin Rasulullah tarafından halife olarak tayin edildiği iddiaları sıhhatli delillere dayanmamaktadır. Sadece hissi kanaatlerdir.

b-Tek Aday Gösterme Usulü

Hz. Ömer bu yolla halifelığe getirilmiştir. Hz. Ebubekir kendisinden sonra Hz. Ömer'in halife yapılmasını teklif etmiştir. Müslümanlar da bu teklifi uygun görerek Hz. Ömer'e biat etmişlerdir. Şüphesiz ki, bu bir tekliftir. Hz. Ebubekir tarafından bir atama değildir ve bağlayıcı bir yönü yoktur.

O dönemde Müslümanlar, Arap ülkelerinde görülen dinden dönme hadiselerini yaşamışlar ve İslam orduları, cihad etmek maksadıyla çeşitli yönlelere dağılmışlardır. Hz. Ebubekir, halifelik hususunda ihtilafa düşeceklerinden korkarak akrabası olmayan Hz. Ömer'in halife olmasını teklif etmişti. Bu teklifin arkasında Hz. Ömer'in dinine bağlılığı ve Müslümanlara karşı samimi olmasından başka bir sebep yoktu.

Hz. Ebubekir'in bu teklifinden sonra Müslümanlar onunla bu meseleyi tartıştılar. Ebubekir'in haklı olduğunu anlayınca kendi iradeleriyle, herhangi bir baskı olmaksızın serbestçe, Hz. Ömer'e biat ettiler. Bu bakımdan kimsenin bu usulü istismar ederek veliahd tayin etmesine ve bunu haklı göstermesine herhangi bir hakkı yoktur.

c- Birkaç Kişiyi Aday Gösterme Usulü

Rasulullah'ın herhangi bir kimseyi halife seçmediğini ve kendisinin Hz. Ebubekir tarafından aday gösterildiğini gören Hz. Ömer şunları söylemiştir: "Eğer herhangi bir kimseyi halifelığe aday göstermezsem, yanlış bir iş yapmış olmam. Zira benden hayırlı olan Hz. Peygamber de kimseyi tayin etmemiştir.

Şayet Herhangi bir kimseyi halifelığe aday gösterirsem, yine yanlış bir iş yapmış olmam. Çünkü benden hayırlı olan Ebubekir de aynı işi yapmıştır.

Hz. Ömer, hilafet meselesini, istişare ile aralardan birini seçecek olan altı kişiye havale etmiştir. Bunlar da Osman b. Affan, Ali b. Ebu Talib, Zubeyr b. İbnu'l Avvam, Talha b. Ubeydullah, Abdurrahman b. Avf ve Said b. Ebi Vakkas'dır.

Hz. Ömer'in bu davranışı da bir tayin olmayıp sadece bir teklifti. Eğer Müslümanlar biat etmemiş olsalardı Hz. Osman halife olamazdı.

Coğrafyamız ve Bayram Meltemi

Hayriye BİCAN

Pak ve bütün noksan sıfatlardan münezzehe olan Allah, kulunu, bir gece kendisine bazı ayetlerimizi göstermek için Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götürdü. O, gerçekten her şeyi işiten ve her şeyi görendir. (İsra-1)

Sahabe-i Kirâm, Peygamber Efendimize Beyt-i Makdis (kutsal ev) Mescid-i Aksa hakkında sorduklarında; "Orası Mahşer (toplanma) yeridir. Orası Menşer (yayma) yeridir. Oraya gidin ve orada namaz kılın, orada kılınan namaz başka yerde kılınan namaza kıyasla, bin rekat namaz gibidir." Eğer bunu yapamazsak, oraya gidemezsek ne tavsiye edersiniz diye sorulunca. "Kandillerinde yakmak için yağ (yakıt) gönderin. Kim bunu yaparsa oraya gitmiş gibi olur." (İmam Ahmed-Ebu Davûd)

Ah Kudüs! Her anıшта gönülleri kanatan yürek yarası. Kudüs'le ilgili okuduğum, gördüğüm, işittiğim her şey beni derinden etkiler. Bu hadis-i şerifi her okuduğumda içimi bir hüznün kaplar. Alıp götürür gönlümü uzaklara doğru. Kelimelerdeki anlam yoğunluğu şerha şerha kalbimi yararak içimi acıtır. "Oraya gidin ve orada namaz kılın" gitmek, gidebilmek... Siyonist postalları altında ezilen bu kutsal beldeye ulaşmak zor bir hayal. Orada ikamet eden o toprakların gerçek sahipleri olan Müslümanlar her gün bin bir zorluk ve sıkıntıya maruz kalarak çileli bir hayat yaşıyorlar. Kan ve gözyaşı diyarı olan o mübarek mekâna bir turist gibi gitmek de ayrı bir rahatsızlık. Sıkıntılar içindeki kardeşlerine kol kanat olamayacaksa insanın nasıl bir duygu

boşluğuna düşeceği ya da her şeyin sanallaştığı günümüzde insanı nasıl bir umursamazlığın içine düşüreceği de ayrı bir konu. Kudüs'ün muhafızı unvanıyla anılan Raid Salah ve onun gibi yüzlerce Müslüman'ın Kudüs'e yaklaşması bile yasaklanırken, bir mahalleden diğerine geçerken bile insanların işkence çektiği, acıdan kıvrıldığı halde hastaneye gitmek için izin belgesi alamayan hastaların, geçiş noktalarında doğum yapmak zorunda kalan annelerin, silahların korkunç gölgeleri altında nefes alan bebeklerin ve çocukların olduğu o diyara sırf gitmiş olmak için gitmek gönüllerdeki ateşi söndürmez.

Kudüs Müslümanlarındır ve öyle kalacaktır. Her Müslüman Kudüs'ü kalbinde taşır. O kutsal diyarda bulunmak her müminin hedefidir. Feth ve zaferin müyesser olduğu bir günde bir bayram namazında Mescid-i Aksa'da secdeye varmak tüm müminlerin gönüllerinin arzusudur. Sema kapılarının arza yaklaştığı o mübarek mekânda esaret zincirleri kırılmış, için için ağlayışları dinmiş müminleriyle mutlu olan Mescid-i Aksa'da bulunmak elbette tüm Aksa sevdalıları için çok şerefli bir arzudur. Rabbimizin bu günleri çok yakın bir zamanda nasip edeceğine inancımız tamdır. Sabah yakındır, zafer yakındır. Mescid-i Aksa bizimdir ve bizim kalacaktır. Mescid-i Aksa sevdasını hisleri ayaklandırarak bir sorumluluk şuuruyla Salih amellerle geleceğe doğru taşımak her Müslüman için bir vecibedir. Asla unutulmamalıdır Kudüs-ü Şerif davası. Her soluk bu şuurla alınmalıdır. Şairin şu dizelelerindeki anlamı her Müslüman kendi adına alıp terennüm etmelidir.

Eğer seni unutursam Ey Kudüs! Sağ elim hünerini unutsun!

Eğer seni anmazsam Ey Kudüs! Dilim lâil olsun!

"Kandillerinde yakmak için yağ(yakıt) gönderin." Kudüs kandillerine yakıt olmak. Kudüs için yağ gibi erimek, Mescid-i Aksa sevdasıyla yanmak ne güzel bir eylemdir. Gönülleri şenlendiren ince bir aşktır. Kudüs'ü kalbine almayan, Kudüs'ün kalbine girecek yol bulamayanlar, Mescid-i Aksa'nın şerefli çağrısına kulak vermeyenler, "kandillere yağ olmak" hazzından da mahrum kalırlar. Kandillere yağ olmak derdi yürekte hissetmektir. Müslüman kardeşini kendi nefesine tercih etmektir. Tüm imkânları paylaşmaktır. Eliyle, diliyle, kalbiyle eylemler gerçekleştirmektir. En azından bir tane zeytini elimize aldığımızda oraları hatırlamaktır. Bir hurma tanesini paylaşmaktır. Mescid-i Aksa'nın kandillerine yakıt olmak, o mukaddes toprakları unutmamaktır. O mübarek arz için vakit ayırmaktır. Söze gelince hepimiz bülbül kesiliriz. Kudüs aşkını kimseye bırakmayız. Ama bu sadece kuru sözlerle olacak bir şey değildir. Tabi

ki söz de gereklidir, bu muazzam dava için. Özü, sözü ve eylemi bir uyum içinde dengelemek gerekir. Zaten "Aynası ıştır kişinin, lafa bakılmaz." Gerçeğini her akli selim sahibi kabul eder. Filistin için yapılan beş on dakikalık basın açıklamalarına dahi zaman ayıramıyorsa, söze ne hacet!

Evet, hepimiz biliyoruz ki Filistin, Kudüs'ten Gazze'ye alevler içinde yanıyor. Kan ve gözyaşı Arz-ı Mukaddesi esir almış. Hüzün bitmiyor. Kudüs'ün iç yakan, yürek burkan mahzunluğuyla gözler yaşla dolup taşıyor. Gazze yürekleri yakıyor. Canımız, özümüz acıyor. Can evimizden vuruluyoruz. Göz pınarlarından kabağan damlacıklar yanaklara doğru süzülüyor. Kor ateş gibi gönülleri yakıyor. Tarifsiz bir elem ruhları sarıyor. İniltir niyazlaşarak Rabbe yükseliyor. Yürek yangını dualara dönüşüyor ve sonra dünya istikbarına karşı öfkeyle doluyor yürekler... Bu durumda her kalp sahibi değerli eylemler ortaya koymalıdır. Kudüs'e olan sadakatimizi göstermek için Salih ameller icra etmemiz gereklidir. Sözden önce eylemlerin konuştuğunu unutmadan.

Filistin adı anıldığında müminlerin ruhlarında mutlaka iz bırakır. Kudüs isminin söylenişinde büyüleyen bir tını vardır her Müslüman için. O kutsal diyarlardan gelen her haber yürekleri sarsar. Kalbimizin derinliklerinden, oralardan Kudüs'ten ve Gazze'den gelecek güzel ve mutlu haberlere hasret kaldığımız için Kudüs hakkında duyduğumuz her haber Müslümanlar olarak hepimizi derinden etkiler. Sevinçleri paylaşmak kadar acıları göğüslemek, dertlere ortak olmak da insan olmanın gereğidir. Sevinçler paylaşıldıkça çoğaldığı gibi acılar da paylaşıldıkça azalır. Kudüs ile gönül bağımızı koruyup derinleştirdiğimiz gibi sevgiyi eylemleştirerek somut çareler ortaya koyarak dostluğumuzu sadece duygusal boyutlara sıkıştırmadan etkili bir katılımla sevdamıza sahip çıkmalıyız.

Sözler, sesler ve amellerle bir kalbe dokunmak, hüznüleri paylaşmak, acıları azaltmak ve sarmak yaraları... muhabbet, sabır ve dayanışma devşirmek ne güzel bir eylemdir. Hüzne sevinci, acıya tatlıyı, eksikçe tamamı, aza çoğu katmak an be an bir olmak, birlik olmak ne güzel... Gönülleri hisseder, duygular ayaklanır ve coşar. Umutla dolar her yan. Unutmayalım ki, dostluklar söz bekler, ses bekler bizden!

Merhamet kalbe uzanan yoldur. Mescid-i Aksa'nın kandillerinde yağ gibi yanmayı hedefleyen mümin merhamet duygularıyla bu hedefini kuvvetlendirmelidir. Merhamet fikri olmadan ortaya konan ameller güzellik sıfatından yoksundur. İnsan için yüküdür ve güzel bir anlam da ifade etmezler. Çünkü merhametsiz ve şefkatsiz kalpler kısırdır, koftur. İyilikleri ve güzellikleri yüklenecek kapasiteleri yoktur. Hiçbir el muhtaç olan kardeşinin yaralarını sarmak için uzanan elden daha mutlu olamaz. Hiçbir dil hakkı söylemek için mücadele eden dilden daha etkili değildir. Merhamet mümin kalplerin derinliğini ve enginliğini ortaya çıkarır. Mescid-i Aksa'nın kandillerine yağ olmak arzusunda olan herkes o kutsal beldelerdeki kardeşleri-

Medeniyet beşiği, Peygamber diyarı bu kutsal coğrafyaya tarih şuuruyla sahip çıkmalıyız. Kan ve gözyaşı ile yoğrulan Filistin topraklarında yaşananları asla unutmadan, Siyonist işgalin canavarlaşarak bu kutsal toprakları nasıl ifsat ettiğinin farkında olmalıyız. Filistin sevdalısına Kudüs'ü, Gazze'yi zalimlerin elinde bırakmak yakışmaz. Kudüs'ün özgür günlerini görmek için bu uğurda mücadele etmek her müminin üzerine vaciptir.

ne sahip çıkmalıdır. Oralardaki mecalsiz dizlere kuvvet, tutamayan ellere güç, yorgun bedenlere rahat, suskun dillere ses, küskün çehrelere umut olmalıdır. Hüznü gönüllere sevinç, kederli yüzlere mutluluk tohumlarını saçmalıdır.

İslam'ın ilk kıblesi, "Miraç" mahalli, çevresi mübarek kılınan bu kutsal beldeyi dünyevi telaşın gündemine kurban ederek unutuyoruz, ne yazık ki. Ama o, çığlıklarıyla sağır kulaklarımızı, kör gözlerimizi, hissiz kalplerimizi canlandırıyor. Direnişi, dik duruşu ve izzeti öğretiyor. Dünya-lık zevk ve çıkar tufanına

kurban verdiğimiz duygularımızın kırıntılarını toparlamanın telaşına düşüyoruz. Kendimizi arıyoruz. Nefsimizi sorguluyoruz. Mücadele hızımız, çevikliğimiz ne kadar? Hayat çabamız, gaflet kat sayısını azaltıyor mu? Yoksa çoğaltıyoruz mu umursamazlığımızı?

Medeniyet beşiği, Peygamber diyarı bu kutsal coğrafyaya tarih şuuruyla sahip çıkmalıyız. Kan ve gözyaşı ile yoğrulan Filistin topraklarında yaşananları asla unutmadan, Siyonist işgalin canavarlaşarak bu kutsal toprakları nasıl ifsat ettiğinin farkında olmalıyız. Filistin sevdalısına Kudüs'ü, Gazze'yi zalimlerin elinde bırakmak yakışmaz. Kudüs'ün özgür günlerini görmek için bu uğurda mücadele etmek her müminin üzerine vaciptir.

Filistin toprakları "Miraç makamı", yükseliş basamakları ve gök kapılarının açıldığı mekanlardır. Mescid-i Aksa ilahi şahittir, ilk kıbledir, semboldür. Allah'ın(c.c) etrafını mübarek kıldığı bu kutsal mekanlar ümmetin kalbindeki yerini her zaman korumaktadır. Müslümanın hayatında Kudüs önemli bir yer işgal eder. Peygamberlerin bir çoğu ömürlerini burada geçirmiştir. İnsanlığın Kudüs'e ihtiyacı var. Oradan yayılan ışığa muhtaçtır her insan. Çünkü Kudüs iman ve tevhit mücadelesinin merkezi, medeniyetin beşiğidir. İslam aleminde darb-ı mesel haline gelen "Kudüs'ün halini söyle, ümmetin halini söyleyeyim" sözü günümüzde de geçerlidir.

Kudüs'te kan durmazsa dünyada da kan durmaz. Kudüs'te barış olmazsa dünyada da barış olmaz.

Barış kelimesinden kapımızda olan bayram kelimesine bir yol vardır. Barış ve huzur ortamı bayram sevinci için mutlaka gereklidir. Filistin'in yanında Müslüman coğrafyanın her bir yanında zulüm sürmekte. İslam coğrafyasının her bir karışında kan ve gözyaşı var. Suriye de, Mısır da,

Sudan da, Arakan da ve Türkistan da haksızlık ve zulüm devam ediyor. Ve adını sayamadığımız birçok beldede de kan ve gözyaşı akmaktadır. Dünya güven ve huzur içinde olmayınca da bayramlar endişe ve kausun gölgesinde kalıyor. Öyleyse bayramların hakettiği sevinç ve barışın ortaya çıkması için gayretlerimizi sarf etmemiz gerekir. İslam Âlemi ateşler içinde yanarken bayram neşesini duymamız mümkün değil.

Bayramlar, dünyanın neresinde olursa olsun müminleri birbirine hatırlatır, müminler arasında yakınlaşmayı sağlar, dostluk bağlarını güçlendirir. Bunlar bir vücudun azaları olan İslam ümmeti için çok önemli unsurlardır. Bayram anmaktır, hatırlamaktır. Her bir müminde Ümmeti Muhammed'e mensubiyet fikrini ve aidiyet bağlarını kuvvetlendirir, paylaşımı pekiştirir. Bayramlar dil, ırk, coğrafya ayrımı yapmadan tüm Müslümanları aynı duyguda birleştirir. Coğrafi sınırlarını aşarak müminleri aynı duygu seli içinde coşturur.

Peygamber Efendimize layık ümmet olmak için sevinciyle hüznüyle idrak edeceğimiz bayramları hakkıyla ihya edersek bizi, bize yakınlaştıracaktır. Sorumluluk şuurumuzu Müslümanca bir bakışla sürdürüp, büyük İslam coğrafyasındaki kardeşlerimiz için gayretimizi ortaya koyarsak, bayramlar vahdet ve huzura zemin hazırlar. Biz kendimizin farkında olarak hareket edersek bayramlarımız Ümmeti Muhammed için kardeşlik daveti ve vahdete vesile olur. Haydi gelin, bayramları takva bayramına, kardeşlik bayramına, tevekkül, sabır, teslimiyet, nusrat ve necat bayramına dönüştürelim hep birlikte.

Bayram, kardeş, sevinç kelimeleri yan yana geldiğinde buğulu gözlerle, sızılı yürekle derin

Bir bayramı daha İslam coğrafyasındaki iç burkan, boyunları büken, sevinçleri kursaklara tıkayan bir ortamda karşıyoruz, ne yazık ki! Özgür ve gerçek bayramlara kavuşmak için sabırla ve namazla yardım dileyerek, zalimlere karşı dik bir duruşla bil fiil mücadele etmeliyiz ki bayramlar bayram olsun.

bir ah çekiyor insan. Ah bayram sevinci! Yürekləri burkan manzaralar sahneleniyor yeryüzünde. Bu sene de Müslümanlar yıkık duvar gölgelerinde açlık ve susuzlukla karşılayacaklar bayramı, ne yazık ki. Bu sene de Müslümanlar silahların gölgesi altında bayram namazı kılacaklar, ne acı ki. Barut kokuları içinde selamlaşacak, bayramlaşacak müminler.

İslam coğrafyasında hala anaların yaraları çok taze ve sızlıyor. Bu bayramda da ılık bir kan sızacak anaların yüreğine. Ama her şeye rağmen her mümin yarısı kanarken de, yürekleri yanarken de bayram mutluluğunu yaşamak için çabalayacak. Çünkü müminler her zorluktan sonra mutlaka bir kolaylığın olduğuna inanırlar. Bayramlar ümitsizlik bulutlarını dağıtan meltemleridir. Günümüzün düzeni bozulmuş ortamında garip bir şekilde sevinci ve kederi yan yana yaşıyoruz. Filistin'de, Irak'ta, Afganistan'da zalimin zulmü altında inleyen nice Müslüman kardeşlerimiz var. Ayakları çıplak, karınları aç olan bu kardeşlerimiz yüreklerinde sadece Allah'a kul olmanın özgürlüğünü ve mutluluğunu hissederek bayram sevincini Allah için ayakta tutacaklar, her şeye rağmen. Bayram coşkusuna ve sevincine gölge düşüren Siyonist canilere inat Mescid-i Aksa'nın garip ve mahzun alanlarını "Allah-u Ekber" nidalarıyla dolduran çilekeş Müslümanlar bu senede bayram namazını vecd ile eda edecekler. Suriye'de kimyasal bombalarla yakılan, yıkılan yurtlarında Rablerinden asla ümit kesmeden gelecek günlerin zafer muştuları getireceğine gönülden inanarak yıkık duvarların gölgesinde bayram namazı kılacaklar.

Bir bayramı daha İslam coğrafyasındaki iç burkan, boyunları büken, sevinçleri kursaklara tıkayan bir ortamda karşıyoruz, ne yazık ki! Özgür ve gerçek bayramlara kavuşmak için sabırla ve namazla yardım dileyerek, zalimlere karşı dik bir duruşla bil fiil mücadele etmeliyiz ki bayramlar bayram olsun. İslam âlemi her bir ferdiyle barışı ve huzuru hissetsin. Bu duygularla tüm İslam âleminin kurban bayramını en kalbi dileklerle tebrik eder, özlemini duyduğumuz bayramlara ulaştırması için Rabbimize niyaz ederiz.

İslahiye (Gaziantep) Suriyeli Mülteci Kampında İki Gün

Mehmet Yavuz AY

İslahiye ilçesinde 1990-93 yılları arasında görev yaparken tanıştığım bir arkadaşımın yardım telefonu gelmişti. Mesele, ilçeye sığınan Suriyeli mültecilerle ilgiliydi. Büyük yardım kuruluşlarının özellikle sınır boylarındaki mültecilere yardım götürdüklerini, İslahiye genelinde kamp dışında kalan Suriyeli mülteci ailelerle kimsenin ilgilenmediğinden bahisle şunları belirtti:

**"Burada kurduğumuz derneğimiz vasıtası ile mülteci kardeşlerimize yardım etmeyi öncelikli görev addettik. Başvurduğumuz çeşitli yerlerden aynî ve nakdî yardımlar alsak da, zaman uzayıp mülteci sayısı arttıkça yetersiz kalıyoruz. Derneğin işletme giderlerini bile karşılamakta zorlanıyoruz. Yaz ayları barınmayı kolaylaştırırsa da kış yaklaşıyor. Başlangıçta ilçe merkezine mülteci girişi yasaklandı ama önü alınamadı. Kamp dolu olduğundan yeni gelen mülteciler sokaklarda, naylon-
dan kovuklarda, inşaat halindeki binalarda barınmaya çalışıyor. Acil desteğe ihtiyacımız var..."**

Ankara'da yakın çevremdeki arkadaşlardan sağladığım aynî ve nakdî yardımın bir kısmını ilgili arkadaşlara ulaştırdım. Daha sonra toplanan nakdî yardımı elden teslim etmek ve sorunun boyutlarını yerinde görmek üzere 8 Eylül'de uçakla Hatay'a gittim. Sağolsunlar havaalanında karşıladılar. Antakya merkeze kısa bir uğrayıştan sonra Reyhanlı'ya geçtik. Bir esnafın konduğu Reyhanlı'da patlatılan bombalı

araçlardan ikincisinin park edildiği yerde olayla ilgili bilgi aldık. Bombalar Suriye'den deniz yolu ile Samandağı'na getirilmiş. Reyhanlı'da bombalama öncesi MOBESE kameralarının çalışmadığı ifade edildi. Anlatılanlardan yola çıkarak, ciddi anlamda güvenlik, sevk ve idare zaafı olduğu; devlet birimlerinin afet, bombalama, mülteci akını, mültecilerin belirli esaslar dahilinde kontrollü bir biçimde kabulü gibi olağanüstü durumlara hazır olmadığı sonucunu çıkardık. Cilvegözü sınır kapısına da uğradık. Bilgi almak istediğim arkadaşım izinli imiş. Kapının Suriye-Türkiye sınırı ara bölgesinde patlatılan bombalı araç eylemini hatırlayarak Reyhanlı'ya dönerken, Türkiye-Suriye sınırını çevreleyen tel çitlerin yola birkaç yüz metre mesafede olduğunu, sınırı çizenlerin bölgede her zaman sorun oluşturacak bir sınır düzenlemesi yaptıklarını içimiz acıyarak seyrettik. Cumhuriyet tarihi boyunca sorunlu bölgelerde sınır hatlarının neden düzeltilmediği sorusunu kendimize sorduk. Urfa-Nusaybin hattı boyunca sınır tellerinin kimi köylerin evlerinin ve arazilerinin ortasından geçtiği filmlere de konu olmuştu...

Türkiye'deki yardım kuruluşlarının faaliyetleri konuşulurken, acı ve ilginç ayrıntılar ortaya çıktı. Suriye'deki iç savaş hem Suriye hem Türkiye tarafında kirli ticaret ağı oluşmasına neden olmuş. Türkiye'den Suriye'ye götürülen, açlık çeken insanlara ulaştırılmak istenen gıda yardımlarının bir bölümü, özellikle un ve şeker yeniden Türkiye'ye getirilerek satılıyor. Bu yargılarını, sınır bölgelerindeki il ve ilçelerde un ve şeker fiyatlarının yarı fiyata inmesi ile temel-

lendiriyorlar. Bölgede tarla- bağ-bahçe sahibi kişiler, Suriyeli mültecileri çok düşük ücretlerle çalıştırma yoluna gidiyorlarmış...

Reyhanlı-Kırıkhan üzerinden İslahiye'ye hareket ettik. İslahiye'nin güneyinde, eskiden tütün deposu olarak kullanılan alana, mülteci kampı kurulmuş. Kampı geçip İslahiye'ye girince, sanayi sitesinin karşısında betonu atılmış iki katlı bir inşaata uğradık. Birinci katın duvarsız, penceresiz, elektriksiz, susuz beton zeminine sığınmış üç aile karşımıza çıktı. Bulabildikleri bezlerle burayı üçe bölmüşler. Neredeyse otuza yakın kadın, erkek ve çocuk. Yerlerde paçavralar. Geceleri üşüyorlarmış mevsim yaz. Battaniye, gıda talep ettiler. İlçede nereye başımızı çevirsek Suriyeli. İnşaatlarda, biber tarlalarında çalışıyor talihli olanlar. Başta başka yere atanmış ilçe kaymakamı olmak üzere devlet görevlilerinin önemli bir kısmının Suriyelilere insani muamele göstermediği, onları bir yük/angarya telakki ettikleri ifade ediliyor. Kaymakamın jandarma marifetiyle camilerden Suriyeli toplatıp sınır dışı etmeye çalıştığı üzüntüyle dile getiriliyor. Hükümetin milyonlarca lira kaynak aktardığı mülteciler, başta yemek ihalesi alan şirketler ve diğerleri için haksız kazanç kapısına dönüşmüş. Vicdanlı insanların uzun uğraşları sonucunda ailelerin yemeklerini kendilerinin pişireceği bir sisteme geçilmiş. 300 milyonluk yemek maliyeti 120 milyona inmiş. Devlet görevlilerinin olumsuz, umursamaz yaklaşımları, Suriyeli mültecileri memleketlerine dönerken Türkiye düşmanı yapacağının endişesi hâkim burada... Türkiye milyonlar harcarken kötü, Suudi Hükümeti aile başına birkaç kez 20 dolar dağıtınca kahraman oluyor, diyorlar; içimiz bir kez daha yanıyor...

Ertesi gün kampı ziyarete gidiyoruz. İdarî tesisleri, çadırlar bölgesini geziyoruz. Kampın dışında kalan insanların içler acısı halini gördüğümüzden kamp ortamı gözümüze çok konforlu geliyor. Çadırlar yağmura dayanıklı, elektrik ve su var. Yatılacak oturulacak yatak ve minderler var. Lazkiye'den gelmiş öğretmen bir ailenin çadırına misafir oluyoruz. Ellerindekini ikram etmekten çekinmiyorlar. Ailenin muhalifler safında çarpışan oğlu yeni gelmiş. Birkaç gün sonra tekrar gidecekmış. Lazkiye'deki bahçelerinden üzüm, erik, incir getirmiş. Onları ikram ettiler. Yediklerimiz boğazımıza takılıyor ama onlar çok ısrarcılar. Bizim üzümümüz sizinkinden iyi diyor. O meyvelere bakarken vatan hasretini, köklerini, aidiyet duygusunu,

geçmişine uzandığını hissediyoruz. Zorla kahve ikram ediyorlar. Lazkiyeli Müslüman öğretmen bir çantaya uzanarak bütün geçmişi içine sığan 20-30 fotoğrafı gösteriyor yaşlı gözlerle. Annesi, babası, kardeşleri, çocukları, öğrencileri. Bir ailenin hayatından geriye kalan sararmış o fotoğraflar...

Hülasa,

Devlet, kurumlarıyla sınıfta kalmış.

Kim- ne maksatla -ne zaman -nerede -nasıl gelip gidiyor belli değil.

Sağlıklı kayıt sistemi yok.

Kampların dolu olduğu ilçeye mülteci girişleri devam ediyor.

Sınırdan itibaren mülteci transfer ticareti yaygınlaşmış.

Arapça bilen görevli sayısı yok denecek seviyede.

Denetimsizlik yeni güvenlik sorunlarına rahatlıkla yol açabilir.

Kampta Cuma namazına giden devlet görevlisi sayısı birkaç kişiyle sınırlı.

Mülteciler resmi görevlilere güvenmiyor. STK temsilcileri mülteciler üzerinde güven oluşturmuşlar ama onların da maddî imkânları yetersiz.

Kişilikli, kimlikli, vicdanlı, dindar, bu ülkenin tarihî misyonuna sahip çıkacak görevlilere acil ihtiyaç var. Sadece Mülkiye'den mezun olmakla mülki amir olunamayacağının en acıklı örneklerinden biri İslahiye.

İslahiye'ye yardıma devam edeceğiz. Duyarlı insanlara selâm olsun!.. 21 Eylül 2013 - Ankara

Kaybolan Değerler Yalnızlaşan İnsanlar

Yrd. Doç. Dr. Vedat DEMİR

İnsan sosyal bir varlıktır. Yalnız yaşaması mümkün değildir. İçinde bulunduğumuz asır bilgi ve teknoloji çağı olarak ifade edilmektedir. Artık eskisi gibi biriyle beraberleşmek istediğimizde postaneye, eve, bir telefon kabinine gitmiyoruz. Kablosu fişe bağlı telefon kullanmıyoruz. Bir yerden diğerine gitmeye gerek kalmadan işlerimizi oturduğumuz yerden halledebiliyoruz. Birbirimizle kilometrelerce uzaktan kitalar ötesinden konuşabiliyor hatta görebiliyoruz. Arabalarımızda telefonlarımızda dijital haritalarımız var. Adres sormaya da gerek kalmadı. Adresi üzerine yazdığımızda bizi istediğimiz yere götürüyor. Bilmediğimiz bir yere gittiğimizde tanımadığımız insanlarla adres vesilesiyle konuşmak zorunda kalmıyoruz. Aslında her şey insan hayatını kolaylaştırmak için yapılıyor. Düne göre hayat çok daha rahat görünüyör.

Modern ve teknolojik toplumda meydana gelen bu gelişmelere rağmen

insan yalnızlaşıyor. Ekonomik olarak düne göre bugün daha rahatız, iletişim olarak daha rahatız, ulaşım olarak daha rahatız vs. Fakat mutsuz ve yalnız hayatlar yaşıyoruz. Eskiden bir köyde bir şehrin mahallesinde evler birbirine uzak olmasına rağmen herkes birbirini bilir ve tanırdı. Hasta olan biri hemen duyulur, cenazelerde üzüntüler paylaşıldı hatta cenaze evine yemek bile yaptırılmazdı. Şimdilerde çok katlı dairelerimiz var. ceplerimizde telefonlarımız, çantalarımızda bilgisayarlarımız var fakat dairelerde oturan ailelerden kaç tanesi birbirini ne kadar tanıyor. Hatta komşuları tarafından kokudan rahatsız olup on gün sonra bulunan yaşlı haberlerini artık daha sık duymaya başladık.

İnsan yalnızlaşıyor. Anne-baba, baba-oğul, anne-kız birbiriyle konuşmıyor. Herkes kendi dünyasını kurmuş gidiyor. Baba televizyon başında haberleri seyrediyor. Anne diğer televizyonda dizilerini takip ediyor. Oğ-

İnsan yalnızlaşıyor. Anne-baba, baba-oğul, anne-kız birbiriyle konuşmıyor. Herkes kendi dünyasını kurmuş gidiyor. Baba televizyon başında haberleri seyrediyor. Anne diğer televizyonda dizilerini takip ediyor. Oğlan atari oyununda. Kız ise fey-sinde tivitinde. Aynı çatı altında birbirimizden kopuk bir yaşamımız var. Dört insanın dört ayrı dünyası oluşmuş. Metroda, otobüste insanlarımız telefonlarını çıkarıp ya oyun oynuyorlar ya da kulaklıklarını takıp müzik dinliyorlar. Yanımızdaki insan bir soru sorsa, konuşmak istese bizlere zulüm geliyor. Aslında kalabalıklar içinde yalnızları oynuyoruz. Konuşmıyoruz. Aslolarak konuşmak psikolojik bir terapidir. Konuşamadığımızdan ruhsal sorunlar artmıştır.

lan atari oyunda. Kız ise feysinde tivitinde. Aynı çatı altında birbirimizden kopuk bir yaşantımız var. Dört insanın dört ayrı dünyası oluşmuş. Metroda, otobüste insanlarımız telefonlarını çıkarıp ya oyun oynuyorlar ya da kulaklıklarını takıp müzik dinliyorlar. Yanımızdaki insan bir soru sorsa, konuşmak istese bizlere zulüm geliyor. Aslında kalabalıklar içinde yalnızları oynuyoruz. Konuşamıyoruz. Aslolarak konuşmak psikolojik bir terapidir. Konuşamadığımızdan ruhsal sorunlar artmıştır. Toplum olarak doğru yerde kullanmadığımız teknoloji bizi kültürümüzden ve birbirimizden uzaklaştırmıştır. Bugün en çok TV programı izleyen, telefon kullanan, internet başında sabahlayan ülkelerden biriyiz. Teknolojiyi doğru yerde kullanmıyoruz ve esiri oluyoruz.

Toplum olarak hep "ah nerede o eski bayramlar" der dururuz. Kiminle konuşsak herkes "eski bayramlar" der. Bu bayramlar Neden devam etmemiş? Neden gençler yaşamamış acaba.

Gençlerimiz akrabalarını tanımıyorlar, yaşlılara saygı kalmamış, gençler yaşlılara yer vermiyor. Otobüste şikayet ediyoruz, gençlik ne hale geldi, yaşlılara saygı kalmadı diye. Kendimize bir soralım bu gençler kimin çocukları? bunları kim yetiştirdi? Bu gençler başka ülkeden gelmedi, Bu gençler bizim çocuklarımız. Bu gençleri biz yetiştirdik.(Daha doğrusu yetiştiremedik.)

Güzel bir atasözümüz var "Ne ekersen onu biçersin. "Biz büyüklerimizden gördüklerimizi uygularsak, çocuklarımız da bunları görecektir onlar da bayramları bizim gibi kutlayacaklardır. Geleneklerimize sahip çıkacaklar. Bizler eğer ki bayramları tatil gibi görür sahillere kaçarsak, evlatlarımız da bayramları tatil gibi görürler. Bizler yaşlanınca onlar da bizlerin elini öpmek yerine sahillere kaçarlar. Devir değişti diyorlar, bu ne biçim devir ki kültürümüzü de değerlerimizi de yok ediyor. Toplum olarak biz nasıl bu hale geldik kendimize bir soralım.

Adam yorgun argın eve döndüğünde 5 yaşındaki çocuğunu kapının önünde beklerken buldu. Çocuk babasına: "Baba bir saatte ne kadar para

kazanıyorsun" diye sordu. Zaten yorgun gelen adam, "Bu senin işin değil" diye cevap verdi. Bunun üzerine çocuk, "Babacım lütfen, bilmek istiyorum" diye üsteledi. Adam, "İlla da bilmek istiyorsan, 20 TL" diye cevap verdi. Bunun üzerine çocuk, "Peki bana 10 TL borç verir misin?" diye sordu. Adam iyice sinirlenip, "Benim senin saçma oyuncaklarına ve benzeri şeylerine ayıracak param yok. Hadi, derhal odana git ve kapını kapat!" dedi. Çocuk sessizce odasına çıkıp kapıyı kapattı. Adam sinirli sinirli; "Bu çocuk nasıl böyle şeylere cesaret eder?" diye düşündü. Belki de gerçekten lazımdı. Yukarıya, çocuğunun odasına çıktı ve kapıyı açtı. Yatağında olan çocuğa, "Uyuyor musun" diye sordu. Çocuk "Hayır" diye cevap verdi.

"Al bakalım, istediğin 10 TL. Sana az önce sert davrandığım için üzgünüm ama uzun ve yorucu bir gün geçirdim." dedi. Çocuk sevinçle haykırdı. "Teşekkürler babacığım" hemen yastığının altından diğer buruşmuş paraları çıkardı. Adamın suratına baktı, Adam, "Paran olduğu halde neden para istiyorsun?" Çocuk; "Param vardı ama yeterince yoktu" dedi ve yüzünde mahcup bir gülümlükle paraları babasına uzattı ve "İşte 20 TL. Şimdi bir saatini alabilir miyim babacım?"

Bugün bizlerde evlatlarımızın geleceği için onları en iyi okullara göndermeye çalışıyoruz, en iyi meslekleri öğrenmeleri için uğraşıyoruz, geleceklerini garantiye almaya çalışıyoruz. Bunları yaparken hep onların iyiliği için yapıyoruz. Fakat eksik bıraktığımız bir şeyler var. Onlara yeterince zaman ayırmıyoruz. Maddi imkanlarını çözdüğümüzde velilik görevlerimizi yerine getirdiğimizi zannediyoruz. Onların bizlere ihtiyacı var. İlgilenilmeye ihtiyacı var. Değer verildiğini bilmeye ihtiyacı var. Evdeki bir nesne, bir obje olmaktan öte bir insan, bir evlat olduklarını bilmeye ihtiyaçları var. Bizler evlatlarımıza zaman ayırmazsak, Televizyon, bilgisayar, telefon medya ve onlara zaman ayıran birileri evlatlarımızı bizden koparır. İncancımıza, geleneğimize, bizlere yabancı bir nesil olarak yetiştirir.

Kaynaklar:

Belçika İbni Sina İmam Hatip Lisesi

Dava Bilincini Kuşanmak

Ömer KÖŞÜ

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah(c.c.)'a mahsustur. Allah(c.c.)'un selamı ve rahmeti tüm peygamberlerin ve tüm Müslümanların üzerine olsun.

Zamanın su gibi akıp geçtiği, Müslüman kanlarının oluk, oluk akıtıldığı, fitnenin her köşeyi sardığı, zalimin zulmünün hoş görüldüğü bir dönemde yaşıyoruz. Zalimlere karşı, tuğyana karşı dik bir duruş sergilememiz gerekirken maalesef atalet ve dünyevileşmeye kapılmış gidiyoruz. Günümüz bu duygulardan kurtulma uykudan uyanıp dirilişe geçme zamanıdır. Sahabeler ve sahabeden sonraki nesiller bu dini yan gelip yatarak bu günümüze taşımadılar. Mücadeleyle, gayretle, çabayla günümüze kadar taşıdılar. Bundan sonra ise bu dini taşıma sorumluluğu bizlerin üzerindedir. "Gerçek şu ki, biz emanetleri göklere, yere ve dağlara sunduk da onlar bunu yüklenmekten kaçındılar ve ondan korkuya kapıldılar; onu insan yükledi. Çünkü o, çok zalim, çok cahildir." (Ahzab 33/72)

Bu sorumluluğu alan bizler bunu taşımasını da bilmemiz gerekmektedir. Bu yüzden İslam dinini yaşamak ve yaşatmak için hepimizin yapacağı mutlaka bazı şeyler vardır. Bunun için hepimizin ellerimizi taşın altına koyması yükü kaldıracı bilmemiz için olmazsa olmaz olan şartlardan birisidir. Neticede birlikten kuvvet doğar. Bu hususta imam Humeyni'nin; '**Her Müslüman Bir Kova Su Dökse İsrail'i Sel Alır**' sözü her Müslüman'ın bir şeyler yapabileceğinin göstergesi açısından önemli bir örnektir. (*)

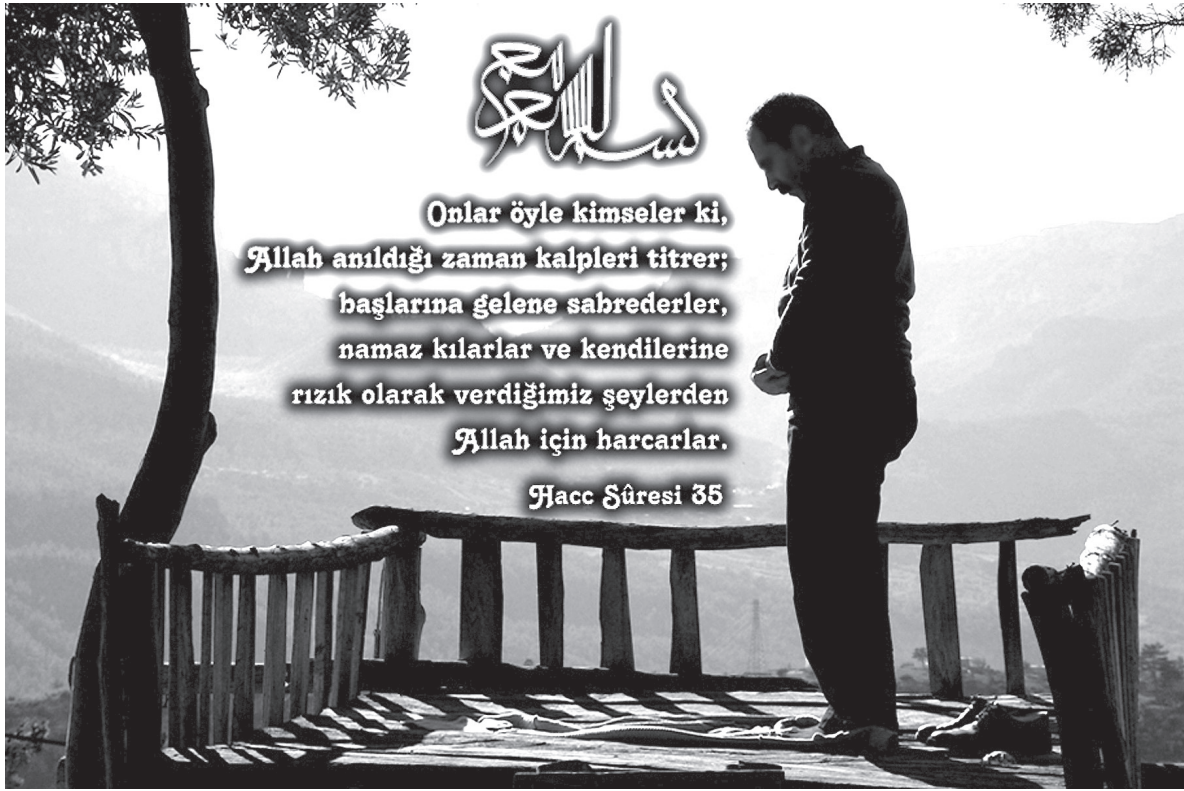
İslâm, topluma hâkim değilken ve bizler bir

takım beşerin hevâsına göre dünyamızı ve dinimizi şekillendirmeye zorlanırken, ehli sünnetin İslâm anlayışına ve bilgisine sahip insanların nesli hızla tükenmekte ve dünyanın birçok bölgesinde Müslüman kanı akıtılmaktayken, bu insan İslâm davasını es geçmiş, böylece dünya lüksünü ahirete tercih etmiştir. Kısacası din elden giderken o yan gelip yatmış ve rahat hayatını rahatsız etmemek adına başta Müslümanlara ve hatta tüm insanlığa zulmetmiştir.

Nehirde boğulmak üzere olan bir müminle karşılaşan bir insanın, elbisesi ıslanmasın veya çamur olmasın düşüncesi ile Müslüman kardeşini görmezden gelip geçtiğini ve sonuç olarak da o kişinin boğulduğunu düşünelim. Bu kişi sizce zalim midir, yoksa sadece kendi halinde kimseye zararı olmayan birisi mi?

İşte bugün tüm İslâm dünyası boğulmaktadır. Eğer mümin iseniz, o halde gözlerinizi kapatarak, ya da "elimden bir şey gelmez", "bir şey bilmem ki ben" sözlerinin ardına sığınarak kurtulamazsınız zalim olmaktan. Ancak maddi ve manevi gücünüz ve ilminiz neye yetiyor ise onu kullanarak, kendinizi bu konuda geliştirmeye ve İslâm davanız adına çözümler üretmeye gayret ederek yada bunları yapabilen dava erlerini madden ve manen destekleyerek kurtulabilirsiniz ancak. <http://www.darusse-lam.com/index.php/fikir/272-slam-davasnda-mueminlerin-yolu.html>

Maalesef günümüzde Müslümanlar pasif bir durumda oldukları ve gerçek tevhid inancından uzak bir din anlayışına sahip oldukları bana do-

سَالِحِينَ

Onlar öyle kimseler ki,
Allah anıldığı zaman kalpleri titrer;
başlarına gelene sabrederler,
namaz kılarlar ve kendilerine
rızık olarak verdiğimiz şeylerden
Allah için harcarlar.

Hacc Şûresi 35

kunmayan yılan bin yıl yaşasın mantığı bünyelerde yerleştiği için Müslümanlar kılını kıpırdatma zahmetine katlanmıyor. Ataletten kurtulup dirilişe geçmek için öncelikle unutulmuş dava konusunun anlaşılması gerekmektedir. Müslümanların en büyük sorunu davasızlıktan başka bir şey değil. Ne zaman biz davamızın farkına varırsak o zaman harekete geçmeye başlayacağız inşallah.

Dava sözlükte gerçekleşmesi için çalışılan fikir, ülkü, şeklinde geçmektedir. Yaşadığımız şu hayat içerisinde herkesin gerçekleşmesini istediği gerek batıl, gerek hak, gerek dünyalık, gerek ahiretle ilgili olsun mutlaka bir şeyler vardır. Bazen televizyonlarda, gazetelerde görür ya da okursunuz bir adam sevdiği kişi için intihar etmiş. Bir bakıyorsunuz adam benzini dökmüş kendisini yakıyor. Neden? Çünkü inandığı bir şey, bir değer, bir düşünce var ve bu uğurda kendini feda etmekten çekinmiyor. Adam inanmış bir kere kafaya koymuş yapacak, kim durdura bilir ki bu adamı. Bu adam inancı batıl bile olsa inanmış ve bu inancının gereğini yapmak için gerekiyorsa ölümü bile göze aldığını görüyoruz.

Peki biz Müslümanlarımızda inandığı değerler, kaideler, hedefler yok mu? Elbette var, fakat bu

adam gibi inandığı değer uğruna kendini feda etmeye hazır mı? Bırakın kendini feda etmeyi inandığı değerleri hayata geçirmeye, yaşama-ya çalışan bu noktada ciddi manada mücadele eden acaba gerçekten kaç Müslüman var. İnandığı değerler ve davası uğruna mücadele eden çok fazla Müslüman yok maalesef, olsaydı eğer İslam ümmeti bu gün bu konumda, bu nokta da olmazdı. Bunun bence en büyük sebebi biz Müslümanların İslam davasını gereği gibi algılayamadığımızdan hatta bilmediğimizden dolayı olduğunu düşünüyorum. Bu konuyla birlikte Müslümanların davalarının ne olduğunu ve davalarının gereği olarak hayat içerisinde davaları için tüm güçleriyle mücadele etmeleri gerektiğinin bilincinin uyanmasına vesile olur inşallah. Dava adamı olmak şahsiyetle ilgili bir husus olduğu için öncelikle şahsiyetin ne anlama geldiğini idrak etmek durumundayız. (*)

Şahsiyet bir ferden kendine has, görünüş, duyuş ve davranışların toplamıdır. Şahsiyet sahibi olmak demek düşünce ve davranışlarda çelişkisiz, birlik ve ahenk içinde olması demektir. Müslüman şahsiyet dediğimiz zaman ise hayatının her alanında düşünce ve meyillerinin İslam akidesi üzerinde kalması demektir. Kısaca ifade edecek olursak tanımlanabilir olmaktır.

İnsandaki fikirleri ve me-yillleri tek bir esasa göre oluşturmakla şahsiyet oluşur. Demek ki bir Müslüman şahsiyet olabilmek için inanılan, iman edilen bir dava ve bu dava doğrultusunda hayatı şekillendirmek olarak karşımıza çıkıyor.

Her yapılan işin bir amacı ve gayesi vardır ve olmalıdır, bizler ibadetlerimizi yaparken bir amaç doğrultusunda yaparız. Kur'an-ı Kerimde, Göklerin ve yerin yaratılışı üzerine düşünürler ve derler ki, **Mâ halakte hâzâ bâtilân** (ya Rabbi sen bunları batıl (boşuna) yaratmadın") (3/AI-i İmran/191)

Ne demek? Amaçsız ve anlamsız yaratmadın. Batıl budur. Batılın manası amaçsızlık ve anlamsızlıktır. Demek ki manasız bir iş yaptığımızda batıl bir iş yapmış oluruz. Anlamsız bir iş yaptığımızda, maksatsız bir iş yaptığımızda, batıl bir iş yapmış oluruz. Sen bu iş niye yaptın? Hiç bilmiyorum. Batıl, namazı niye kılıyorsun? Hiç atamızdan öyle gördük, anlamsız oluveriyor birden. Namaz kıl emri neden sırf namaz kılın diye gelmiyor da "aqimus salah", "sallu" değil, namaz kılınız değil, "aqimus salah" namazı ikame ediniz, şeklinde geliyor. Ne demek? Namazı amaçlı olarak, maksatlı olarak yani ayağa doğru kaldır, namaz yerde sürünüyor ayağa kaldırın.

"Eqame" budur namaza istikamet verin demektir, "istikame" de burdan gelir namaza istikamet veriniz, namazın istikametini bozdular. Onun için maun suresindeki "feveyylün lil" musallin, dini yalanlayanın namazından ne olacak, ama bakınız kılıyormuş yazıklar olsun maksatsız, amaçsız olarak kılana diyor. "Feveyylün lil musallin", "ellezine hum ansalatihim saun", orda ki onlar ki namazlarından gafilirdiler, namazı kılmayanlar için değil, namazın amacından gafilirdiler manasına gelir. Namazı kılarlar ama amacından gafilirdiler, niçin kıldıklarını bilmezler. Bakınız maksat ne kadar önemliymiş amaç ne kadar önemliymiş, onun için niyet amacı bilmektir, ibadetlerde niyet amacı bilmektir. Amacı bilinmeyen ibadet niyetsizdir.

"Yapılan işler niyetlere göre değerlendirilir. Herkes yaptığı işin karşılığını niyetine göre alır. Kimin niyeti Allah'a ve Resulü'ne varmak, onlara hicret etmekse, eline geçecek sevap da Allah'a ve Resulü'ne hicret sevabıdır. Kim de elde edeceği bir dünyalığa veya evleneceği bir kadına kavuşmak için yola çıkmışsa, onun hicreti de hicret ettiği şeye göre değerlendirilir" (Riyazü's-Salihin)

Bu evin amacı ne? Biz niye evlendik? Biz niye bir yuva kurduk? Eğer kavuşmak için evlendikse, kavuşunca biter. Kavuştunuz işte daha ne istiyorsunuz bitti. Çünkü anlamı yok artık daha öte bir anlamı yok öyle bir hedef seçmişsiniz ki, 3 adımlık, 3 adımda hedefe geldiniz hedefsiz kaldınız. Hedefiniz yoksa hiçbir şeyiniz yok, eğer ufukta beklediğiniz bir şey yoksa hiç bir şeyiniz yok demektir. Hedefsiz insan kadar şaşkın hiç bir varlık yoktur.

Dolaşmakla yol almak arasında ki fark hedef farkıdır. Ring otobüslerine binin akşama kadar gezin. Akşama kadar gezin, gezdiniz mi? Gezdiniz, yol aldınız mı? Hayır, ne yol alacaksınız, başladığınız yere gelirsiniz akşama kadar. Tamam, akşama kadar 500 km yapabilirsiniz, ama bir adım yol almadınız. Nedir? Fark ne? Fark hedefiniz yok, gayeniz yok, davanız yok, ulaşacak bir hedef koymadınız. Şuradan çıkacağım şuraya varacağım böyle bir şey yok, dolayısıyla buna benziyor.

Niye yaşıyorsun? Yemek için, niye yiyorsun? Yaşamak için. Niye evleniyorsun? Çoluk çocuk sahibi olmak için, niye çoluk çocuk sahibi oluyorsun? Allah(c.c.) böyle dilemiş, yani annemizden, babamızdan böyle gördük, biz de böyle yapıyoruz. (M.İslamoğlu, Dava) (<http://www.youtube.com/watch?v=tH9fu0EI5fc>)

Bizler hangi iş olursa olsun o işte başarıya hedefe ulaşmak için mutlaka o işi gerçekleştirmek için bir niyetimizin olması gerekir.

Zerkeşi, "Kavaid"'inde şöyle der: **"Niyetin hakikati 'belli bir hedefi gerçekleştirmeye azmetmek, karar vermektir.'** der.

Cevheri, "Sihah"'ta, "Niyet karar vermektir." der.

Niyet, kastetmek, karar vermek, kalbin bir şeye yönelmesi, ne yaptığını bilerek yapmak anlamına gelir. Niyette kişinin kalpteki bir tercihi söz konusudur. Bu nedenle niyet, ancak sahibinin açıklaması veya davranış haline dönüştürülmesiyle belli olur. Niyet her şeyin özü

ve başıdır; adeta amellerin ruhu gibidir. (*Dini Kavramlar Sözlüğü, DİB Yayınları, "Niyet" md*) Sevgili Peygamberimiz bir hadislerinde niyetin önemini bizlere şöyle bildirmektedir.

"Yapılan işler niyetlere göre değerlendirilir Herkes yaptığı işin karşılığını niyetine göre alır. Kimin niyeti Allah'a ve Resulü'ne varmak, onlara hicret etmekse, eline geçecek sevap da Allah'a ve Resulü'ne hicret sevabıdır. Kim de elde edeceği bir dünyalığa veya evleneceği bir kadına kavuşmak için yola çıkmışsa, onun hicreti de hicret ettiği şeye göre değerlendirilir" (*Riyazü's-Salihin, Hadis No:1*)

Niyet buradan da anlaşılacağı üzere karar vermek demektir. Aldığımız kararı hayata geçirmek için harekete geçmektir. Biz Müslümanların da hayatlarını ikame ederken mutlak manada bir niyet üzere hareket etmeleri mecburidir. Bizlerin en büyük sıkıntısı da burada yatıyor. Genelde yaygın olan bir anlayış olan biz sahabe gibi olamayız mantığı Müslümanları kendi içinde pasifize eden bir düşünce tarzıdır. Hâlbuki bunu söyleyenler niyet etmeyenler, niyet etmek istemeyenlerden başkası değildir. Biz ne zaman niyet edersek işte o zaman sahabe gibi olabiliriz. Ahmet Yasinler, Seyyid Kutuplar, Mevdudi v.b şahsiyetler sahabe değillerdi lakin sahabe gibi mücadele etmişlerdi. Bizler de karar verip beynimizi örümcek ağı gibi kaplamış olan bu psikolojik etkenden kurtulup niyetimizle dirilişe geçmek zorundayız. (*)

Bir amacınız yoksa yapacağınız işlerde anlamsız veya dünyalık olmaktan öteye geçemeyecektir. Onun için başarılı olmak bir işe inanmakla, mümkündür. İşine, sanatına kendini veremeyen gereken performansı gösteremez, istediği sonuca ulaşamaz. Akıl ile ruhu ile bir işe yoğunlaşanlar, başarılı olurlar. Dikiş makinesini icat eden kişi, işine öylesine odaklanmış ki yaşıyorken, yatarken hatta rüyasında da icadı ile meşgul olmuş. Çalışmasını rüyasında gördüğü iğneye delik açma fikri ile başarılı sonuca ulaşmış. Anlaşıyor ki hayal ettiği hedefi, rüyasına taşıyan insanlar, büyük başarılarla imza atarlar. (*D.A.O. S..9*)

Dünya hayatında her insan neye imân etmişse, şüphesiz hayatını mü'mini olduğu ma'budunun yolunda sürdürür ve imân ettiğine kavuşma veya onu razı etme yolunda mücadele eder. Kısacası her insanın bir yolu, bir davası vardır. Şüphesiz davası İslâm olup bu yol da hayata göz yumanların sonu ebedî saâdet,

yaşama gayesi dünya olanların ise felâket olacaktır. Hattâ yaşamak için sebebi kalmadığını, hayattan bir beklentisi artık olmadığını söyleyerek intihar edenlerin dahi aslında bir davası vardır ve bu intihar eylemi, başarılı olamadıkları bir davanın varlığına delildir. <http://www.darusselam.com/fikir/272-slam-davasnda-mueminlerin-yolu.html>

Peki, bizim amacımız nedir? Hangi amaç doğrultusunda hayatımızı şekillendirmeli ve hedefe o doğrultuda yürümeliyiz.

Öncelikle şunu ifade edelim, din = yaşam biçimidir. İnsanların bilmesi gereken ilk husus, İslam dinine girerken neye evet, neye hayır dediklerinin bilinciyle girmeleri esastır. Fakat günümüz de özellikle Türkiye de bu çok farklı bir şekilde karşımıza çıkıyor bu durum. İnsanlar daha dünyaya gelir gelmez hemen bir nüfus cüzdanı çıkarırlar ve bu nüfus cüzdanının da dini kısmına hemen İslam damgasını vurur gönderirler, olay orda bitmiştir artık çocukları artık Müslümandır. Bu olay bir bakıma doğrudur fakat gelecekle ilgili noktasında yanlıştır. Çünkü Allah Resulü(s.a.s)'ün dediği gibi insan İslam fitratı üzere dünya'ya gelir fakat onu annesi ve babası ya Mecusi, ya Yahudi, ya da Hristiyan yapar diyor. Hadisten de anlaşılacağı üzere tüm insanlar İslam üzere, İslam fitratı üzerine dünyaya gelirler, ama daha sonra ailesi hangi din üzereyse o din üzere hayatlarını sürdürürler. Fakat buradaki en büyük sıkıntı sizin sorumluluk sahibi olmaya başladığınız süreçteki iman edeceğiniz hususa dair neye evet, neye hayır dediğiniz den habersiz olmanızdır. Size aileniz veya gittiğiniz okulda buna dair bir şey öğretilmez, öğretilmediği içinde biraz İslam'dan, biraz cahiliyeden aldığınız öğretilerle hayatınızı yaşamaya çalışırsınız. Bu yüzden de kişiliksiz, nitelessiz, şahsiyetsiz insanlar ortaya çıkar.

Çünkü şahsiyet dediğimiz zaman inandığı değerler uğrunda yaşayan ve bu noktada mücadele eden kişi demektir. Ama maalesef bu noktada pek fazla şahsiyetli insanlar göremiyoruz. Neden? Çünkü adam neden yaşadığının farkında değildir. Ne bir amacı, ne bir gayesi, ne de bir hedefi yoktur da ondan. İşte burada İslam bizlere ışık tutuyor ve daha bu dine girmeden önce neye evet ve hayır dediğimizi bilerek kendisine teslim olmamızı istiyor. Bunun içinde bir sözle kendi kapılarını bizlere açıyor. Aksi takdirde o kapıdan girmemize izin vermiyor. Bu söz aynı zamanda o kapıyı açan anahtar hükmüne geliyor. Bu söz nedir?

LA İLAHE İLLALLAH MUHAMMEDUN RESÜLLULLAH. Bu anahtar sözü söylediğimizde İslam çatısına girer ve Müslüman oluruz. Fakat bizim için önemli olan bu sözün ne anlama geldiğidir. Öncelikle "La ilahe illallah" derken kendi veya başkalarının düşüncesinden neşet eden cahiliyeye ait bütün düşünce, fikir, yaşama dair ne varsa o kapının eşiğinde bırakması, o kapıdan geçirmeye çalışmamasıdır. Tek Rab ve ilah olarak O'nu kabul etmesi, Rabbimizin emirleri dışında kanun koyan, hüküm veren ve bu noktada insanların hayatına karışan tüm insanları, ideolojileri, yönetimleri, sistemleri yani tüm tağut ve tağuti sistemleri reddettiğini haykırması. Bu putlara dair gerek kalbinde ve zihninde herhangi bir sempati, sevgi vb. gibi duygular varsa bu duygulardan tamamen temizlenmesi gerektiğini bilmesi ve sadece ve sadece onun hükümlerine teslim olması, göklerde ve yerde tüm kâinatta tek yaratan ve hüküm koyan, olarak Allah'ı (c.c.) kabul ve tasdik etmesi gerektiğini bilmesi gerekmektedir. Aynı zamanda "Muhammedun Resulullah"(s.a.s) derken, Resulullah(s.a.s)'ın Allah(c.c.)'ın Peygamberi olduğuna iman etmek ve yaşamını da ikame ederken, Resulullah(s.a.s)'ın yaşadığı gibi bir hayat yaşama noktasında gayret ve mücadele edeceği niyetiyle, bilinciyle bu sözü söyleyerek, İslam yani tevhid dinine girmesi gerekmektedir ki o zaman gerçek manada bu dine girmiş ve Müslüman olmuş olsun. (*)

Müslüman, Allah'a inanıyorum, iman ediyorum, demekle de kurtulamaz. "Mü'minler, sadece "İman ettik." demeleri sebeple kendi hallerine bırakılıvereceklerini, imtihana tabi tutulmayacaklarını mı zannettiler?" (29/Ankebut, 2)

Vakia eğer ibadetten maksat sadece belirli şekiller ve hareketler olmuş olsaydı bunca resuller ve risaletler kafilesi bu konunun üzerinde bu derece durmazlardı. Peygamberler bunca acılara ve eziyetlere katlanmazlardı bu uğurda, tarih boyu gelmiş geçmiş mü'minler bu kadar önem vermezlerdi o hususa bunca ağır bedeller ödemeyi gerektiren asıl unsur beşeriyeti kullara kul olmaktan kurtarıp her konuda ve her işte tek bir Allah'a kul etmektir... Dünya ve ahiretle ilgili her şeyde yalnız ve yalnız Allah'a bağlanmaktadır...

Şüphesiz ki, Allah'ın birliği, hâkimiyetin birliği, rububiyetin birliği, hüküm ve yetki kaynağının birliği, hayat nizamına birliği ve insanların bağlandıkları dinin birliği... Evet, bütün bu birlik-

lerdir ki, uğrunda bunca peygamberler gönderilmiş ve bunca çaba sarf edilmiştir. Tahakkuku için bunca acılar çekilmiş, eziyetlere katlanılmıştır, Yoksa Allah'ın bunların hiçbirine ihtiyacı yoktur. Hayatın bunlar olmadan düzelmeye, ıslah olması ve insana yaraşır tevhid olmadan insanlık hayatının hiçbir sahasında insanca yaşama imkânı kalmaz. (İ.D.S ..S..64-65)

Bazıları Allah'ın varlığını kabul etmekte, ancak buyruk ve emirlerinin sadece ibadete müteallik kısmını ifa ederek La ilahe illallah davasından büsbütün saptırıcı düşüncelere bağlanmaktadır. Her türlü yaşayışlarında Allah'ın buyruklarına aykırı hareket ettikleri ve Allah nizamının dışında nizamlar benimsedikleri halde birtakım ibadetleri yerine getirerek din-dar olduklarını sanmaktadırlar. Bunların en büyük mümessilleri de kendilerine Müslüman adı verdikleri halde cahiliyet hayatı yaşayan, sadece kelime-i şahadetini getirmekle dine girdiklerini kabul edip kelime-i şahadetin gereklerini yerine getirmeksizin Allah'ın dininden ve nizamından başka nizam tanımayanlardır...

Yeniden başlayacak olan İslam hareketi tıpkı ilk defa olduğu gibi önce insanları yeniden İslam'a çağırmalıdır. İçine düştüğü bataklıktan kurtarmalıdır. Ve açıkça insanlara İslam'ın esaslarını açıklamalıdır. Önce Allah'ın birliğine inanmaları gerektiğini, sonra yalnız ve yalnız Allah'a ibadet ederek bütün hayat hadiselerinde Allah'ın hükmünden başka hüküm tanımamalarını bildirmelidir. Ve bunlar tahakkuk etmeden İslam'dan söz edilemeyeceğini ve hiç kimsenin bunları yapmadan Müslüman sıfatı kazanamayacağını ve Müslümanlara terettüp eden hukuki haklardan istifade edemeyeceklerini, Müslümanların onların mallarını ve ırzlarını korumakla mükellef olamayacaklarını bildirmelidirler. Bu hususlardan herhangi birini yerine getirmemekle bütününü İslam'dan çıkılacağını ve insanların tekrar Allah'ın dinine döndürmek için çalışması ve kulları kullara kulluğun pençesinden kurtarması gereklidir.

Bugün de içinde yaşadığımız dünya İslam'dan sonra yuvarlandığı cahiliyet bataklıklarından birisine yuvarlanmış bulunmaktadır, Buna kast yeniden İslami diriliş hareketinin canlanması ve insanları tekrar Allah'ın dinine döndürmek için çalışması ve kulların kullara kulluğun pençesinden kurtarılması gereklidir.

Bu konunun Müslüman gönüllerde bunun kesin ve kat'i olarak yer etmiş olması icab eder

elbette. Beşeriyetin bu bahtsız devresinde yer-yüzünü saran cahiliyet havasından kurtarıp bu uğursuz havayı dağıtacak olanların bu gerçekleri çok iyi bilmeleri gerekir. Çünkü bu konu kesin ve açık olarak ruhlarda yer etmedikçe yeni doğacak olan İslam hareketi beşeriyetin bu sıkıntılı devresinde üzerine düşen vazifeyi yapamaz. Cahiliyet cemiyetinin karşısında bocalar, kesin bir tavır takınamaz. Ve karşısına

çıkan cahiliyet çığırını Müslüman çığır olarak kabul edebilir. Bu yüzden hakiki hedefi yitirip yanlış yollara sapabilir. Hedefini yitirince de kendi yerini bulunduğu noktadan tespit etmeye başlar ki, O takdirde ne yapacağı bilemez. Tahminlere göre hareket eder. Hâlbuki tahminlerle gerçekler arasında çok uzak mesafeler bulunabilir. Sayılamayacak kadar uzak mesafeler... (İ.D.S ..S.82-85)

Bir insanın İslam dinine girerken bu bilinçle kelime-i Tevhidi söylemesi zaruri bir temel noktadır. Bu temel noktayı kabul eden tasdik eden kişi artık bir sorumluluk altına girmiş olur. Bu şuna benzer hani bir işe gireceğiniz zaman işveren size bazı şartlar koşar, geliş gidiş saati, yapacağı işler vb. hususlarda, bunları kabul ederseniz sözleşmeye imzanızı atarsınız işveren de size işe alır. Siz işe girdikten sonra nasıl kafanıza göre hareket edemezseniz, yani kafanıza göre işe başlayıp, çıkamaz ve verilen işleri yapmama gibi bir lüksünüz olmaması gibi. Bu İslam dinine girdikten sonrada kafanıza göre hareket edemezsiniz. (*)

Allah ve Resûlü, bir işe hükmettiği zaman, mü'min bir erkek ve mü'min bir kadının için o işte kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne isyan ederse, artık gerçekten o, apaçık bir sapıklıkla sapmıştır. (33/Ahzab/36)

İslami mücadelede atılacak ilk adım, insanın kendi nefsi fethetmesi, onu Müslüman yapması ve bütünüyle Allah(c.c.)'ın rızasına boyun eğdirmesidir. Hz. Peygamberin (s.a.s) hadisleri de buna işaret etmektedir: "Gerçek mücahid, Allah(c.c.)'a kullukta nefsiyle müca-

İslami mücadelede atılacak ilk adım, insanın kendi nefsi fethetmesi, onu Müslüman yapması ve bütünüyle Allah(c.c.)'ın rızasına boyun eğdirmesidir. Hz. Peygamberin (s.a.s) hadisleri de buna işaret etmektedir: "Gerçek mücahid, Allah(c.c.)'a kullukta nefsiyle mücadele edendir."

dele edendir." (GELİN B.D.D..S.87)

Önce nefse galip gelip, hevayı yenip, şehveti mağlup etmek gerekir. Allah'ın insanlık hayatı için istediği hakkı tasdik etmek. Bütün zaferleri Allah ve Allah nizamı için kazanmak. Bütün cehdi Allah yolunda ve Allah nizamını ikame yolunda sarf etmek gerekir. Böyle olmadığı takdirde bir cahiliye nizamı, diğerini mağlup etmiş demektir. Böyle bir zaferden insan-

lık ve hayat için hayır gelmez. Hayır, sadece Hakk için Hakk'ın sancağını yükseltmektedir. Hakk ise tektir, birkaç tane değil. Hakk yalnız Allah nizamındadır. Ondan başka şu kâinata Hakk yoktur. O'nun zaferi, nefisleri meydanında kazanılmadan tamamlanamaz. Zafer pratik hayat sahasında kazanılmalıdır. Nefis kendi şahsına düşen paylardan vazgeçip, şehvet ve arzularından kurtulup, pislik ve kirlerinden temizlenip, zincir ve bukağlarından azad olduğu zaman... Bütün bu yüklerden, bu kirlere azade olarak Allah'a koştuğu zaman... Üzerine düşen cehdi ve hareketi ifa ettikten sonra bütün işleri Allah'a bağlamak için sebep, vesile ve enerjilerden sıyrıldığı zaman... Bütün işinde Allah nizamı ile hükmettiği ve bu hükmü cihad ve zaferinin gayesi saydığı zaman....

Evet, bütün bunlar tamamlandığı zaman siyasi, iktisadi ve içtimai sahalardaki zaferler Allah'ın nizamına göre hakiki zafer sayılabilir. Yoksa bir cahiliye nizamının başka birisini yenmesinden başka bir şey değildir. Böyle bir zaferin Allah indinde ne değeri, ne de kıymeti vardır. (İ.D.S ..S.98-99)

KAYNAKLAR:

İ.D.S: İSLAM DAVASININ STRATEJİSİ – SEYYİD KUTUP

D.A.O: DAVA ADAMI OLMAK – İBRAHİM ÖZGÜLEÇ

GELİN B.D.D. : GELİN BU DÜNYAYI DEĞİŞTİRELİM – MEVDUDİ

(*) : ÖMER KÖŞÜ

Gönül Risaleleri

Zeynep BÜŞRA

Yeryüzü sakinleri olarak içinde yaşadığımız coğrafyada el ele yürek yüreğe yaşamak her insanın umududur. Kan ve gözyaşıyla yaslı olan topraklarda nefes almak bile insana ağır geliyor. Rabbimizin geniş arzında O'na kul olarak dostça yaşamak varken yaşanan üzüntüler Müslüman'a ıstırap veriyor. Anadolu'dan Afganistan'a, Hindistan'dan Malezya'ya, Doğu Türkistan'dan Mısır'a, oradan Sudan'a, Suriye'ye, Yemen'e İslam selamını yaymak, barışı ve dostluğu sağlamak varken kanla sulanan coğrafyamızda çekilen çileler insanı derin üzüntülere gark etmektedir. Bir vücudun azaları, aynı yüreğin atışları olan Müslümanları birbirinden habersiz kalmak, ilgisiz olmak Nebevi Sünnet şuurunu ıskalamaktır.

Bayramlar; bize unuttuğumuz kardeşliği-mizi, gösteremediğimiz dostluğumuzu, ifade edemediğimiz duyguları paylaşmak için gelir. Ümmetin umursamazlık hastalığına bir anlamda çaredir de. Bayram selamdır, sevinçtir, Kevser'dir, rahmettir. Bayram dostluktur, şefkattir. Bayramlar hayat yolculuğunda dostluğun ve sevginin paylaşıldığı istasyonlardır. Yardım ve dayanışmanın abideleştiği anlardır. Bayram yakınlaşmak ve vuslattır. Bayram anmaktır, hatırlamaktır. Bayram kardeşliktir, vahdettir. Bayram umuttur, hasrettir. Bayram sevinçtir, tebessümdür.

Bayram sınırları aşarak Müslüman yüreklerin buluşmasıdır. Renge, ırka, dile bakmadan Allah'a kul olanları kardeş kılandır. Gözyaşıyla yoğrulan coğrafyamızın gönlü mahzun insanların aynı duyguda buluşturandır. Aşağıda coğ-

rafyamızın değişik yerlerinden bize ulaşan kardeş selamlarını sizinle paylaşıyoruz.

FİLİSTİN

Yakınıınızdan, kalbinizin ortasından, en uzak mescidin yanı başından, mukaddes topraklardan sesleniyorum size.

"Bereket ve mübarek olan" anlamına gelen Kudüs-ü Şerif'ten, Mescid-i Aksa'dan bir çılgık ulaştırıyorum size ey Müslümanlar!..

Kudüs'ü görmeyen "güzel bir şehrin" nasıl olduğunu asla bilemez.

Hz. Ömer'in şehri barışla teslim almasıyla İslam topraklarına katılan ülkem, miraç mahalidir. Yeryüzünün gökyüzüne açılan kapıları oradadır. Daru-s Selam'dır, Medinetu-s Selam'dır. Barışın şehridir benim ülkem.

Haçlı istilasının hüküm sürdüğü günlerde, bir Miraç gününde komutan Selahaddin'in Kudüs'e girdiği günde her yer sevinçle dolmuştu... Ülkem, İslam kimliğine, barış kimliğine bir kez daha ulaşmıştı. Ülkemin Suriye, Lübnan ve Mısır ile sınırları vardır. Akdeniz kıyı şeridinde olan ülkemizin ortasından Şeria Nehri akıp gider, Lut Gölüne (Ölüdeniz) doğru...

Sina Tepelerine çıkıp seyre daldığınızda, Akdeniz kıyısından ufka doğru göz diktığınızde, Akdeniz'in incisi, Müslümanların gözbebeği olan ülkeme yönelirsiniz. Bitki örtüsü ve coğrafi güzelliğiyle, iklimiyle bir cennet olan ülkeme yönelirsiniz.

Gazze sahilinden başlayarak adım atanlar Yafa'ya, Hayfa'ya ve Akka'ya vasil olurlar. Kudüs'ten El-Halil'e, oradan Beyti-I Lahm'e bir yol bulur her Mümin.

Güzel ülkemizin iklimi, bitki örtüsü verimli bir tarım yapılmasına çok elverişlidir. Çeşitli tahıl ürünleriyle birlikte çeşit çeşit meyvenin boy saldıği ülkemizde, üzüm bağları, limon ve portakal bahçeleri, zeytinlikler, envai çeşit hurma bahçeleri vatanımın bereketidir, süsüdür.

Cennet vatanım Mayıs 1948'de Siyonist İsrail Devletinin işgaline uğramıştır. Bu kötü durumu Müslümanlar "En-Nekbe: Büyük felaket" olarak adlandırmıştır.

En-Nekbe'den sonra ülkemizin toprakları kan ve gözyaşıyla doldu. Bundan sonra ülkemize yüzlerce ülkeden toplanarak getirilen Yahudiler yerleştirilirken, o toprakların sahipleri olan Müslümanlar baskı ve işkenceyle yüzlerce ülkeye sürülerek, dünyanın dört bir yanına vatan-sızlar olarak dağıtıldılar.

Müslüman halk meşakkatlerle dolu gurbet yollarına düştü. Hurma, portakal ve zeytin ağaçlarının gölgelendirdiği bahçelerde neşeye koşuşan çocuklar bir anda ateş hattına düşerek, çığlıklar arasında kaldılar. Vatanlarına gözyaşlarıyla veda ettiler. İlk fırsatta döneceklerdir. Anahtarlarını göğüslerinde sakladılar. Şimdi yüzlerce, binlerce anahtar kapısını açacağı anı gözlüyor, özlüyor.

Ey genç insan! Kalbine al Kudüs'ü ve gir kalbine Kudüs'ün. Aksa'nın kalbinden gelen sesi işit! Ve ılgıt ılgıt esen rahmet meltemini hisset! Duy, anla, yaşa ve yaşat! Aksa'ya vefakar ol! Aksa'nın çığlığını duy, ses ver bu çağrıya!..

SOMALİ

Ben bu mektubu Afrika'dan yazıyorum. Doğu Afrika'da, Afrika Boynuzu denilen coğrafi bölgede bir ülke, benim vatanım. Afrika'nın en doğu ucunda yer alan ülkemizin komşuları Cibuti, Kenya ve

Etiyopya'dır. Ülkemizin Aden Körfezine ve Hint Okyanusuna çok uzun sahil şeridi vardır.

19. yy. sonlarında İngilizler ve İtalyanlar sahil bölgelerini işgal ettiler.

1991'de ülkemizde bir iç savaş baş gösterdi. Bu savaşın başlamasından beri ülkemizin çoğu bölgesinde merkezi bir hükümet kontrolü yok.

Huzursuzluk ve kaos, ülkemizin tümünü sardı. Kan ve gözyaşı, zulüm ve işkence topraklarıma kara bir renk verdi.

Ben ve sevdiklerim normal şartlarda nefes alabilmeyi özlüyoruz. Kabuslar görmeden uymak istiyoruz. Dünyadaki en fakir ve güvenlik-ten yoksun bir ülkede yaşıyoruz.

Böyle bir ortamda mutluluktan bahsetmek mi? Sadece bir özlemdir benim için. ..

Ama Rabbime şükrediyorum, suyumuz var artık. Köyümüzde açılan su kuyusundan ihtiyacımızı karşılıyoruz. Su hayattır. Suyun kısıtlı olduğu bu topraklarda, bir anne elindeki bir miktar buğdayı değirmen taşında öğüterek, metrelerce uzaktan getirdiği suyla hamuru yoğuruyorsa, çalı çırpıyla yaktığı ocakta ekmeğini pişiriyorsa kendisini şanslı sayıyor. Zorluklar onu yıldırıyor. Çünkü o inanıyor. "Muhakkak ki, her güçlükle beraber bir kolaylık vardır." (İnsirah, 5-6)

ARAKAN

Ben vatansız bir kardeşiniz, yurttan ve yuvadan mahrum bir mazlum.

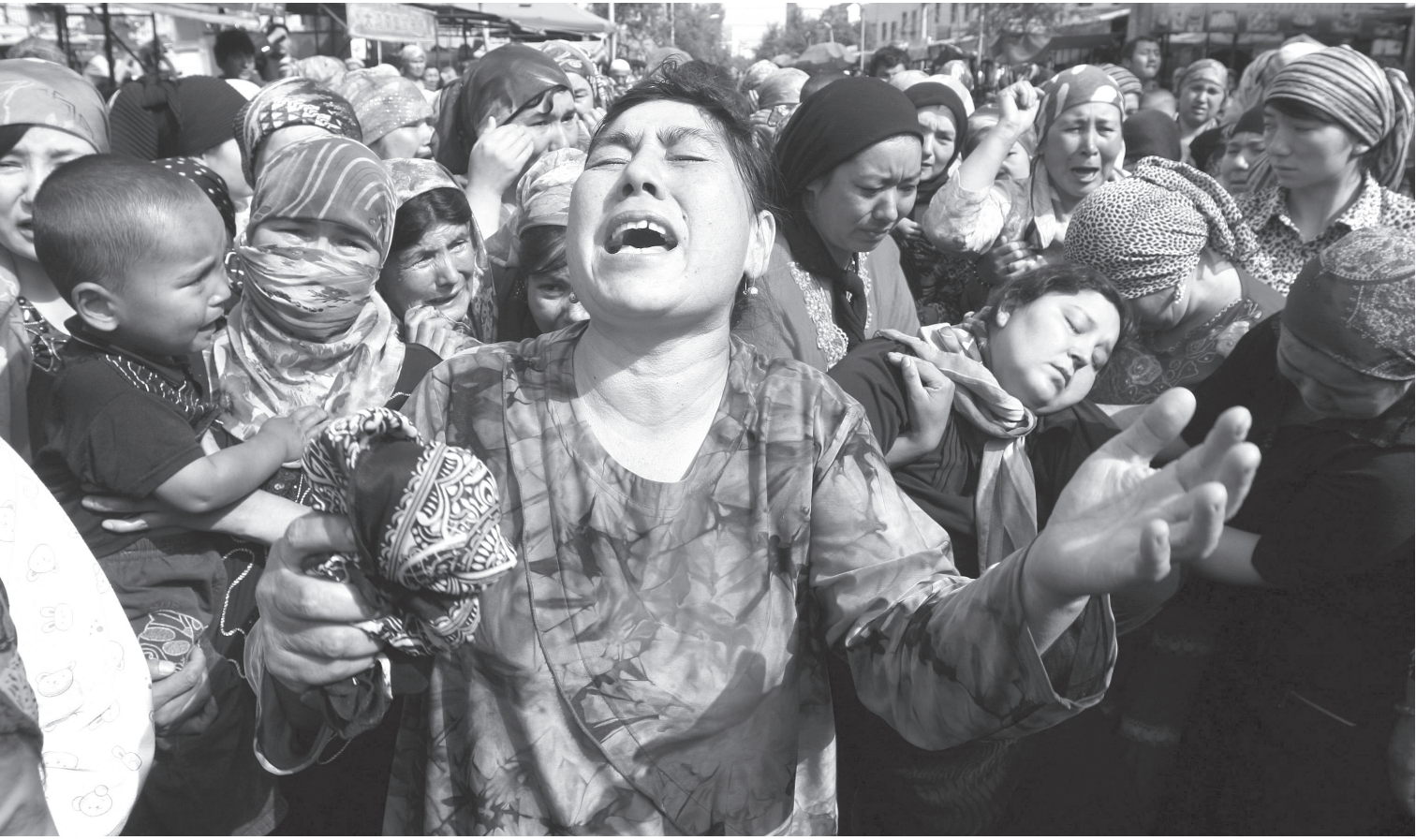
Üzerinde yaşadığım topraklar, Müslümanların baskı ve zulüm gördüğü coğrafyalardan birisi. Ülkemin Bangladeş, Hindistan, Çin ve Tayland'a sınırları var. Benim ülkem, Güneyde Hint okyanusuna açılan bir kara parçası.

Güneydoğu Asya'da bulunan Myanmar'da (Burma) yaşayan halkımın çilesi o kadar çok ki... Dünyanın en çok baskı gören azınlıklarından biri olan halkımın tek kaçış yolu Bangladeş.

Yıllardır Myanmar Hükümeti tarafından uygulanan sistematik baskı karşısında halkım, zor şartlar altında teknelerle Bangladeş'e kaçmaya çalışıyorlar. Ama Bangladeş Hükümeti çok sayıda mülteci olduğu gerekçesiyle bizi baskı gördüğümüz ülkeye geri gönderiyor.

Müslüman kardeşlerimin yaşadığı ülkem yasaklar ülkesi. Seyahat etmek yasak, evlenmek yasak, ezan okumak yasak, nefes almak yasak, yaşamak yasak... Ama ölmek serbest, özgürce ölebilirsiniz!.. Myanmar'ın (Burma) işgali altında olan ülkemde Kuran okumak "Gel beni öldür" demek...

Budist rahiplerin başını çektiği ırkçı gruplar evleri ateşe veriyorlar, zulüm yağıdırıyorlar üzerimize. Budist çeteler kadın, çocuk ayırımı yapmadan bize kıyıyorlar. Emniyet güçleri ya onları destekliyor ya da seyrediyorlar katliamı. Sesimizi duyurmak için hazırlanan raporlar dünya liderlerinin ilgisini çekmiyor. Ve ben tevekkül ve teslimiyetle Rabbime sığınarak mırıldanıyorum: "Birazdan gün doğacak, birazdan çaresizliğim bir kez daha ayan beyan ortaya çıkacak. Yansın ateşlerde kör eden ihtiraslar... Çaresizliğime tek umut usulca bir köşede ettiğim dualar."

DOĞU TÜRKİSTAN

Ben Asya bozkırlarından sesleniyorum size. İçimdeki ses zorlu şartlara çarpa çarpa, sarp kayaları aşarak, engin denizleri geçerek size ulaşıyor.

Asya Kıtası'nın tam ortasında olan ülkem Pakistan, Hindistan, Keşmir, Tibet ve Afganistan ile komşudur. Ülkemin sınırları kuzeyde Sibya ve Çin'e kadar uzanır.

Vatanımın deniz kıyılarından uzak kalması ve yüksek dağlarla çevrili olması topraklarımızın çölleşmesine neden olmuştur. Bu yüzden kurak bir iklime sahiptir.

Ülkemde 12 Kasım 1933'de İslam Cumhuriyeti ilan edildi. Ancak Şubat 1934'te karşı bir darbeyle yıkıldı. 1944'te Cumhuriyet olarak kurulan devlet, Aralık 1949'da Çin Halk Cumhuriyeti tarafından ilhak edildi. O kara günden beri halk olarak Çin işgaline direniyoruz.

Şu sıralar ülkemde, işgalci Çin Devleti terör uygulamaktadır. Yıllardır asimilasyon ve tecrit uygulanan ülkemde Müslümanlara soykırım

uygulanıyor. Kadınlara zorla kürtaj yaptırılıyor ve kadınlar kısırlaştırılıyor. Bir çocuk annesinin, ikinci çocuğu bir şekilde doğduysa diri diri top-rağa gömülüyor. Yaşam hakkı yok Müslüman'a...

Çin zulmü Ramazan'da orucu ve teravihi yasaklıyor. Camileri kapatıyor ve bayramları yasaklıyor. İşgalci emperyalist Çin'in halkıma uyguladığı sistematik işkence belki de dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayacak kadar çirkin ve acımasız boyutlara ulaşmış durumda, ne yazık ki! Çin'de üretilen mallar taklit ama orada orijinal bir işkence hüküm sürmekte...

Ey Müslümanlar! Kardeşlerimizin sesini duyalım. Kardeşlerimiz çileler içinde kıvranırken onları yok sayarak sorumluluktan kurtulamayız. Dünyanın neresinde olursa olsun kardeşimizin ayağına batan diken bizim kalbimize saplanmalıdır. Gelin bu bayramı umarsızlıklarımızdan ve duygusuzluklarımızdan kurtulma bayramı yapalım. Tevhitle çarpan kalplerimizi mesafeler ayırmasın. Gelin bu bayram hedeflerimizi belirleyelim, İslam kardeşliğini hayatımızın parolası yapalım.

Kurban ve Bayram Anlayışımız

Tahsin ABDULGAFFAR

Nedir Kurban? İslâm'ın şiarlarından... Kurban'ın manası; insanı Allah'a, Yüce Mevlâ'ya yaklaştıran şey. Allah'ın rızasına götüren, O'nun sevgisine yükselten, takva duygusunu geliştiren, Müslüman'ın gönülünü Allah'a bağlayan, fedakârlık sembolü... Allah için vazgeçemeyeceğimiz hiçbir şeyin olmadığı ve gerektiğinde O'na her şeyimizi feda edebileceğimizin göstergesidir.

Kurban anlayışı, hemen hemen bütün dinlerde mevcut bir ritüel, İlâh'a takdim edilen hediye. Halk arasında sıkça kullanılan: 'sana kurban olayım', 'canım sana kurban olsun' şeklinde muhatabına aşırı sevgisini ifade ettiği en anlamlı kelime. Birçok batıl dinde tanrıların gazabını gideren Tanrı yiyeceği sayılmış, bazı dinlerde insan ve eşya da kurban kabul edilmiştir. Yaşadığımız çağda heykellerin önüne et konulmasa da ot konulması, yanlış kurban anlayışının uzantısıdır.

Çağımızda düzen tanrısına vatandaşların, madde tanrısına maneviyatın, sanat(çı) tanrısına hayran kitlelerin, futbol(cu) tanrısına fanatiklerin, diploma denen kâğıttan tanrıya gençliğin, para denen ve insanı paralayan bol sıfırlı tanrıya koca bir ömrün, moda tanrısına modern insanın, Batı tanrısına Doğunun, dünya tanrısına âhiretin kurban edildiği bir gerçektir. Bütün bu kurban isteyen güçler sanal olmakla birlikte, ilâhlıkları da sahtedir. Allah'tan başka hiçbir ilâh olmadığına tüm benliğiyle iman ve şehâdet eden muvahhid mü'min, Allah'tan başka kendisi için kurban edilecek ve kurban olunacak

hiçbir varlık kabul edemez. Tek güç kaynağı olan mutlak kudret sahibi Allah Teâlâ'ya kurban bilinciyle adanmadan, esaretten kurtulmanın çaresi yok. Sadece İslâm'a teslim olan insan özgürleşebilir, gerçek hürriyetine kavuşabilir.

Çağdaş sahte ilâhlar, modern tanrılar sadece insan bedenini kurban almakla yetinmiyor, onların ruhlarını, yüreklerini de istiyor. Bedenlerden çok daha önemli olan beyinler, gönüller tâğutlara, beşerî ideolojilere, zâlim düzenlere kurban ediliyor. Doğru kurban anlayış ve uygulamasının sonu cennet olurken, yanlış kurban anlayışının sonu da zillet ve âhirette de dehşet olmaktadır.

Kendi hevâsına, eşyaya, ideolojilere, tâğutlara kurban edilen insanlığın yeniden izzete kavuşması için Allah'tan başkasına kul olmaması, her ibâdetinin yalnızca Allah için olması gerekiyor. Şahsiyetli ve erdemli bir Müslüman olmanın yolunu gösteriyor Rabbimiz: "De ki: Benim namazım, ibâdetlerim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabbi olan ve ortağı bulunmayan Allah içindir. Ben, bununla emrolundum ve (böyle inanarak) Müslüman olanların ilki de benim." (En'âm, 162-163). Bu âyette geçen ifadeyle nefsimizi Allah'a adayarak şöyle yemin etmiş oluyoruz: "Benim tüm istek ve arzularım, kurbanım ve bütün ibâdetlerim, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah'a armağan olsun! Ulûhiyetinde O'nun ortağı yoktur. Ben, işte bu tevhid inancıyla emrolundum ve ben varlığını kayıtsız şartsız Allah'a teslim edenlerin öncüsü olacağım!"

KURBAN İBADET PAYLAŞMAK KARDEŞLİKTİR

Dünyanın dört bir yanında, bu kurban da payını bekleyen kardeşlerimiz var. Bağışlarınız sayesinde rahmet kuşatsın, bereket yayılsın yeryüzüne; bayram sizinle gelsin...

İnsanların sahte tanrılara böylesine dünya çapında kurban edildiği, İslâm düşmanı zâlim işgalcilerin kurban yerine Müslümanları kesip onların kanını sel gibi akıttıkları zamanları bayram sevincinden ziyade, ümmetin muhasebesini yaparak kurtuluş planlarıyla değerlendirmeliyiz.

Fesâdın ve şirkin hâkim olduğu böylesi bir dünyada, İslâm'ın getirdiği kurban ibâdeti bu çarpık zihniyete bir tavır alıştı, bir meydan okumadır. Evet, bir yanıyla tam bir teslimiyet olan kurban bilinci, diğer yanıyla isyan ateşini tutuşturmak, Allah'a isyan edenlere karşı isyan bayrağını çekmektir. "Lâ"sı olmayan, tahrif edilip yumuşatılmış din anlayışından, hayatın merkezine başka şeylerin konulduğu şirk anlayışından kurtulmak için O'nun yoluna her şeyimizi kurban edebilmeye hazır olmamız ve kendimiz de kurban olmak için can atmamız gerekmektedir. Ancak bu bilinç bu anlayış bizi dünyada izzete, âhirette cennete kavuşturacaktır.

Bu manada kurban, varlığın, esas sahibine iade edilmesini, emanet şuurunu sembolize eder. İnsanın hizmetine sunulan maddenin esare-

Kurban, malın da canın da gerçek sahibini tanıyıp mülkün sahibinin istediğini istediği gibi yerine getirmektir. Kurban, Allah'a; kurban ettiği hayvan için "o benim kurbanımdı, ben ise Senin kurbanınım" diyebilmektir. Diyebilmek, sadece dille değil, bütün uzuvlarla; diyebilmek ve gerektiğinde uygulayabilmektir.

tinden kurtulmak, Allah dışında hiçbir şeyin ve hiçbir kimsenin önünde belimizi bükmemek, hayvan sürüsü gibi güdülmemek, parlak kurbanlık bıçaklarına boyun uzatmamak bilincidir bu. Kurban, malın da canın da gerçek sahibini tanıyıp mülkün sahibinin istediğini istediği gibi yerine getirmektir. Kurban, Allah'a; kurban ettiği hayvan için "o benim kurbanımdı, ben ise Senin kurbanınım" diyebilmektir. Diyebilmek, sadece dille değil, bütün uzuvlarla; diyebilmek ve gerektiğinde uygulayabilmektir.

Kesilen kurbanların etleri, kanları değil, sadece Allah'a takva ulaşır (Hac, 37). Kurban bizim takvamızı içerdiği oranda makbul bir ibadet olur. Kurbanımız, ihlâsımız ölçüsünde bizi Allah'a ulaştıracak bineğimizdir.

Allah'ı sevmek, her mü'minin, elde etmek için ardından koştuğu mertebelerin en yücesi... Allah sevgisi; kalplerin azığı, ruhların gıdası, gözlerin bebeğidir. Allah sevgisi; bir hayattır, onsuz insan ölümlerden sayılır; bir nurdur, onu kaybeden karanlıklarda kalır. İnsan için en bü-

yük saadet, Allah sevgisine ulaşmaktır. Bu sevgiye ulaşmanın yolunu ve sevginin ispatını Yüce Allah şöyle bildirir: "De ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.'" (Âl-i İmrân, 31) Allah'ı seven O'nun Resulüne uyar. Kurban; Resul'ün vacip hükmünde önemli sünnetlerinden biri. Paradan, maldan, candan vazgeçmekle ortaya konulan kurban, Allah sevgisinin ve Resul'e tâbi olmanın ispatıdır.

İşyan ile sevgi bir arada bulunamaz. Allah'ı sevmek, diğer varlıkları sevmemeyi gerektiriyor. Ancak, yaratılanı Yaratan gibi, Yaratan'ı da yaratılan gibi sevmek küfürdür. İşte kurban, Yaratan'ı her şeyden çok sevdiğimizi göstermek, yaratılan mallardan ve canlardan bazılarını O'nun uğrunda feda ederek bu sevgiyi yerli yerine koymak, sevgi sınavını kazanmaktır.

Hiç kimsenin sevgisi Allah sevgisinden daha ileride olamaz: "De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kötü gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler/köşkler size Allah'tan, Resulünden ve Allah yolunda Cihad etmekten daha sevimli geliyorsa, (işte o zaman) Allah'tan size bir belânın gelmesini bekleyin. Allah böyle fâsık bir toplumu, asla dosdoğru yola ulaştırmaz." (Tevbe, 24) Babamız ve oğlumuz, kardeşimiz veya eşimiz Allah'tan ve Allah

ram namazı kılınmadan bayram başlamaz. Yine gücü yeten Müslüman, kurban kesmeden bayram yapmaz. Kurbandır bayramımız, bayramdır kurbanımız bizim. Hac'da, Zilhicce'nin onunda

yolunda Cihad'dan daha sevimli olamaz da bir kurban parası mı daha sevimli olacak ve bu yanlış sevgi sahibi mi Müslüman kalacak?

Namazsız, ibâdetsiz bayram olmaz. Yüce Rasul (s.a.v) şöyle buyurmuştur: "Bu günümüzde yapacağımız ilk şey, namaz kılmaktır." (Buhârî, Müslim). Bayram, Allah'a yakınlık ve kulluk zamanıdır. Bayram

Bayramlar, sadece sevinç günleri değildir. Aynı zamanda şükür, zikir, diğer mü'min kardeşleri hatırlama, muhasebe ve derlenip toparlanma günleridir. Gönül arzu ederdi ki, bayrama İslâm âleminin gülen yüzü ile girelim ve sevinip bayram yapmaya hak kazanalım. Bayram günlerinin sevinci, maalesef cevaplamakta zorlandığımız acı bir soruyla buruklaşıyor: "Emperyalist kâfirlerin emrinde ve onların oyuncağı konumunda, çeşitli zulümlere muhatap olan, vatanları işgalciler ve gönüllü işbirlikçi tağutlar eliyle işgale uğramış, zillet içinde yaşayan dünya coğrafyasındaki günümüz Müslümanları, nasıl sevinip bayram yapacak? Bu hengâme içerisinde 'bayram yapmayı hak ediyor muyuz' diye kendimize sormalıyız.

temettu hacı yapanlar da kurban keserler. Ama bu, bayram kurbanı değil, şükür kurbanıdır. Çünkü bir gün önce hacı olmuş, artık dünyada en sevdiği varlığı, oğlunu kurban eden ve kendi canını seve seve Allah'a veren İbrahim (a.s) ile İsmail (a.s)'ın çağrısına uymuş, onların izini takip etmiş, kendisi ve en sevdiği kurban olmuş, âdeta İbrahimleşmiş ve İsmailleşmiştir hacı. Kurbandan sonra ilk iş olarak şeytan taşlanır, sonra bayram başlar. Şeytanı mağlup etmeden, şeytanlara taş atmadan mü'min bayram yapmaz. Bayramın ilânı çokça ve yüksek sesli tekbirlerle olur. Allah'ın en büyük olduğu, O'nun dışındaki şeylerin çok da önemli olmadığı ilân edilir bayramda. "Bu bayram günleri, yeme içme ve Allah için zikir günleridir."

Kurban ibâdeti, İbrahim'in ve İsmail'in şehâdetini çağımıza taşımasıdır. Bu ibadeti ba-

zıları kurban keserek sembolik olarak yaparlar, bazıları da canlarını Allah yolunda vererek fiilî olarak gerçekleştirirler. Bilinçli bir şekilde Allah için kurban kesen, Allah yolunda gerektiğinde kan akıtmaya veya kendi kanını akıtıp canını vermeye hazır bir Cihad eridir. Allah emretse oğlunu ve kendini kurban edebilecek olan muvahhid mü'min, gerektiğinde oğluyla karşılaştırılmayacak kadar kıymetsiz olan İslâm düşmanının kanını akıtmaya, gerektiğinde İsmail Peygamber'den kıymetli olmayan canını feda etmeye, Allah yolunda kıyam edip cihad etmeye can atmakta, esas bayramın şehidlik veya gâzilikte olduğuna inanmaktadır. İslâm dünyası, Allah yolunda mallarını ve canlarını kurban olarak feda eden veya etmeye hazır olan, çağdaş İbrahim ve İsmail'ler eliyle yücelecektir.

Bayramlar, sadece sevinç günleri değildir. Aynı zamanda şükür, zikir, diğer mü'min kardeşleri hatırlama, muhasebe ve derlenip toparlanma günleridir. Gönül arzu ederdi ki, bayrama İslâm âleminin gülen yüzü ile girelim ve sevinip bayram yapmaya hak kazanalım. Bayram günlerinin sevinci, maalesef cevaplamakta zorlandığımız acı bir soruyla buruklaşıyor: "Emperyalist kâfirlerin emrinde ve onların oyuncağı konumunda, çeşitli zulümlere muhatap olan, vatanları işgalciler ve gönüllü işbirlikçi tağutlar eliyle işgale uğramış, zillet içinde yaşayan dünya coğrafyasındaki günümüz Müslümanları, nasıl sevinip bayram yapacak? Bu hengâme içerisinde 'bayram yapmayı hak ediyor muyuz' diye kendimize sormalıyız.

Gerçek bayram; İslâm'ın her şeyimize, bireysel, sosyal ve siyasal hayatımıza hâkim olmasıyla, Allah'a hakkıyla kulluk sergilememizle ortaya çıkacaktır. Bayramlar Allah'a kulluğun neticesi, Allah'a yaklaşmanın sembolleridir. Esas bayram, Cenneti hak ettiğimiz gün olacaktır. Bayram bir liyakattir. Kazançlara bayram; kayıplara mâtem yapılır. Kur'an'ın (sosyal ve siyasal hayata yansımaları gereken tüm hükümleriyle) mahkûm, dünyanın da zindana döndürüldüğü bir zamanda, bayram yapmaya ne kadar hakkımız olduğunu düşünmeliyiz. Medine İslâm Devleti kurulmazdan

önce Mekke'de, Habeşistan'da yaşayan Müslümanların bayramları yoktu. Bugün küfrün egemenliği altında yaşayan, Müslüman'ca yaşama hakkını elde edemeyen mustazaf Müslümanların bayram yapıp sevinmeye ne kadar hakları olabilir?

Kurban ibadetinin şuuruna varmayanların payına kurbandan belki de "et", İsmail gibi olanların payına da "cennet" düşer. Kendilerini Allah'ın yoluna kurban olarak hazırlayanlar; imanlarını tıpkı kestikleri kurban gibi kusursuz, eksiksiz yapmaları gerekir. Bedeninde noksanlık olan hayvanlardan kurban olmaz. Kurbanın sağlıklı, eksiksiz ve hayvanlar arasından en seçilmişlerden olması gerekir. İmanı eksik, hastalıklı, felçli ve illetli olanlar kendilerini o ulvî gayeye adayamazlar. Öyleyse, haydi yeniden İslâm'a, yeniden imana koşalım!

Kurban ve Bayram, kendilerini Allah'a adayıp nefsinin ve sevdiklerini kurban edebilenlere Allah'ın bir lütfudur. Bu anlayıştan, bakış açısından uzak yaşayanlar olsa olsa "Et Bayramı" kutlarlar. Sevdığımız dünyevî şeyleri Allah yolunda kurban etmeden bayram yapmaya hakkımızın olmadığını unutmamalıyız.

İbrahim olup İsmail'imizi, İsmail olup gerektiğinde kendi nefsimizi O'nun yolunda seve seve feda edebilmek bilinciyle bayramınız mübarek olsun. Nice gerçek bayramlara kavuşmak umuduyla...

O'nu Sevmeye Dair

Bekir TOK

Rasulullah (s.a.v) deyince ne geliyor aklınıza? Muazzam bir hayat hikayesi mi geliyor? O'nun vesilesi ile meydana gelen mucizeler mi? Gül ve gül kokuları mesela? O'na yazılan uzun naatlar ve şiirler. Yüzüne gözüne hayran olan ama yaşantısından iz olmayan o uzunca şiirler.

Ya da nasıl sevmeli diye sormalı O'nu. Çünkü hayata bakış açısı oldukça farklı olan iki ayrı kutba ait insan da O'nu sevdiğini iddia edebiliyor bu zamanda. O'nun adına düzenlenen programlarda "müşriklere benzemeyin" uyarısına rağmen O'na sevdalı olduğunu ağlaya ağlaya şiirlerle anlatan adamların dış görünüşleri ile Hristiyanların ya da ateistlerin görüntüleri arasında fark olmayabiliyor. Sakalları dibinden tıraş edilmiş, Avrupa icadı kravat boynunda, takım elbisesiyle, Rasulullah(s.a.v)'in yasakladığı türlü müzik aletleriyle ve yine kafirlere ait doğum günü kutlama adeti vesilesiyle O'nun adını ananlar da var. Rasulullah(s.a.v)'in tiksiniş geri döneceği ortamlarda O'nun adı anılıyor ve "en sevgili'nin O olduğu söyleniyor. Ne yaman çelişki! İnsanın sevdiği ve saydığı kimse ona örnek olacak, ona nasıl yaşaması gerektiğini gösterecek, sonra o da tutacak tersi bir hayat yaşayacak ama her sözünde de ona karşı ilan-ı aşk edecek...

Rasulullah(s.a.v)'in anılacağı bir toplantı yapıldığında O'nun rahmet peygamberi olduğu her defasında vurgulanıyor. Öyle bir tablo çiziliyor ki, Türk filmlerindeki piri fanilerden birisi geliveriyor aklınıza. Elini ayağını dünyadan

çekmiş, insanlara birkaç güzel söz söyleyen ama onlara yaşantıları konusunda karışmayan, hele devlet yönetimi denen şeyle alakası olmayan, "Allah devlete zeval vermesin" diyen yaşlı adamlardan biri canlanıyor gibi. Savaş mı? Kılıç mı? Aman Allah'ım onlar da ne? Öyle barbarlık mı olur? Rasulullah(s.a.v) gül peygamberiydi, kılıçla ne işi olurdu?

O'nu anmakta başkalarına mangalda kül bırakmayan adamlar, O'na hakaret edildiğinde insanların verdiği tepkiye karşılık onları uyara-bilmekte, onları lanetleyip kafirlere başsağlığı dileyebilmekte bugün. Sanki Muhammed bin Mesleme'nin öldürdüğü hakarete sınırı aşan Kab bin Eşref'i gözden kaçırmışlardı siyer kitaplarında bu zatlar.

Sonra cihad meydanlarında gece gündüz Allah için savaşanlara, O'nun için sabredenlere ve Rasulullah(s.a.v)'in "Kıyamet saatine kadar bu din ayakta kalacak ve Müslümanlardan bir kesim onun için savaşacaktır." müjdesine mazhar olmaya çalışanlara engel olabilmekte, onları bu dinin yüzkarası olarak tanıtabilmektedirler. Onlara göre savaşta bir Amerikan askerini öldürmek bile sivil öldürmek gibi olabilmektedir. Kurayza Yahudilerinin tüm erkeklerini kılıçtan bugün geçirseydi Rasulullah(s.a.v), o naatları okumaya, şiirleri yazmaya, cafcıflı programları yapmaya kaç tanesi daha devam ederdi acaba? Büyük ihtimalle Rasulullah(s.a.v) de haşa "terörist" ilan edilip çoktan birileri tarafından bu dini batılılara yanlış tanıtan, "islamafobi"ye neden olan birisi olarak gösterilebilirdi.

O'nu herkesten daha çok sevdiğini anlatanlar bugün kendilerine gelen "krallık tekliflerine" hayır diyememekte, kendilerine verilecek rahat bir yaşam ve biraz da fazla maaş için İslam davasını (!) böyle rahat ve güzel yollardan sürdürebilmektedirler. Ne O'nun gibi alaylara uğramaktalar, ne de işkencelere. Müşriklere karşı dik durmak bir yana onlardanmış gibi görünüp, onlara dış görünüşte benzeyip, gerçekten o gün olduğu gibi bugün hakarete uğrayan Müslümanlara eleştiri oklarını onlar da yöneltivermektedirler.

Açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır ki, bugün şiirlerle, tatlı sözlerle, vaazlarla Rasulullah(s.a.v)'i anlatan, gözyaşları içinde O'nun erdemlerinden bahseden insanlar, Rasulullah(s.a.v)'in yolunu sürdürmeye çalışan garip Müslümanlara ilk tavrı gösterenler olmaktadır. Müşriklere barış ödülleri, öpücükler dağıtıp, her gün katledilen milyonlarca yavru için kılını kıpırdatmayan ama Müslümanların en ufak tepkisi olduğunda bunu lanetleyip kınayanlar bile olabilmektedir. Allah da onlara lanet etsin.

Sevmek bir kişinin adını yirmi dört saat anmak olsaydı papağanlar en büyük aşıklar olurdu bu dünyada. O'nu canımızdan daha çok sevmek demek, canımızın çektiği bir şeyi O yaksaklamışsa o şeyden vazgeçmek demektir. O'nu annemizden ve babamızdan daha çok sevmek demek, onların isteği ile Rasulullah(s.a.v)'in isteği çatıştığı zaman tereddüt etmeden: "Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resul'ü" diyebilmektir.

Oysaki bir çocuk bile annesinin kendisinden istediklerini onu sevdiği için yapar. Sevilen ki-

şilerin yolu takip edilir. Onların yaptıkları neredeyse taklit edilmeye çalışılır. "Allah'a yemin olsun ki ben seni öpüyorum ama senin bir taş olduğunu ve ne zarar ne de fayda vermediğini biliyorum. Eğer Rasulullah(s.a.v)'in seni öptüğünü görmeseydim seni öpmezdim." Diyen Hz. Ömer'in sevgisi hangimizde var bugün? Evimizden çıkarken, evimize girerken, bineğimize binerken, işimize başlarken, mescide girerken, mezarlığın yanından geçerken ağızlarımızda O'nun ettiği dualar var mı? Namaz kılarken O'nun kıldığı gibi, oruç tutarken O'nun tuttuğu gibi tutuyoruz da düğün zamanımız geldiğinde kaçımız "Asr-ı Saadette düğünler nasıl olurmuş?" diyerek hadis kitaplarını karıştırıyoruz? Evimizi döşerken hangimiz "Dünya onların olsun, ahiret bize yeter." diyebiliyoruz? Kaçta kaçımız O'nun gecesini de gündüzünü de meşgul eden davasını davamız kabul etmişiz? Yoksa işimizden, okulumuzdan, gezmemiz gereken yerlerden ya da yememiz gereken yemeklerden zaman mı kalmamış davaya? Davayı en önde sahiplendiğini söyleyen hangimizin kapısının önünde müşrikler sabahlamış ve suikast ümi-diyle peşimizden dolaşmışlar? Kaçımızla alay edildi dinimize dair? Yoksa "bize de terörist, aşırı, radikal dinci demesinler" diye kendimizi belli etmemeye mi çalıştık?

Şiirlerle, ezgilerle Rasulullah(s.a.v)'i öven ve "keşke bu asırda yaşasaydı da bizim dertlerimize derman olsaydı, sorunlarımızı çöseydi" diye bas bas bağırان adamlar! Bilin ki Rasulullah(s.a.v) ölmedi. O sünnetiyle aramızda halen yaşamaktadır. Ne zaman Kuran'a ve O'nun mirası sünnete hakkıyla sarılırsak o zaman O (s.a.v) aramızda yaşıyor gibi olacaktır.

Mescid-i Aksa'yı Yıkarak Onun Yerine Süleyman Mabedini Yapmak İsteyen İsrail, Ankara'da Protesto Edildi

Genç Birikim

A nkara Müslümanlarla Dayanışma Platformu, Bir grup Yahudi yerleşimcisinin Mescid-i Aksa'ya girmesi ve İsrail'in Mescid-i Aksa'yı yıkarak onun yerine Süleyman mabedini dikmek istemesini, İsrail Konutu önünde protesto etti.

Akabe Derneği, Genç Birikim, İlkav, Ümrân Hareketi, Vahdet Vakfı başta olmak üzere birçok STK'nın katılımıyla gerçekleşen protestoda konuşan Araştırmacı-Yazar Ali Kaçar yaptığı konuşmada, "Hicretin 15. yılından bu yana bir İslâm beldesi olan bu topraklar, bugün ne ya-

zık ki katiller güruhu Siyonistler ve emperyalist Batılılar tarafından çiğnenmiş ve kirletilmiştir. Bu işgal, işbirlikçi Arap yönetimlerinin ve batılı emperyalist devletlerin yardım ve desteğiyle 1948’de başlamış, 1967’deki 6 gün savaşı ile de Kudüs bütünüyle işgal altına alınmıştır. Bu işgal, sadece Filistinli Müslümanların değil bütün dünya Müslümanların yüreğini yakan bir kor gibi acı vermektedir” diye konuştu.

İLKAV Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Pamak da yaptığı konuşmada "Müslüman yeniden birlik olarak bu zulme dur demeli." dedi. İşgal altındaki Mescid-i Haram ve Mescid-i Aksa'nın ancak Müslümanların tekrar Kur'an ve sünnete sınımsız sarılmasıyla kurtulacağına değinen Pamak "eğer bunu gerçekleştirebilirsek ümmetin izzetli günlerine ulaşmamız çok uzak değil" dedi.

Yardımlı Derneği'nden Mehmet Silay ise, "Kudüs özgürleşmeden sorunlar bitmez. Mescid-i Aksa ve Kudüs için birlik olma zamanı. Siyonistlerin oyunlarını bozmak için geç kalmamalıyız" diye konuştu.

İsrail'e attığı adımlarda dikkatli olması gerektiğini sloganlarla hatırlatan platform üyeleri, olaysız bir şekilde dağıldı.

BASIN AÇIKLAMASI TAM METNİ -23.09.2013

MESCİD-İ AKSA'DA SİYONİST VAHŞET DEVAM ETMEKTEDİR

Hicretin 15. yılından bu yana bir İslam beldesi olan bu topraklar, bugün ne yazık ki katiller güruhu Siyonistler ve emperyalist Batılılar tarafından çignenmiş ve kirletilmiştir. Bu işgal, işbirlikçi Arap yönetimlerinin ve batılı emperyalist devletlerin yardım ve desteğiyle 1948’de başlamış, 1967’deki 6 gün savaşı ile de Kudüs bütünüyle işgal altına alınmıştır.

Rabbimiz, İsrâ Suresinin 1. ayetinde; "Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan kendisine bazı ayetlerimizi göstermek için, etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir. Şüphesiz ki her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla gören O'dur" buyurmaktadır.

Peygamber Efendimiz ise, bir hadis-i şeriflerinde "Yolculuk – ibadet kastıyla- ancak şu üç mescidden birisine yapılır: Mescid-i Nebeviye, Mescid-i Haram'a ve Mescid-i Aksa'ya" buyurmuştur.

Bu ayet ve Hadis-i Şerif, Mescid-i Aksa ile diğer iki mescidin yani Mescid-i Haram ile Mescid-i Nebevi'nin önemine ve faziletine de-

ğınmaktadır. Üzülerek belirtelim ki, Allah'ın ve O'nun mübarek elçisinin önemine değindiği, faziletli kıldığı bu üç mescid de, bugün işgal altındadır; Mescid-i Aksa Siyonistlerin, diğer iki mescid ise Suud krallığının işgali altında bulunmaktadır. Her üç mescid de, mahzun bir şekilde bugün kurtulmayı, özgürlüğüne kavuşmayı beklemektedir.

Müslümanlar, Hicretin 16-17'nci ayına kadar Mescid-i Aksa'ya yönelerek namazlarını kılmışlardır. Yani Mescid-i Aksa, Müslümanların ilk kiblesidir. Şair Akif İnan'ın "Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde/Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu/Varıp eşiğine alnımı koydum/Sanki bir yeraltı nehir çağlıyordu... dizelerinde çok güzel bir şekilde anlattığı, Müslümanların ilk kiblesi ve Peygamber Muhammed (as)'ın Mir'ac'a yükseldiği Mescid-i Aksa bugün gerçekten mahzun ve ağlamaktadır.

Peygamberler diyarı, kutsal kent Kudüs, bugün mahzun, bugün hüznü.. Hicretin 15. Yılından bu yana bir İslam beldesi olan bu topraklar, bugün ne yazık ki katiller güruhu Siyonistler ve emperyalist Batılılar tarafından çiğnenmiş ve kirletilmiştir. Bu işgal, işbirlikçi Arap yönetimlerinin ve batılı emperyalist devletlerin yardım ve desteğiyle 1948'de başlamış, 1967'deki 6 Gün

Savaşı ile de Kudüs bütünüyle işgal altına alınmıştır. Bu işgal, sadece Filistinli Müslümanların değil bütün dünya Müslümanlarının yüreğini yakan bir kor gibi acı vermektedir.

Kudüs peygamberler şehridir. Birçok peygamberin ya uğradığı ya da belirli bir süre ikamet ettiği kutsal bir mekândır. Hz. İbrahim'in, Hz. İshak'ın Hz. Yakub'un ve daha birçok İslam peygamberinin ayak izini taşıyan bu mübarek mekânlar, Filistin coğrafyasının da kalbidir. Kudüs; vahye göre şekillenen birçok medeniyetin doğduğu ve geliştiği mukaddes bir mekândır.

Siyonistler güruhu, yüzyıllardır batıl ve çağdışı inançları nedeniyle, Mescid-i Aksa'nın Süleyman heykelinin, diğer adıyla Siyon mabedinin bulunduğu yere yapılmış olduğunu iddia etmektedirler. Bu nedenle de Mescid-i Aksa'yı yıkarak onun yerine daha önce var olduğunu iddia ettikleri Süleyman heykelini dikmek istemektedirler. Bu amaçla da, Mescid-i Aksa'yı yıkmak için, insanlık dışı her türlü hile ve tuzağa başvurmaktadırlar. Nitekim 21 Ağustos 1969 tarihinde fanatik bir Siyonist'in, Mescid-i Aksa'yı yakma girişiminden sonraki yıllarda da Siyonist terör devletinin teşvik ve yardımıyla bu tür bireysel sabotaj ve saldırılar artarak devam etmiştir. Mescid-i Aksa'yı yıkmak için yapılan

bireysel terörist saldırıların yanında, işgalin ilk günlerinden itibaren Siyonist işgalci devlet de bu yıkım faaliyetini sinsice ve hiç ara vermeden sürdürmüştür. Siyonist terör devleti tarafından devam ettirilen bu yıkım girişimlerinin en ciddi ve en tehlikeli olanı Mescid-i Aksa'nın altında tünel kazma faaliyetleridir. Bu tünel kazma faaliyetleri Mescid-i Aksa ile Kubbetu's-Sahra'nın da içinde bulunduğu Harem-i Şerif bölgesinin tam altında gerçekleştirilmektedir. Bundan amaç ise, Mescid-i Aksa'nın altında çukurlar şeklinde boşluklar oluşturmak ve ilerleyen yıllarda bu mukaddes mabedin kendiliğinden çökmesini sağlamaktır. Ne yazık ki, Mescid-i Aksa'yı yıkmaya yönelik faaliyetlere, dünya kamuoyunca ve özellikle de Müslümanlarca gerekli tepki gösterilmeyince Siyonist örgüt daha da cesaretlenmektedir.

Mescid-i Aksa'yı ilk yakma girişiminden bu

yana tam 46 yıl geçmiştir. Bu 46 yıllık süre içerisinde de gözü dönmüş Siyonist katiller, çeşitli tarihlerde Mescid-i Aksa'ya yönelik yakma, bombalama ve dinamitleme faaliyetlerini her fırsatta tekrarlamışlardır. Ve halen de Mescid-i Aksa'ya yönelik Siyonist tehdit ve tehlike artarak devam etmektedir. Siyonist İsrail'in gerek kuruluş günü olan 14 Mayıs'ta ve gerekse Yahudilerce yılbaşı olarak kabul edilen 5 Eylül'de

Kudüs peygamberler şehridir. Birçok peygamberin ya uğradığı ya da belirli bir süre ikamet ettiği kutsal bir mekândır. Hz. İbrahim'in, Hz. İshak'ın Hz. Yakub'un ve daha birçok İslam peygamberinin ayak izini taşıyan bu mübarek mekânlar, Filistin coğrafyasının da kalbidir. Kudüs; vahye göre şekillenen birçok medeniyetin doğduğu ve geliştiği mukaddes bir mekândır.

Siyonistler Mescid-i Aksa'ya girme teşebbüsünde bulunmuşlardır. Ancak Filistinli Müslümanlar, buna mukavemet göstererek Harem'i, Siyonist katillere karşı muhafaza etmişlerdir.

Yahudilerin Sukot bayramı, 30 Eylül-6 Ekim tarihleri arasına denk gelmektedir. Bu bayramı, Mescid-i Aksa'da kutlamak için hazırlık yapmaktadırlar. Siyonistlerin Mescid-i Aksa'ya girmesine izin vermeyen Raid Salah ile Raid Salah'ın

yardımcısı Şeyh Kemal Hatip ve Şeyh Ali Ebu Şeyha gözaltına alınmıştır. Raid Salah, tutuklandıktan bir gün sonra 6 ay Kudüs'e yaklaşmama ve 14 bin dolar para cezasını ödemesi şartıyla serbest bırakılmıştır. Filistinli Müslümanlar, öldürülüyorlar, tutuklanıyorlar, insanlık dışı işkencelere tabi tutuluyorlar, ama buna rağmen Siyonistlerin Mescid-i Aksa'ya girmesini engellemek için ölümüne mücadele etmektedirler. Ne mutlu onlara!..

Siyonist İsrail, Müslümanlar, Mısır ve Suriye'de gerçekleştirilen katliamlarla uğraşırken, Kudüs'te, Mescid-i Aksa'da fırsattan istifade ederek yeni kazanımlar elde etmenin peşindedir. Siyonist İsrail'in, küresel işgalci devletlerin özellikle de ABD'nin yardımıyla, Mısır'da darbe gerçekleştirmesi, iş birlikçi Sisi'ye Gazze'nin nefes boruları olan tünelleri bombalatması; Suriye'de, Esad rejiminin ömrünü uzatıcı politikalarla destek vermesi, her şeyin bittiği anlamına gelmez. Evet, şimdilik rüzgâr, Siyonistlerden, iş birlikçi bölge diktatörlerinden yana eser gibi görünebilir. Ama unutulmasın ki, bu topraklarda henüz son söz söylenmemiş, son adım atılmamıştır. Bütün engelleme ve yönlendirme çabalarına rağmen Ortadoğu'da meydana gelen halk ayaklanmaları, bu işgalci ve ırkçı Siyonistler ve diğer emperyal devletler için tehlike çanlarının çaldığını göstermektedir. Er ya da geç, korktukları, tıpkı geçmişte Hittin Savaşı'nda Haçlıların başına ge-

lenler, bu Siyonistlerin de başına er ya da geç gelecektir. Bu, asla unutulmasın!

Kudüs, Mescid-i Aksa davası, bütün Müslümanların ortak ve asla vazgeçemeyecekleri bir davadır! Bu dava, sadece Filistinli Müslümanlara emanet edilmiş bir dava da değildir. Mescid-i Aksa, Allah Rasulü'nden, Hz. Ömer'den ve Selahaddin-i Eyyubi'den bütün Müslümanlara bir emanettir. Bu emanete sahip çıkmak ve onu korumak, Filistinli Müslümanların olduğu kadar, diğer coğrafyalarda yaşayan bütün Müslümanların da görevidir. Dolayısıyla Müslümanların bir ümmet bilinciyle, Mescid-i Aksa'ya sahip çıkmaları ve Siyonistlerin bu kutsal mekânları daha fazla kirletmelerine müsaade etmemeleri, onların sorumluluklarının bir gereğidir. Mescid-i Aksa ve Kudüs meselesi, sadece Filistinlilerin değil, bütünüyle İslam ümmetinin en önemli ve en yakıcı meselesidir. Çünkü bu kutsal beldede bütün Müslümanların ortak mukaddes değerleri çiğnenmektedir; orada Müslümanların ilk kıblesi ve haram mescidlerinin üçüncüsü olan Mescid-i Aksa ve Kudüs ırkçı Siyonistler tarafından kirletilmektedir.

Müslüman'ım diyen bir insan, Hz. Peygamber'in Mir'ac'a yükseldiği bu kutsal mekânların kirletilmesine bigâne kalabilir mi? Ben Müslüman'ım diyen bir insan, bu beldenin kudsietiyi, ayet ve hadislerde belirtilmişken, Kudüs meselesi, Mescid-i Aksa davası, sadece Filistinlilerin meselesidir, beni ilgilendirmez deme

hakkını kendisinde görebilir mi? Bir Müslüman, İslam ümmetinin ilk kıblesi olan Mescid-i Aksa'nın, Siyonist işgalciler tarafından kirletilmesi karşısında duyarsız kalabilir mi?

Elbette kalamaz, kalmamalıdır!. Çünkü mübarek Mescid-i Aksa'yı işgalden kurtarma davası sadece Filistinlilerin davası değil; Kürdüyle, Türküyle, Arabıyla, Lazıyla bütün ümmetin davasıdır. Çünkü Kudüs, Mescid-i Aksa, İslam ümmetinin onurudur. Dolayısıyla Mescid-i Aksa'ya yapılan her saldırı, aynı zamanda ümmetin de onuruna yapılmış bir saldırı olarak görülmelidir. Dolayısıyla bugün, Siyonist katiller güruhu tarafından çiğnenen, kirletilen, sadece Filistin'in değil, aynı zamanda ümmetin de onurudur. Bu ümmetin üzerine düşen en önemli görev ise, bir an önce kendi onurunu kurtarmasıdır.

Büyük İslam Kumandanı Selahaddin-i Eyyubi'nin bir soru üzerine, Kudüs'ün Haçlı işgalinde bulunma-

sından dolayı duyduğu üzüntüyü dile getirdiği tarihi cevap bizleri düşündürmeli ve sorumluluğumuzun ne kadar büyük ve önemli olduğunu bizlere hatırlatmalıdır. O büyük komutan cevabında şöyle diyordu: "Kudüs ve Beytül-Makdis, Mescid-i Aksa, Haçlıların işgali altında bulunduğu müddetçe ben nasıl olur da gülebirim, nasıl

olur da sevinebilirim ve istediğim gibi nasıl olur da yemek yiyebilirim? Hele hele, gözüme uyku nasıl girebilir?"

İşte Allah'ı Teâlâ, Peygamberler şehri, Hz. Ömer (ra)'ın emaneti olan Kudüs'ü Haçlı işgalinden kurtarmayı böyle bir komutana nasip etmiştir. Siyonist işgal altında bulunan Kudüs, bugün de, kurtarılmak için, İslami duyarlılığa sahip böyle bir komutan beklemektedir. Bu topraklar geçmişte nasıl böyle büyük komutanlar çıkarmışsa, bugün de, yarın da benzeri komutanlar elbette ki çıkaracaktır. Yeter ki, biz isteyelim ve buna layık olalım!

Müslüman'ım diyen bir insan, Hz. Peygamber'in Mir'ac'a yükseldiği bu kutsal mekânların kirletilmesine bigâne kalabilir mi? Ben Müslüman'ım diyen bir insan, bu beldenin kudsiyeti, ayet ve hadislerde belirtilmişken, Kudüs meselesi, Mescid-i Aksa davası, sadece Filistinlilerin meselesidir, beni ilgilendirmez deme hakkını kendisinde görebilir mi? Bir Müslüman, İslam ümmetinin ilk kıblesi olan Mescid-i Aksa'nın, Siyonist işgalciler tarafından kirletilmesi karşısında duyarsız kalabilir mi?

Küresel Kuşatmayı Anlamak

Erdal BAYRAKTAR

Dünya’da yaşanan yeni gelişmeler beraberinde yeni ilişkileri de oluşturuyor. Yeni girdiler yeni kavramsal çerçeveler, yeni zihniyet biçimleri, yeni kurumsal yapıları beraberinde getiriyor. Bir Mecelle kaidesince “zamanın değişmesi düşüncelerin, davranışların değişmesini de” beraberinde getiriyor. Bu süreci doğru anlamadığımız müddetçe, zamanın, tarihin, hayatın dışında kalıyoruz.

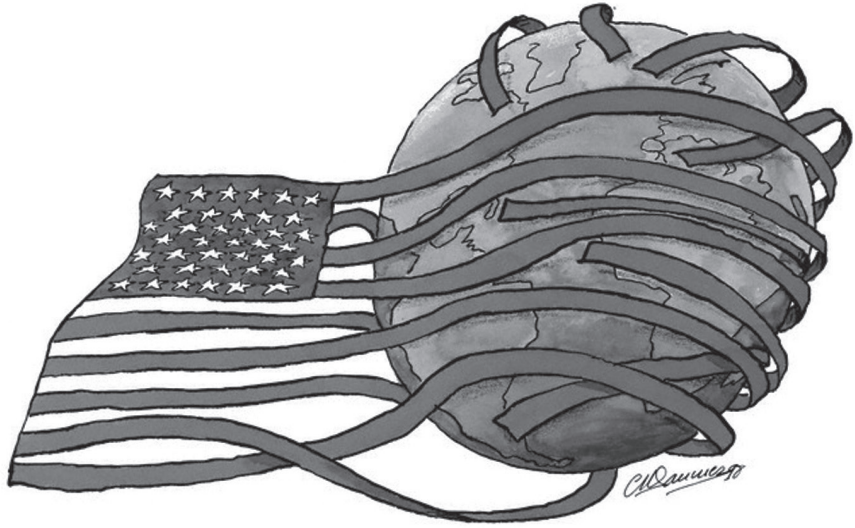
Hayatla, tarihle yüzleşemeyenler ve gereğini yapmayanlar tarih yapılırken seyirci olurlar ve tarihe maruz kalırlar.

Küreselleşme ile beraber yeni zihniyetler, yeni kavramlar, yeni siyasi, ekonomik, kültürel ilişkiler küre çapında tedavüle giriyor. Teknoloji Devrimi, İletişim Devrimi her üretilen şeyi hızlı bir şekilde insanlığın gündemine sokuyor. Küresel üretim yapanlar küre çapında arz ve talep oluşturuyorlar.

Küreselleşme İdeolojisi Batı paradigmasının belirlediği bir güzergâhta yol alıyor. Maalesef Küreselleşme Batılı güçlere hizmet ediyor. Küresel üretim yapanlar, dünya çapında hareket kabiliyeti gösteriyorlar. Bu süreci doğru anlamayanların ayakta kalma ve var olma şansları azalıyor. Küresel aktörler üretme güçlerinin sonucu olarak dünyanın siyasal, ekonomik, sosyal vb. hayatlarına müdahale etme hakkını kendilerinde görüyorlar.

Küreselleşme ile birlikte daha adil, daha insani bir hayat öngörüsünde bulunan, düşüncülerin, analistlerin geline bu aşamada öngörülerini doğru çıkmadı. Küreselleşmeyi yöneten güçler, kendi lehlerine, dünya halklarının çoğunluğunun aleyhine bir dünya oluşturdular.

Batılı paradigmanın ürettiği seküler değerlerin rehberliğinde oluşan Küresel İdeoloji ve Küresel Sistem, yerküre üzerindeki insanlara, halklara, devletlere üretim-tüketim süreçlerindeki performanslarına göre değer biçiyor. Eğer bu süreçlerde, Sistem’in istediği şekilde hareket ederseniz, makbul insan, makbul halk, makbul devlet oluyorsunuz. Bu süreçlerde anlamınız yoksa çok rahat bir şekilde sizi gözden çıkarabiliyor. Kitlese katliamları, kitlese açlık-

ları biraz da buradan bakarak okumak gerekiyor. Sisteme katma değer üretmiyorsanız, siz bir hiçsiniz, varlığınızla maliyet oluşturduğunuz için de devre dışı kalmanız gerekiyor.

Batı'nın kontrolündeki Küreselleşme tarihi büyük bir ahlaksızlığın, katliamın, ikiye bölünmüşlüğü tarihidir.

1492'de başlayan Coğrafi Keşifler süreci, süreci başlatan batılı topluluklar ve insanlık için yeni bir dönemin habercisiydi. Bu sürecin sonunda başlayan Rönesans, Reform, Sanayileşme hareketleri yeni düşünsel, dinsel, siyasal, ekonomik, toplumsal kavram, yapı ve kurumlar oluşturdu. Bu süreç Batı'da köklü alt-üst oluşları beraberinde getirdi. Hümanizm, Modernite, Ulus, Ulus Devlet kavramları düşünsel, toplumsal, siyasal hayatı belirlemeye başladı. Bu süreç, 1914 yılına kadar hızla gelişti ve bütün bir yeryüzünü etkiledi ve bunun sonucunda emperyalist paylaşım emelleri savaşla sonuçlandı. Küreselleşme eğilimli bu Batı çıkarması ikinci dün-

ya savaşıyla duraksadı ve bir dönem içe kapanan ulus-devletler, 1980'den sonra, özellikle de Soğuk Savaş'ın bitmesiyle Küreselleşmeyi ve Küreselleşme İdeolojisini dizginlenemez hale soktu. 11 Eylül saldırıları, Küreselleşmeyi Batı adına yöneten Amerika'yı yeni bir durum değerlendirmesine mecbur bıraktı. Küreselleşme

Batı için menfaat üretirken, dünyanın çoğunda mağduriyet oluşturmaya başladı. Bunun sonucunda, Küreselleşmeyi yedeğine alarak dünyayı fethetmek için Batı'ya karşı itirazlar yükselmeye başladı. Bölgesel güçler, küresel güç olma iddiasıyla hâkim güce itiraz etmeye, yer yer direnç göstermeye başladılar. Amerika'nın Afganistan'da, Irak'ta zora girmesi, Amerika ve Avrupa'da yaşanan mali kriz Batı'nın/Amerika'nın tek kutuplu süreci yönetmekte zorlanması, kartların yeniden karılmasına sebep oldu.

Her ideolojinin her şeye rağmen bir sınırı olduğunu ve zaafı bulunduğunu unutmamalıyız.

Bu gün Ortadoğu'da Afrika'da Asya'da yaşa-

İnsanlık bu gün küresel bir saldırı ve kuşatmayla karşı karşıya. Batı'nın merkezde olduğu Uluslararası sistem ve güçler, dünyayı kendi istedikleri gibi yönetme iddiasında ve ısrarında bulunmaya devam ediyorlar. Batı'nın ben-merkezci, dayatmacı ve ırkçı yaklaşımı dünyanın büyük bölümüne yıkım ve gözyaşı olarak yansıyor. Küresel Uluslararası Sistem, kendi tanımlarıyla gelişmekte olan, az gelişmiş ülkelere, ulus-devletlere sisteme teslim olmalarını bunu kabul etmediklerinde; ya zorla teslim alacaklarını ya da istikrarsızlaştırılarak, parçalanarak tasfiye edileceklerini söylüyor.

nanlar Küreselleşme İdeolojisi, Küresel İlişkiler anlaşılmadan açıklanamaz.

İnsanlık bu gün küresel bir saldırı ve kuşatmayla karşı karşıya. Batı'nın merkezde olduğu Uluslararası sistem ve güçler, dünyayı kendi istedikleri gibi yönetme iddiasında ve ısrarında bulunmaya devam etmek istiyorlar. Batı'nın ben-merkezci, dayatmacı ve ırkçı yaklaşımı dünyanın büyük bölümüne yıkım ve gözyaşı olarak yansıyor. Küresel Uluslararası Sistem, kendi tanımlarıyla gelişmekte olan, az gelişmiş ülkelere, ulus-devletlere sisteme teslim olmalarını bunu kabul etmediklerinde; ya zorla teslim alınacaklarını ya da istikrarsızlaştırılarak, parçalanarak tasfiye edileceklerini söylüyor. Bu talepler ve dayatmalar İran, Mısır, Irak, Afganistan, Sudan, Türkiye örnekleri üzerinden takip edilebilir.

Küresel kuşatma ve saldırı sonucu oluşan mağduriyetten en çok İslam Dünyası etkileniyor.

İslam Dünyası 1492'de Batı'da başlayan sürece gereken karşılığı veremediği için Batı karşısında başlayan geri çekilme; duraklama, gerileme, çözülme daha sonra da parçalanma ve işgalle sonuçlandı. Bu günkü durumun tarihsel bir temeli olduğunu unutarak yapılan analizler süreci doğru anlamamızı engelleyecektir. Hiç bir sonuç sebepsiz değildir. 1071'de, 1453'de biz nasıl tarihi doğru okuyup gereğini yaptıysak, 1492'de Batılılar süreci doğru okuyarak gereğini yaptılar. Doğru okuyanlar ve gereğini yapanlar sonuçtan olumlu, doğru okuyamayanlar ise olumsuz etkilendiler. Allah'ın tabiata koyduğu İlahi Sünnet işlemeye devam ediyor.

Bu gün için İslam Dünyası'nın en büyük zaafı merkezi bir güçten mahrum olmasıdır. Uluslararası Sistem zihinsel, siyasal, ekonomik, askeri, kurumsal yapısıyla bütün bir şekilde hareket ediyor. Bu yapının bir bölümündeki eksiklik zafiyet oluşturuyor. Bu zafiyeti gören namzet güçler bu zafiyet üzerinden Küresel sisteme direnmeye çalışıyor. Rusya ve Çin'in Amerika karşısındaki direnci buradan kaynaklanıyor. Dünya'da bütün zaaflarına rağmen AB, Amerika, Japonya, Çin iç barışlarını sağlayarak bölgesel ve Uluslararası güç iddialarında bulunuyorlar. Sovyetlerin çökmesiyle tökezleyen Rusya, Putin ve Medvedev ikilisinin önderliğinde iç barışını ve düzenini sağlayarak yeniden bölgesel ve uluslararası aktör olmanın hesaplarını yapıyor. İslam Dünyası, değil iç barışını sağlamaya çalışmak; halen ırksal, mezhepsel, coğrafi olarak bölünmeye devam ediyor.

Bu gün için İslam Dünyası'nın en büyük zaafı merkezi bir güçten mahrum olmasıdır. Uluslararası Sistem zihinsel, siyasal, ekonomik, askeri, kurumsal yapısıyla bütün bir şekilde hareket ediyor. Bu yapının bir bölümündeki eksiklik zafiyet oluşturuyor. Bu zafiyeti gören namzet güçler bu zafiyet üzerinden Küresel sisteme direnmeye çalışıyor. Rusya ve Çin'in Amerika karşısındaki direnci buradan kaynaklanıyor. Dünya'da bütün zaaflarına rağmen AB, Amerika, Japonya, Çin iç barışlarını sağlayarak bölgesel ve Uluslararası güç iddialarında bulunuyorlar. Sovyetlerin çökmesiyle tökezleyen Rusya, Putin ve Medvedev ikilisinin önderliğinde iç barışını ve düzenini sağlayarak yeniden bölgesel ve uluslararası aktör olmanın hesaplarını yapıyor. İslam Dünyası, değil iç barışını sağlamaya çalışmak; halen ırksal, mezhepsel, coğrafi olarak bölünmeye devam ediyor.

Küresel güçler halkların ve ulus-devletlerin içsel ve bölgesel zaafı

üzerinde çalışarak, hesap yaparak, o zaafı kaşıyarak iktidarlarını devam ettiriyorlar. Osmanlı İmparatorluğu tasfiye edilirken bunların hesabı yapılarak tasfiye edildi. İslam dünyasına imkânları kullandırılmayarak, ayrılıkları üzerinden müdahale ediliyor. Yöneticiler ve halklar arasında dil ve amaç birliği olmadığı zamanda bu zaafı ağırlaşarak devam ediyor. Müslüman halkların çoğunlukta yaşadığı bütün ulus-devletlerde ırki, mezhebi, yöneten-yönetilen vb. sorunlar sürekli tahrik ediliyor.

Küresel kuşatmaya yerel imkânlarınızla cevap veremezsiniz. Küresel kuşatmaya ancak küresel bir yarma hareketiyle cevap ve-

rebilirsiniz. İran örneği bunun en canlı şahididir. Küresel saldırıyı İran şartlarında karşılırsanız küresel saldırıyı püskürtmeniz zorlaşıyor, giderek imkânsızlaşıyor. İran'ın zihinsel olarak içe kapanması, İslam'ın imkânlarından değil de, Şia'nın imkânlarından yararlanarak Küresel Şirk'e cevap vermeye kalkması kendisini her geçen gün çıkmaza itiyor. Böyle olunca da; Devrim'le sağladığı Küresel Sistem'e karşı geliştirdiği söylem ve tavrı revize etmek zorunda kalıyor. Ama biz yine de iyi niyetli olarak Sistem'in zaaflarını değerlendirerek bir hamle geliştirdiğini düşünen iyi niyetimizi devam ettirelim. Türkiye ve Mısır örneği ise; Küresel İstikbar'la mücadelenin, Küresel ideolojinin kavramlarına, kurumlarına bağlı kalarak, onlarla ilişkileri devam ettirerek yapılamayacağını örneklerini oluşturuyor.

Evrensel çapta bir düşünsel çıkış yapmadan Küresel Şirk İdeolojisine karşı koyamazsınız. Evrensel düzeyde düşünsel, kültürel, siyasal kavram ve yapılar oluşturamadığımız için toplumlarımız Küresel saldırı karşısında çaresiz kalıyor, bunun sonucunda halklar, bireyler umutsuzluğa düşüyor. İslam toplumlarını bu halde gören genç kuşaklar, inançlarına ve kültürlerine karşı itimatlarını, inançlarını sorguluyorlar. Zihinsel olarak yenilenler, ruhsal olarak ta, ülke olarak ta yeniliyorlar. Behemahal bu durum üzerinde kafa yormalı ve bir çıkış için Rabbimizin yardımını celbedecek cehd ve gayretler içine girmeliyiz.

Suriye örneği Küresel İstikbar'a, Küresel İstikbar namzetlerine dayanarak bir politika oluşturma'nın bir çıkış olmadığını acı bir şekilde bizlere öğretmiş olması gerekiyor. Suriye örneği; cahiliye kiri olan ulusçuluğun ve mezhepçiliğin peşine düşmenin nasıl azaplara duçar olunacağını göstermesi bakımından yeterince ibret verici olmadı mı? İslami değerleri değil, ulusçuluğun ve ulus devletin değer ve menfaatlerini kutsayan önder ve kitleler, bu anlayış üzerinden kendi ulus-devletlerinin çıkarları için mezhep merkezli değerlerin ve amaçların peşine düşüyorlar. Dün kaybeden Müslüman halklar bu gün de kaybetmeye devam ediyorlar.

İmparatorluğun yıkılması ve Hilafet'in ilgasıyla başsız, merkezsiz kalan İslam toplumları, milliyetçilik ideolojisinin etkisiyle, ulusçuluk ve ulus-devlet hastalıklarına duçar oldular. Bu süreci özellikle Batı teşvik etti ve destekledi. Müslümanlar zihinsel olarak İslam'dan koptukları için bu oyuna geldiler. Bu gün de yine Batı'nın ayartmasıyla mezhepçilik fitnesiyle imtihan oluyorlar. Suriye örneği Küresel İstikbar'a, Küresel İstikbar namzetlerine dayanarak bir politika oluşturma'nın bir çıkış olmadığını acı bir şekilde bizlere öğretmiş olması gerekiyor. Suriye örneği; cahiliye kiri olan ulusçuluğun ve mezhepçiliğin peşine düşmenin nasıl azaplara duçar olunacağını göstermesi bakımından yeterince ibret verici olmadı mı? İslami değerleri değil, ulusçuluğun ve ulus devletin değer ve menfaatlerini kutsayan önder ve kitleler, bu anlayış üzerinden kendi ulus-devletlerinin çıkarları için mezhep merkezli değerlerin ve amaçların peşine düşüyorlar. Dün kaybeden Müslüman halklar bu gün de kaybetmeye devam ediyorlar.

Seküler aydınların, seküler ulus-devletlerin, Tevhidi bütünlükten kopan, mezhepçi İslami(!) önderlerin zihinsel kuşatmasından çıkmadığımız müddetçe izzetli, onurlu bir çıkışın olmayacağını unutmayalım.

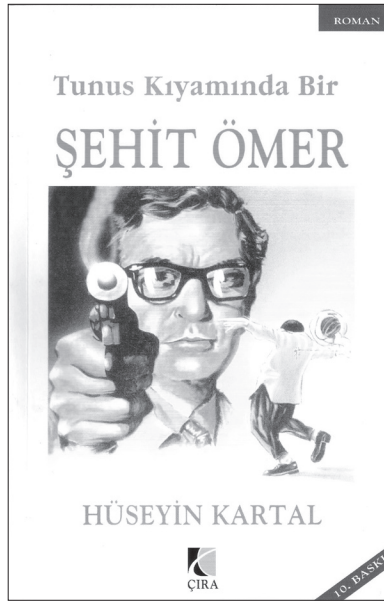
Küresel saldırı ve kuşatmadan çıkmak için; İslami, Nebevi ilke ve değerlere bağlı kalarak Evrensel düzeyde Ümmet dayanışmasını gerçekleştirmek zorundayız.

Hüseyin Kartal Gider, Romanları Kalır

Fatih PALA

Hüseyin Kartal ismini romanlarıyla duyan ve tanıyanlardanım. Özellikle de **Tunus Kıyamında Bir Şehit Ömer** romanından. Romanlar ki toplumların hafızalarında kalıcı izler bırakan yazılı ürünlerdir. İslam diye bir derdi, Müslümanlık diye bir davası olanların sevdalı kalemlelerinden çıkan roman çalışmaları, okuyucusunu derinden etkiler ve zihninde sarsıcı güzellikler ve değişimler başlatır.

Yakın zaman önce (15 Ağustos gecesi) asıl yurdu-muza ısmarladığımız güzel Müslüman Hüseyin Kartal ağabeyimizden geriye kalan, dostları için yaşadıkları güzel hatıralar; biz okur kardeşleri için de dimağımızda tazeliğini hâlâ koruyan, hepsi birbirinden değerli ve sosyal yaralara/yaraları-mıza temas eden, onlara merhem olmaya aday olan kaleme aldığı romanlarıdır. Konu edindiği ve gündeme getirdiği bütün hayatlarda meseleyi, her ne şekilde olursa olsun inancına bağlayan, inancıyla ilişkilendiren şahsiyetler çıkıyor karşımıza her bir romanında. Rahmetli yazarımızın yüreğinde ve zihninde şekillenen İslam ve Müslüman algısı, tamamıyla romanlarında kişiler kanalıyla müşahhas hale geliyor. Baş koyduğu değerlerin bir anlamda sözcüsü ve yılmaz savunucusu olan roman kahraman-

ları, Kur'an ve Sünnet çizgisinden asla ödün vermemenin sevdasındadırlar. Onlar için yegâne yaşama amacı, Allah'ı Teâlâ'yı memnun ve razı etmektir. O'nun gönderdiği aziz ve kutlu elçilerin (Hepsine sonsuz salât-u selam olsun) gösterdiği, yürüdüğü bereket damıtan/rahmet dağıtan yolda aynı kararlılıkla ve devasa sabırlarla ömürlerine ömür katmaktır.

Eserlerinde edebîliğe fazla yer vermekten, yani tasvir ve imgelemeden ziyade, meramını rahatça ve kolayca anlatma yolunu tercih etmiştir.

Yediden yetmişe bütün insanların zevk alarak okuyacağı ve sonunda çokça dersler çıkaracağı romanları miras bırakarak gitmiştir bu güzel adam. Şahıslar her ne kadar eski yaşantılarında günah, inkâr ve isyan bataklığında yüzmüş olsalar da, hidayet okyanusunda nurlanıp serinledikten ve dahi temizlendikten sonra, yüz seksen derecelik bir dönüşle inançlarına yani fitratlarının sesi uyarınca bir yaşamın talipisi oluyorlar. Olması gereken de zaten bu değil midir? Müslüman'ı Müslüman yapan da zaten bu Hakk'a tavizsizce dayanmışlığı değil midir?

Küfrün, şirkin, zulmün ve tağutun tasallutu altında ezildikçe ezilen biçarelerin ellerinden

sıkıca tutan, onları hakikat güneşiyle tanış kılan, hayatın bütün karelerine tevhidî ve adaleti hâkim kılma düsturunu benliklerine işleyen, ne pahasına olursa olsun şeytanın adımlarına kesinlikle uymayan, nefsin arzu ve isteklerini elinin tersiyle iten ve meşakkatlerle dolu olan aziz İslam yolunun yılmayan neferleri var onun romanlarında. Sahabelerden nicelelerinin örneklerini görüyoruz sayfa aralarında. Zamanlarının Ömer'i, Ali'si, Mus'ab'ı, Ebuzer'i... olmaya and içmiş davasının eri olan yiğitlerin kol gezdiği, nasipsizlere korku salan şehadet âşıklarının şehitliğe özlem duyduğu ve bir romandan daha fazlası olan eserlerdir Hüseyin Kartal'ın çalışmaları.

Ne mutlu ona ki kendisini hayırla ve rahmetle yâd ettirecek ve dünya durdukça da okunmaya devam edilecek, Allahû Teâlâ'nın rızasını önceleleyen cümleler ummanını ümmete hediye ederek Rab-bine yürüdü. Amel defterini hiç kapatmayacak, özellikle de genç kuşakları tesiri altında tutacak ve ahiret yurdunda yüzünü ak-pak edecek anlamlar deryasına sahip olarak gözlerini yummak demek, gözü arkada kalmamak demektir başka bir deyişle.

Yazarın ilk eseri olma özelliği taşıyan **Tunus Kıyamında Bir Şehit Ömer**'in kahramanları Mansur Hoca ve Ömer, dünya insanlarına eşine-benzerine nadir rastlanacak mü'minlik örnekleri sunmuşlardır hayatlarıyla. Bağlı kalınmaya söz verilen değerlerin üzerine nasıl ve ne şekilde titrenirmiş, işte bu roman kahramanları öğretiyor bize. **Sevdama Kurşun**

Sıkıtlar Benim'in kahramanı Orhan çok zorlu dönemlerden, hastalıklardan, çirkinliklerden ve çirkefliklerden geçmesine rağmen, kendini Hakk'ın selametli yoluna teslim etmekte bulmuştur çareyi. **Deli Gömleği**'nde başka bir numunelik, **Ve Yollara Günah Diktiler**'de ayrı bir ibretlik, **Yetimlerin Sabahı** anlamak isteyeneye öğüt üstüne öğüt verir.

İmdi, geriye dönüp arkamızda hayır hasenat namına ne bırakıp bırakmadığımıza, bırakmayacağımıza bir bakmalı. Ellerimizle ürettiklerimizin, yaptıklarımızın yarın mahşer gününde bize kazanç olarak dönmesi için Hüseyin Kartal ağabey'in yaptığı gibi iyi bir yol seçmeli. Maharetli eller ve gönüller iş başına geçmeli. Sözse söz, sazsa saz, taşsa taş olmalı yoğru-lan... Öyle ya da böyle Müslümanlar bir şekilde bir değer üretmelidirler, bir önem arz etmelidirler. Gelişigüzel ve gündelik yaşamaya hakkımız yok, böyle bir lüksümüz olmaz. Emperyalist ve kapitalist güçler dünyayı ellerinde oynatıyorlar hoyratça. Ezdikçe eziyor zalimler, sömürüldükçe sömürülüyor insanlar. Bu anlamsız ve pervasız gidişe, dur diyecek 'amansız yürekler' lazım bize; her yükü yüklenecek 'hesapsız ve zamansız bilekler' lazım.

Hüseyin ağabey adası ve derddaşı İmam Hüseyin(rahmetullahi aleyh) gibi güzel yaşadı, güzel yazdı ve giderken de çok güzel gitti. Bize düşen de, doğduğumuz gibi temiz ve berrak bir halde yaşamak ve güzelce ölümü karşılamaktır ves-selam.

Müslüman Kardeşliği

İdris KERİMOĞLU

Ümmet şuurunun zayıfladığı, vicdanların ulusal sınırlara hapsediği, kardeşin kardeşe güvenilmemesi gerektiğinin telkin edildiği bir zulüm çağında, küresel, zalim ve İslam düşmanı güçlerin belki de en fazla hoşlanmadığı birkaç sözden biridir "Müslüman kardeşliği".

Ümmetin parçalanmışlığı, çer çöp gibi dağınık oluşu ve şu anki hali pür melali "sözde" kalan bir Müslüman kardeşliğinin tezahürüdür. Hâlbuki bizler kardeşliğe öylesine önem veren bir peygamberin ve dinin ümmetiyiz ki, tarihte daha bu kadar mükemmel bir kardeşlik tesis edilememiştir.

İslam'ın öngördüğü 'toplum' bir 'kardeş toplumu'dur. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, kaybolan kardeşliği yeniden tesis etmek değişmeyen değerlerimize; yani Kur'an ve sahih sünnete sarılmakla mümkün olacaktır inşaAllah.

Bugün eğer ümmet coğrafyasında oluk oluk kan akıyor ve gözyaşları dinmiyorsa, ümmetin fertleri birbirine sırt çeviriyorsa, kâfir bir aylık mesafeden kalbimize korku salar olmuşsa ve en hazini yetmiş üç fırkaya ayrılmış bir ümmet manzarası tüm yakıcılığı ile karşımızda duruyorsa hiç şüphesiz bunun en büyük sebebi vahiyden ve nebevi öğretilerden beslenmeyen bir toplum oluşumuzdur.

İrkçiliğin, asabiyetin ve ulusçuluğun her çeşidine karşı çıkan aziz dinimiz İslam, müntesiplerine her daim kardeşlik bilinci aşılamıştır. Kardeşlik bilinci İslami bir zorunluluktur. Kur'an'ı okuyan ve Peygamber'in (sav) mukaddes yaşantısını bilen bir Müslüman, kardeşlik konusunda muazzam

örneklilere ve sözlere şahit olacaktır. Bizlere düşen görev İslam'ın bu konudaki emir ve tavsiyelerine kulak vererek kaybolan Müslüman kardeşliğini sahici anlamda yeniden tesis edebilmektir. O halde buyurun Kur'anî ve nebevi öğretilere kulak vermeye ve onları hayata geçirmeye...

Allah Resulü (sav) buyurdular ki: "*Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu(organı) hasta olduğu zaman, diğer uzuvlarda bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa(hummaya) tutulurlar.*" (Buhari, Edep 27; Müslim, Birr 66)

Bu hadis, insan vücudunun çeşitli organları arasındaki bütünlük, uyum ve dayanışmayı, mü'minler arasında olması gereken ilişkiye benzetmesi hasebiyle muhteşem bir anlatımdır.

Mü'minlerin birbirlerine karşı sevgi, merhamet ve şefkatleri öylesine sıkı olmalıdır ki, onlar tıpkı aynı beden azaları gibi hareket etmelidir. Eğer mü'minler arasında sevgisizlik, merhametsizlik, şefkatsizlik ve ilgisizlik hâkim olursa bir vücut gibi olmazlar.

Müslüman en yakınından başlamak üzere dünyanın muhtelif coğrafyalarında ümmetin çektiği acılara, zulümlere ve sıkıntılara bigâne kalmaz. Müslüman diğer Müslüman kardeşinin yaşadığı acıyı kendi acısı bilir ve ona uzanan yardım eli olmak için tüm imkânlarını seferber eder.

Bir Müslüman'ın en bariz sıfatlarından birisi Müslüman kardeşine menfaat duygusundan arınmış, herhangi bir gayeden uzak ve her türlü şaibeden temizlenmiş bir sevgi belemesidir. Bu

sevgi Kur'an ve sünnetten kaynaklanmaktadır. Çünkü Müslüman'ı din kardeşine bağlayan bağ; rengi, dili ve cinsi ne olursa olsun iman bağıdır.

Kur'an'da Hucurat suresi 10. ayette Rabbimiz "Ancak mü'minler kardeşlerdir." Buyuruyor. Bir hadiste Rasulullah (sav) "Müslüman Müslüman'ın kardeşidir" buyurduktan sonra, bu kardeşliğin icaplarını şöyle sıralar:

"Ona zulmetmez, haksızlık yapmaz, onu düşmana teslim etmez. Müslüman kardeşinin ihtiyacını gideren kimsenin Allah da ihtiyacını giderir. Kim bir Müslüman'dan bir sıkıntıyı giderirse, Allah azze ve celle o kimsenin kıyamet günündeki sıkıntılarından birini giderir. Kim bir Müslüman'ın ayıp, kusurunu örterse Allah da o kimsenin ayıp ve kusurunu örter." (Buhari, Müslim)

Müslüman'ın Müslüman kardeşine zulmetmesi bir temenni değil bir emirdir. Çünkü zulüm haramdır. Müslüman, din kardeşini düşmana teslim etmez, onu terk etmez, tehlikeye atmaz; şahsi menfaati için din kardeşini feda etmez.

Bir başka hadis-i şerifte ise, Rasulullah (sav) yine "Müslüman Müslüman'ın kardeşidir" buyurduktan sonra bu kardeşliğin icaplarını bu kez şöyle sıralamıştır:

"Ona hıyanet etmez, yalan söylemez ve yardımını terk etmez. Her Müslüman'ın diğer Müslüman'a ırzı, malı ve kanı haramdır. Takva buradadır. Bir kimseye şer olarak Müslüman kardeşini hor ve hakir görmesi yeter." (Tirmizi)

İman kardeşliği gönül bağlarının en kuvvetlisi, kalp ilişkilerinin en sağlamı ve ruhi bağlantıların en yücesidir. Müslüman kardeşliği kan kardeşliğinden daha önceliklidir. Bu kardeşlik hür, köle, akıl-baliğ ve mümeyyiz olan herkesi içine alır.

İslam dini Müslüman kardeşler arasında olması gereken sevgiyi "Allah uğrunda sevgi" diye isimlendirir. Bununla ilgili Allah Resulü (sav):

"Üç şey vardır ki, insanda onlar bulunursa imanın halâvetini (tadını) alır. Allah ve Resulünün o kimseye her şeyden daha sevimli olması, Müslüman kardeşini sadece Allah için sevmesi ve ateşe atılmaktan nasıl korkuyorsa, Allah kendisini kurtardıktan sonra tekrar küfre dönmekten de öyle korkmasıdır" buyurmaktadır.

Bunun yanında Peygamberimiz (sav) Allah'ın gölgelendirmesinden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı o günde, Allah'ın gölgeleyeceği yedi kimseyi belirtirken bunların içinde "Allah için birbirlerini seven ve bu sevgi üzerine birleşip bu sevgiyle ayrılan iki kimseyi" zikreder.

Rasulullah (sav) bir hadislerinde şöyle buyuruyorlar: "Allah buyuruyor ki: "Benim için birbirlerini sevenler nerede? Gölgeden başka gölge bulunmayan bugün onları ben gölgelendireceğim." (Müslim)

Yine Muaz b. Cebel (ra), Rasulullah'ı (sav) şöyle buyururken işittim dedi: "Allah azze ve celle buyurdu ki: Benim için birbirlerini sevenlere, benim için oturanlara, benim için birbirlerine ziyafet verenlere ve benim için sadaka verenlere muhabbetim vacip oldu."

Peygamberimiz (sav) Müslüman kardeşler arasındaki sevginin yaygınlaştırılması; buğz, kin, hased ve hilenin ortadan kalkması ve kalplerin hayır üzerine birleşerek muhabbete açılması için selamı yaymaya davet etmiştir.

O Kutlu Nebi (sav) şöyle buyuruyor: "Nefsime elinde olan Allah'a yemin ederim ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız. Size yaptığınızda birbirinizi seveceğiniz bir şey göstereyim mi? Aranızda selamı (açıkça verip) yayınız. (Müslim)

Hz. Resul (sav) "Sizden biriniz kendisi için sevip arzu ettiği şeyi din kardeşi için de sevip arzu etmedikçe gerçek iman etmiş olamaz." (Buhari, Müslim) buyurmaktadır.

İşte kardeşliğin ve sevginin ölçüsü budur. Kendisi için arzu ettiğini mü'min kardeşi için de istemek, sevgi ve kardeşlikte samimiyetin göstergesidir. Her iyiliği ve güzelliği hep kendisi için arzulayıp da, aynı şeyleri mü'min kardeşi için arzulamayan kardeşlerini sevdiğini söylese de inandırıcı olamaz.

Gerçek mü'min bencillikten, dünyalık toplama hırsından ve sadece kendini düşünmekten uzak durmalı, buna karşılık Müslüman kardeşleri başta olmak üzere, başka insanlara karşı diğerkâm, fedakâr, yardımsever, şefkat ve merhamet hisleleriyle dolu olmalıdır.

Hz. Rasulullah (sav) bir başka hadislerinde hem kardeşliğin hem de takvanın nasıl gerçekleşeceğini beyan buyuruyor:

"Birbirinizle hasetleşmeyin. Almayacağınız bir malın fiyatını müşteri kızdırtmak için artırmayınız. Birbirinize kin ve nefret beslemeyiniz. Birbirinize darılıp yüz çevirmeyiniz. Birinizin satışı üzerinden başka biriniz satış yapmasın. Ey Allah'ın kulları böylelikle kardeş olunuz. Müslüman Müslüman'ın kardeşidir. Ona zulüm ve haksızlık yapmaz, yardımını kesmez ve onu hakir görmez. (peygamberimizi üç defa göğsüne işa-

ret ederek buyurdu) takva buradadır. Müslüman kardeşini hor ve hakir görmesi, bir kimseye şer olarak yeter. Her Müslüman'ın kanı, malı ve ırzı, başka Müslüman'a haramdır." (Müslim)

Müslüman, kardeşine haset etmez. Haset, İslam ahlak ve adabında kötü ve çirkin huyların başında gelir ve haramdır.

Peygamberimiz (sav), "İmanla hasedin kulun kalbinde bulunamayacağını" söylemiştir. Yine Rasulullah (sav), "Şüphesiz, ateşin odunu yakıp bitirmesi gibi haset de iyilikleri yer bitirir." (Ebu Davud, İbn-i Mace) buyurmuşlardır.

Müslüman ticaretinde hilekârlık yapmaz. İnsanları aldatmaz. Ticaret adabına uyar. Peygamberimiz, hile yapanın cehennemde olduğunu söylemiş ve "Aldatan bizden değildir." buyurmuştur.

Rasulullah'ın sakındırdığı kötü huylardan biri de, inananların birbirine küsüp yüz çevirmesidir. İslam, mü'minlerin birbirlerinden kopup ayrılma- larını, uzak durmalarını yasaklamış; aksine sık sık görüşmelerini, selamlaşmalarını, cemaate devam etmelerini, birbirlerinin halleriyle hallenmelerini daima tavsiye etmiştir. Peygamberimiz (sav) dinen geçerli sayılan bir gerekçe bulunmaksızın, üç günden fazla dargın ve küskün durmayı helal saymamıştır. Bu konuda Rasulullah (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Bir Müslüman'ın kardeşini üç günden fazla terk etmesi(dargın kalması) doğru olmaz. Üç gün geçtikten sonra onu bulsun ve ona selam versin. Eğer selamı alırsa ikisi de ecirde ortaktırlar. Eğer selamı alınmazsa, selam veren ayrılık(darginlik) günahından kurtulmuş olur." (Buhari)

Gerçek Müslüman, kardeşine kızsada dahi kızgınlığını gizlemeyi, onu affetmeyi, küçük hatalarına göz yummayı bilir. Kardeşini affetmeyi, bir aşağılanma veya utanç olarak görmez. Bilakis kendisini Allah'a yaklaştıracak bir ihsan olarak değerlendirir.

Kendisi için arzu ettiğini mü'min kardeşi için de istemek, sevgi ve kardeşlikte samimiyetin göstergesidir. Her iyiliği ve güzelliği hep kendisi için arzulayıp da, aynı şeyleri mü'min kardeşi için arzulamayan kardeşlerini sevdiğini söylese de inandırıcı olmaz. Gerçek mü'min bencillikten, dünyalık toplama hırsından ve sadece kendini düşünmekten uzak durmalı, buna karşılık Müslüman kardeşleri başta olmak üzere, başka insanlara karşı diğerkâm, fedakâr, yardımsever, şefkat ve merhamet hisleriyle dolu olmalıdır.

"...Öfkelerini yenerler, insanların kusurlarını affederler, Allah iyilik yapanları sever." (Ali İmran 234)

Müslüman temiz kalpli, güler yüzlü, yumuşak sözlü, tatlı dilli olması gerekir. Rasulullah'ın şu hadisinde istediği gibi, Müslüman kardeşlerini güler yüzle karşılar:

"Kardeşini güler yüzle karşılamak iyiliğini bile küçük görme." (Müslim) Başka bir hadiste Allah Resulü (sav), "Kardeşinin yüzüne tebessüm sadakadır." (Tirmizi) buyurmuştur.

Gerçek Müslüman, kardeşlerinin arkalarından konuşarak gıybet etmez. Çünkü gıybetin Kur'an'daki hükümle ha-

ram olduğunu bilir:

"Kimse kimseyi çekiştirmesin; hangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır? Ondan tiksiniirsiniz. Allah'tan sakının. Allah tövbeleri daima kabul edendir, acıyandır." (Hucurat 13)

Peygamberimizin (sav) "Müslüman'ın Müslüman üzerindeki hakları" olarak tanımladığı şu uygulamalar ise, Müslümanlar arasındaki sevgi ve kardeşliğin sürekli canlı tutulmasını sağlayan güzel vesilelerdir:

"Müslüman'ın Müslüman üzerindeki hakkı beştir:

1. Selam almak
2. Hastayı ziyaret etmek
3. Cenazeye iştirak etmek
4. Davete icabet etmek

5. Aksırana "yerhemukellah" (Allah sana rahmetiyle muamele etsin) demek" (Buhari, Müslim)

Hülasa Allah azze ve celle bir vücudun azaları gibi olmaları gereken Müslümanları Allah resulünün bu kutlu öğretileri doğrultusunda kardeş olmalarını nasip etsin. Bizleri de bu kardeşliği hakkıyla toplumda tesisi noktasında gayretli ve samimi kılsın. Gayret bizden muvaffakiyet Rab-bimiz Allah'tandır.